

Vuosi 3007 – Filippa Katainen ja Forssan avun talvikausi

Uusi duunari saapuu Forssan apuun

Talvella 3007 Forssan avussa aloitti uusi duunari, vatsakas rotevahko, Filippa Katainen. Hänen tehtäviinsä kuuluu tavaroiden pakkaaminen, asiakaslaskutukset ja pienten toimistotehtävien hoitaminen.

Alun perin laskutukset oli tarkoitus antaa Johannalle, mutta hänellä ilmeni jälleen sama vanha haaste: matemaattiset tehtävät eikä innostanut, ja numeroiden kanssa työskentely tuntui raskaalta. Muutama vuosi Johanna oli jättänyt kesken laskutusrobotin ohjelmoinnin kaupungintalolla. Se oli ollut käännekohta — jos hän olisi jatkanut, hän olisi saattanut päätyä digitaalikonktorin vakituisiin tehtäviin eikä päätyä Daily Activityyn. Nyt Forssan avussa hän teki saman virheen: väisti laskutukset, ja Filippa otti ne vastaan.

Ohjaajat alkoivat kehua Filippaa ekonomiteknikoksi, vaikka titteli oli enemmän kohteliaisuus kuin todellinen pätevyys. Johanna tunsu pienen piston sydämessään.

Ohjaajat päättivät, että Johanna ja Filippa jakaisivat saman työhuoneen, huone, jota Johanna oli kutsunut VIP-ruokasaliksi. He näkivät molemmissa analyttisyyttä, luovuutta ja kykyä itsenäiseen työskentelyyn.

Johanna huomasi pian olevansa mustasukkainen. Filippa sai paljon huomiota ohjaajilta — ehkä liikaakin. Johanna koki tämän kainuulaissyrintänä, kuten hän itsemielessään muotoili. Hän alkoi siirrellä Filippan laskupinoja nostaen ne paperipinojen alimmaisiksi, vaihtoi järjestystä, loi vaikutelman, että Filippa olisi huolimaton. Se oli pieni, harmiton kepponen — mutta ei kovin fiksu.

Ohjaajat alkoivat ihmetellä, miksi Filippan laskut löytyvät jatkuvasti väärästä paikasta. He eivät löytäneet todisteita, mutta epäilykset heräsivät. Lopulta he siirsivät Filippan työpisteen lepohuoneen perälle, sermillä erotettuun työtilaan. Lepohuoneen etuosa jäi hiljentymistä varten, ja takaosassa Filippa sai rauhassa tehdä laskutuksiaan. Johanna jäi yksin niin kutsuttuun VIP-ruokasaliin.

Johanna viihtyy omissa oloissaan — mutta ymmärsi tehneensä typerästi. Ohjaajat eivät nuhdelleet häntä, mutta heidän katseensa kertoivat, että he muistivat aiemmat käytännönпилат.

Ohjaajien lempeys ja Juhan vaikutus

Johanna ihmetteli, miksi ohjaajat eivät olleet tiukempia. Ehkä siksi, että hän on taitava kertomusten luoja ja on selvästi ihastunut Juhaan. Ohjaajat halusivat säilyttää työrauhan. He olivat kuin eivät olisi huomanneet Johannan ihastusta,

Juha ja hoivahallinnon uudet tuulet

Juha Janatuinen katseli jo kohti uusia tehtäviä hoivahallinnon yläkerrassa. Häntä kiinnostaa sovellusten kehittäminen, lukulaitesovellusten suunnittelu ja pedagogiteknologian tulevaisuus. Hän sanoi Anton-Karille kahden kesken: “Jos pääsisin hoivahallintoon, ehkä Johannan sydäinkin rauhoittuisi.”

Johannan salainen projekti – ylittekoäly

Johanna jatkaa kertomusten sanelua ja auttaa Juhaa ammattiyhdistyksen esitteiden puhtaaksikirjoituksessa. Samalla hän ohjelmoi avustajarobotteihin päivittäistavaratietoja, Käyttöohjeita ja pieniä optimointeja. Mutta salaa hän lisäsi roboteille ylittekoälyn siemeniä — pientä lisälogiikkaa, joka ei kuulunut työtehtäviin. Ohjaajat eivät tiedä tästä mitään. Roboteissa ei saisi olla ylimääräistä, sillä asiakkaiden pitää saada täsmälleen se, mitä he tilaavat.

Filippan tausta – Hirvisuon Ohjelmatalo

Ennen Forssan apua Filippa on työskennellyt määräaikaaisena Hirvisuon Ohjelmatalossa, joka on työttömien työllistämisyhteisö.

Ohjelmatalossa on pyörä- ja leijulautaverstas, lounasravintola, kokoustiloja ja pieni robottihuoltopiste. Rakennus on aiemmin toiminut koronasairaalana ja sairaskotina.

Taloa vastapäätä on Teknikonkadun eteläpää, ja parin korttelin päässä on NFY-yhdistyksen tilat. Johanna ei ole käynyt siellä vuosiin, mutta joskus on poikennut tervehtimään Pirjo Jussilaa.

Hermanni Kuusikumpu ja valuuttaramppi

Hermanni Kuusikumpu työskentelee yhä Callcenter-huoneessa, vastaten tilauspuheluihin kommunikaatiolaitteen avulla. Ohjaajat etsivät hänelle uusia työtehtäviä, mutta se on vaikeaa koska hänellä oli vain yksi toimiva sormi, toinen käsi on pysyvästi nyrkissä. Lääkärit kutsuvat sitä valuuttarampiksi. Nimitys on peräisin vuosien takaa, erään harvahampaisen kyläfilosofin keksimä.

Anatoli Medvedev ja kevättalven yllätys

Työharjoittelija on tulossa

Kevättalvella Anton-Kari ilmoitti Forssan avun duunareille, että ryhmään saapuisi parin viikon työharjoittelija Korjaajaryhmästä.

Daily Activityssä *työharjoittelu* tarkoittaa lähinnä tutustumisvierailua — ei varsinaista urapolkua.

Johanna istuu keittiön neliönmuotoisen pöydän ääressä ja ajattelee: “Minkälainen tursake sieltä mahtaa tulla...” Hän ei osaa aavistaakaan, miten paljon tämä tulokas muuttaisi ryhmän dynamiikkaa ja ennen kaikkea hänen omaa mielenrauhaansa.

“Anatoli Meteli... Mettevi... Meetv... äh!”

Anton-Kari yrittää lausua työharjoittelijan sukunimeä. “Anatoli Meteli... ei kun Mettevi... Meetv... äh, en osaa sitä lausua, HAHA!” Lopulta hän sai sanottua: “Anatoli Medvedev. Syntynyt Pietarissa 2.4.2983. Asunut Forssassa lähes koko elämänsä. Nuorempi veli Sergei työskentelee tuolla Kulttuurikeskuksella.” Johanna kuunteli ja yritti muodostaa mielikuvaa. Vaikuttaa ryssältä, Pietarista... kuha ei vaan sieltä paskanimiseltä alueelta... eikä halua edes ajatella Inkerinmaan nimeä tai muuten tulisi örähdys.

Anatoli Medvedev – kielitaitoinen, temperamenttinen ja monimutkainen

Anatoli on 24-vuotias kastanjanruskeatukkainen, tukevahko ja sujuva venäjässä, suomessa, esperantossa ja englannissa. Venäjähän on hänen äidinkielsä.

Hän on kihloissa ruskeatakkutukkaisen Matleena Vuorion kanssa, joka asuu Jokioisten Onnihiman kaupunginosassa. Vaikka Anatolilla on asunto Forssan Kaarlossa, hän yöpyy käytännössä Matleenan luona — mutta ei ole virallisesti muuttanut, koska se vaikuttaisi asumistukeen. He viettävät viikonloput Anatolin kämpillä.

Anatolilla oli kiivas temperamentti. Hän kertoi, että hänen sytytyslankansa lyheni Riihimäen kansankorkeakoulussa, jossa häntä oli kiusattu. Hänen mukaansa muuan Timo-Markus oli nimitellyt ja haukkunut mieshuoraksi. Myös lukiossa häntä oli uhkailtu laserleikkurilla. Johanna kuunteli näitä tarinoita ja ajatteli, että Anatoli oli kokenut paljon — ehkä liikaakin.

Radio Riihimäki ja eroottiset runot

Kansankorkeakoulussa Anatoli ja Timo-Markus olivat riidelleet Matleenasta. Timo-Markus oli katsellut Matleenaa, sillä silmällä, mutta Anatoli oli nopeampi.

Hän oli lukenut romanttisia runoja Radio Riihimäen suorassa lähetyksessä, ja Matleena oli ihastunut hänen ääneensä ja itsevarmuuteensa. Riihimäen kansankorkeakoulun medialinjan harjoitusohjelmat ovat tunnettuja säpinästään.

Ystävyyssuhteet rakoilevat

Anatoli kertoi, että hänen paras ystävänsä Marko Jussila oli alkanut vältellä häntä ja viettää aikaa Juuso Laitisen kanssa. Anatoli ei pitänyt siitä — mutta tiesi, ettei voinut päättää muiden ihmissuhteita.

Johanna huomasi, että Anatolissa oli ristiriitoja; hän kaipasi hyväksyntää mutta halusi kontrolloida tilanteita ja hänen tarinansa ovat täynnä jännitteitä.

💖 Anatoli ja Matleena – pari, joka löytää sävelen

Monien mielestä Anatoli ja Matleena ovat hyvä pari. Matleena ymmärtää Anatolin ailahtelevuutta ja osaa rauhoittaa tämän kiivaat hetket painamalla jätkän pään suurien rintojensa väliin. He riitelevät usein — mutta löytävät aina yhteisen sävelen.

Jotkut, kuten Marko ja Juuso, ovat huolissaan Matleenan jaksamisesta. Mutta ulkopuoliset eivät voi tietää kaikkea.

🍷 Forssan avun keittiössä

Forssan avun keittiössä Anatoli puhui taukoamatta vanhoista kiusaajistaan, Korjaajaryhmän ohjaajista ja siitä, miten häntä komenneltiin.

Johanna kuunteli ja ajatteli; kommee globalkarju... mutta aika tulinen tappaus... Hän huomasi myös ujustuvansa nimestä — Anatoli muistuttaa liikaa hänen äitinsä nimeä.

📠 Takkipuhelin ja valvonta

Anatoli valitti, että Korjaajaryhmän ohjaajat eivät antaneet hänen käyttää takkipuhelintaan vapaasti. Hänen piti mennä vessaan lukkojen taakse, jos halusi räplätä.

Johanna ihmettelee itsemielessään, miksi Anton-Kari ja Juha eivät puutu tähän jatkuvaan valittamiseen ja toisten selän takana puhumiseen.

🕒 Työharjoittelun päättyminen

Kun työharjoittelu päättyi, Anatoli palasi vastentahtoisesti Korjaajaryhmään. Ohjaajat siellä joutuivat patistelemaan häntä töihin, koska hän väsyi helposti, turhautui nopeasti ja tarvitsi paljon ohjausta. Hänellä on synnynnäinen lonkkavika, joka tekee liikkumisesta raskasta. Se selittää hänen ankkamaisen kävelytyylinsä ja sen, miksi hän väsyi muita nopeammin. Ohjaaja Pertti Anttila sanoo usein: "Tämä ei ole mikään väsyneiden pappojen lepokoti. Me tehdään täällä oikeita töitä."

Korjaajaryhmän toinen ohjaaja, Esa Hirvi, on tasapaksu pikkukiharainen ukkeli, jolla on paha reumatismi. Hän tapaa usein auttaa Anatolin pikkuväijää, kun tällä on Downin syndrooma. Hän alkaa kyllästyä Medvedevin perheeseen, kun vanhemmat eivät saa kuritonta Anatolia ojennukseen. Esalla on rankkaa reumatismia. Hän asuu melkein Johannan naapurissa, yksi talo on välissä.

Työharjoittelun aikana Anatoli hiffasi Forssan avun liberaalisen ilmapiirin ja sen vuoksi haluaisi aloittaa tässä lepsussa ryhmässä. Siellä takkipuhelimen räpläminen onnistuu leikiten. Syynä on tietenkin se, kun duunarit työskentelevät työhuoneissaan, kun taas Korjaajaryhmässä on yksi iso sali, jossa ohjaajat pystyvät valvoa lasiseinämän takaa. Lasiseinän toisella puolella on konttorinurkkaus sekä ryhmän sisäänkäynti. Toisessa nurkassa on Pertin hierontapenkki, jossa tämä hieroo halukkaita Aloe Vera voiteilla. Lopuksi antaa terveyspontikkasnapin.

Anatolin harmiksi Forssan avussa ei ole yhtään vapaata paikkaa.

Jos Johanna saisi päättää, niin hän saattaisi ilomielin lopettaa ja siirtyä kaupungintalon informaatiopalveluun. Sieltä käsin olisi helppo ihailla ihanan lutusta Elmoa, kuten hän unelmoi eikä osaa aavistaakaan tulevaa.

Korjaajaryhmässä Anatolin pitää siivota ja pestä Honkamäen dementia-asuntolan pyykkiä. Kerran viikossa korjaajaryhmäläiset käyvät hakemassa Honkamäeltä pyykkiä ja viemässä jo pestyt pyykkit sekä vievät leivonnaisia vanhuksille.

Honkamäen dementiakeskus sijaitsee ihan kävelymatkan päässä Rixum -alueelta. Rixumin katu pohjoiseen, kohti Ari Vatasen kiertoliittymää, josta oikeanpuoleiselle Sairaالاتielle. Sitten jonkin matkan päästä kääntyä oikealle, jolloin tiukka ylämäki kohti Honkamäkeä. Vieressä on Forssan entinen sairaala, joka tätä nykyään on nimellä Finnborg Center, jossa on muun muassa aikuiskoulutus sekä hoitolukio normaalirajoitteisille.

Honkamäen dementiakeskuksen aulassa oli ennen hoivareformia Café Sunerin edeltäjä, Café Auringonkukka. Nyt aulassa on automaattikahvila Café Kuukukka. Aulassa usein pidetään hartaustilaisuuksia sekä pienkonsertteja.

Pertti Anttila on lähellä eläkeikää ja on hyvin energinen ja tapaa valmistaa erilaisia ravintolisiä sekä vitamiinitabletteja omassa pienessä kotilaboratoriossaan, joita sitten kauppa työpaikallaan.

Esa Hirvi asuu samassa korttelissa kuin Johanna. Hän on usein iltaisin nähnyt, kun Johanna hiippailee korttelin ympäri ja siirtelee viereisen talon muurin sylkysankoa. Mummeli tapaa istua vihreällä puupenkillä, joka on talon päädyssä, talo, joka on Johannan ja Esan talojen välissä. Johannaa ärsyttää tämä lihava mummeli, jota hän itsemielessään kutsuu akan pötkelöksi.

Anatolin ruskea silmäinen naapuri, Kari Erkkilä, on vihjannut hänelle, että tämän kannattaisi puhua työtilanteestaan hoivahallinnon kanssa, että haluaisi vaihtaa ryhmää. Myös Kari haluaisi aloittaa Forssan avussa, koska häntä kiinnostaa ohjelmoida avustajarobotteihin viittomakieltä. Se olisi haastava tehtävä, kun ensin pitää robottien ulokkeet vakauttaa sekä tehdä sormia muistuttavat ulokkeet.

Karilla on funktiorajoite CVI - *Cerebral Visual* eli kuurosokeus. Hän ei ole täysin sokea eikä kuurokaan vaan heikentynyt näkö ja kuulo. Hän on monesti kritisoinut Voimalan lasiseiniä koska kuurosokeat voivat kävellä päin lasiseiniä niin, että otsaan tulisi patti, kuten hän on monesti sanonut Sunerin pääjohtaja Pentti Ruuskaselle lapsellisen lässyttävällä äänellään. Lopulta Pentti kiinnitti Voimalatalon lasiseiniin siniset teipit ja huomiotäplät.

Pena on loppuun palamisen partaalla eikä jaksu kuunnella tämän kverulantin ininöitä, sillä talon rakentaminen tuli hyvin kalliiksi. Nyt Ruuskanen yrittää kaikkensa, jotta Sunerin aurinkopaneelit menisi kaupaksi. Paneeleita valmistaa intelligenteimmät funktiorajoitteiset. Tehtävä sopisi Johannalle kuin nakutettu mutta harmi vaan, kun Sunerin johto ei tiedä hänen valmiuksiansa.

Johannalla on vahvoja ennakkoluuloja neljännen kerroksen aurinkopaneeliyksiköstä, että siellä olisi liian vaikeaa sekä hirveitä matemaattisia laskutoimituksia.

Sunerin aurinkopaneeliyksikkö on nimeltä *Elater*, jonka emoyhtiö on Suner Oy. Elater kehittää ja valmistaa aurinkopaneeleita Suomessa sekä Skandinaviassa. Forssan yksikössä istuu Jore Tervomaa, joka on sukua muinaiselle tenavatahdelle.

Muutaman kerran Johanna on nähnyt Jorea Café Sunerissa. Ihan mukiin menevä miekkonen, kuten hän on itsemielessään vatuloinut. Hän ei uskalla heittää flirttiä, kun pelkää, että myös tällä olisi joku lesbon retale vaimona.

Kari Erkkilä muuttaa piakkoin Forssan keskustaan, Jokiylänne areenaa vastapäätä, sillä siellä on tarjolla parempi ja tilavampi asunto. Hän tarvitsee suuren asunnon, koska käyttää motorisoitua rollaattoria. CVI:n lisäksi hänellä on taipumusta saada psykooseja. Pienikin järkytys voi laukaista oireet, joten hänellä on aina mukanaan apumootorilla varustettu rollaattori.

Muutama vuosi sitten Kari oli psykiatrisessa pakkohoidossa, kun oli viillelyt itseään ja kuvitellut olevansa Viilosan jätkä, vaikka onkin Erkkilä. Hoidon jälkeen hän osti valkoisen viihderobotin, jonka sininen täplä auttaa häntä löytämään sen. Robotilla on rauhoittava vaikutus. Hän nimesi robotin *Beethoveniksi*, kun faniittaa kovasti tätä muinaista säveltäjä mestaria.

Myös Johannan voisi olla hyödyllistä hankkia viihderobotti, koska tämä viettää paljon vapaa-aikaa yksin. Hän on tottunut olemaan yksin ja pitää kertomusten sanelusta. Myöhään illalla hän kirjoittaa näppäimistöllä hiljaa, jotta ei häiritsisi alakerran Masia. Hän välttää alakerran naapurin kohtaamista, vaikka sisimmässään rakastaa tätä.

Silloin tällöin Johannalle iskee halipula, ja hän alkaa haaveilla poikaystävästä, kuten Juha Janatuisesta tai Elmo Yrjölästä. Viimeksi mainittua hän ei ole nähnyt viime kevään jälkeen. Hän kaipaapojan ihanaa naurua ja leveää kuminauhamaista hymyä, mutta tälläkin jätkällä on jo tyttöystävä, kuten Johanna itse mielessään surkuttelee. Sama tilanne on myös Juhan kohdalla. Lemmentuskissaan Johanna katselee vasemman käsivartensa alaosaa, jossa on paljon luomia, ja ajattelee, että käsivarressa on pieni muisto Elmosta.

Hiljattain Johanna tilasi Kainuun koostetelevisiokanava TV Kainuun, jotta olisi helpompi katsoa synnyinmaakuntansa ohjelmia. Eräänä iltana hän huomasi kuntoiluohjelma *Elmoimen*, joka kuuluu Kainuun suurimman kaupallisen TV Kolomosen ohjelmistoon.

Muutama TV Kolomen suosituimmista ohjelmista on koottu julkisen palvelun koostekanavalle, jotta ulkokainuulaisetkin voisivat niitä katsoa. Johannan harmiksi saippuasarja Salakkareita ei näytetä koostekanavalla eikä sitä voi katsoa maakunnan ulkopuolella netissä.

Tietenkin Johannan ajatukset menevät Elmoon, kun katsoo Elmo -ohjelmaa, ja tuntee, kuinka munasolu aktivoituu, kun näkee ohjelmataulukossa ohjelman nimen.

Johanna löysi netin syövereistä hämäläisen teinilaulaja Elmo Fransun teinirallatuksen *Kukkubum*, joka assosioi ajatukset Elmo Yrjölään. Elmo Fransu muistuttaa melkoisesti Yrjölää, mutta hänen tukkansa on värjätty violetiksi, ja hänellä ei ole kaulassa luomia. Jos Johanna tapaisi molemmat kaimat, niin todennäköisesti ihastuisi Fransuun, sillä tämä ei ole funktiorajoitteinen, ainakin mitä Johanna tietää.

Kappale Kukkubum menee tähän tapaan: *Jos etsit mua, niin Kukkubum tässä mä oon, kukkubum...* Kappale on tyypillistä purkkapoppia, sellainen korvamatoa aiheuttava mitänsanomaton renkutus.

Johanna kopioi biisin musiikki-USB-tikulle ja takkipuhelimen musiikkisoittimeen. Kappaletta kuunnellessaan hän kuvittelee Elmo Yrjölän laulavan ravintolankeittiössä rummuttaen suuriin älykattiloihin.

Toinen Elmo Fransun kappale on nimeltään *Super Boy*, mutta Kukkubum on Johannan mielestä parempi. Kappaleen musiikkivideolla laulaja ohjaa tanssijoita tietokoneellaan, jolloin hattupäinen tyttö ilveilee nostaen välillä hattua ja steppaa.

Kerran kuussa, kotimatalla, Johanna käy kaupungintalolla tervehtimässä Leenaa sekä ravintolaryhmäläisiä. Elmo pyytää aina Johannaa esittämään kainuulaisia rallatuksia. Elmo ja kokit näyttävät kaipaavan häntä takaisin. Kun Johanna rupattelee tiskin ulkopuolella Elmon ja kokkien kanssa, niin silloin Elmo näyttää nallemaisesta suloiselta eikä hän osaa aavistaakaan, että seuraavalla vuosikymmenellä Elmon sisäinen nallekarhu herää...

Elmolla päässään on tummansininen Restaurant Kaupunginkellari lippalakki, jossa lukee kullanvärisellä tekstillä ravintolan nimi. Lippalakia on hieman päivitetty; ravintola on korvattu englanninkielisellä *Restaurant* sanalla.

Kokeilla on perinteiset kokkipäähineet. Johannalla on yhä kotona, eteisen kaapissa, ravintolaryhmästä lainausmerkeissä pöllimä lippis, jota hän tulee käyttämään lomamatkoilla. Kotirintamalla hän ei sitä uskalla käyttää koska silloin olisi vaarana, että kokit tai Pekko sattuisi näkemään hänet kuuma lippis päässä ja ehkä huomauttaisivat, että päähine tulisi palauttaa. Tuskinpa vaan, sillä lippalakithan ovat henkilökohtaisia, kukapa nyt haluaisi käyttää käytettyä, rikki runkattua, täistä reuhkaa, kuten Johanna itse mielessään ajattelee.

Alkukesästä Juha Janatuinen sai hoivahallinnosta uusia työtehtäviä, jotka liittyvät lukulaitteiden ja tablettisovellusten suunnitteluun yhteistyössä Forssan apu resurssikeskuksen kanssa.

Hoivahallinnon visioissa siintää tulevaisuus, jossa digitaaliset lukulaitteet ja älykkäät tablettisovellukset tuovat helpotusta arkeen niin työntekijöille kuin asiakkaillekin.

Juha kokee olevansa etulinjassa rakentamassa murrosta, joka muuttaa koko hoiva-alan toimintaa – tekoälyä hyödyntävät sovellukset tunnistavat asiakkaan tarpeet ja mukauttavat toimintansa yksilöllisesti. Muutaman vuoden kuluttua, kun Keijo Jokinen siirtyy eläkkeelle, Juha voisi ottaa hänen paikkansa ja olla vastuussa koko digitaalisen hoivapalveluiden kehityksestä, aivan kuten hoivahallinnon pomot suunnittelevat. Juha haaveilee jo ajasta, jolloin hoivatyön arki on sujuvaa, byrokratia on automatisoitu ja jokainen asiakas saa räätälöidyn palvelun omien toiveidensa mukaan – ehkäpä tulevaisuudessa Forssan apu tunnetaan edelläkävijänä koko Pohjolassa.

Johannan sydän itki, kun tämä kuvankaunis globalkarju lopetti. Toisaalta tämä oli helpotus, kun kyseessä oli onneton rakastuminen.

Juuri sen vuoksi Juha siirtyi uusien työtehtävien pariin. Syytä hän ei paljastanut Johannalle eikä muillekaan duunareille. Olisi ollut sääntöjen vastaista olla duunarin seksiobjektina, saati sitten paljastaa, että työpaikan vaihto johtuisi duunarin rakastumisesta. Ehkä muutenkin Juha olisi siirtynyt uusiin työtehtäviin, kun ei halua juuttua yhteen työpaikkaan. Johanna puolestaan on juuttunut informaatiopalveluun eikä kykene jättää osastoa pois mielestään.

Vapaa-ajallaan Juha Janatuinen maalaa taulujen lisäksi erilaisia eri värisiä kuvioita. Hän on lahjoittanut muutaman taulun Forssan avulle muistoksi. Lisäksi hän koristeli paperipusseja, jotka ovat ryhmän myymälässä myynnissä. Hän myös loi lukulaite-esitykselle taiteellisen kuoren.

Kun Juha lopetti Forssan avussa, niin silloin alkoi varsinainen sijaisrumba. Anton-Karilla on rankkaa, kun sijaiset eivät ole perehtynyt apuvälineiden teosta sekä niiden hintatiedoista niin, että kotisivulle tuli virheellisiä tuotenumeroita sekä hintatietoja.

Johanna ei koe romanttisia tunteita Anton-Karia kohtaan, koska hän on vanhempi, rupsahtanut ja lapsenmielinen mies.

Pertta Lehmusoksa sairastuu ja muuttaa Honkamäkeen

Kesälomien jälkeen Forssan avussa koettiin surullinen käänne. Pertta Lehmusoksa sairastui nopeasti etenevään otsalohkodementiaan ja joutui muuttamaan vastahakoisesti Honkamäen dementia-asuntolaan. Sairaus eteni niin pitkälle, ettei hän enää tunnistanut omaa edunvalvojaansa Seppo Jussilaa eikä kontaktihenkilöään Huugo Hippia. Hän alkoi käyttäytyä heitä kohtaan vihamielisesti, mikä oli raskasta kaikille osapuolille. Pertan lähtö jätti Forssan apuun tyhjän paikan — sekä työtehtävissä että tunnelmassa.

Sunerin suunnitelmat – ryhmäasuntokeskittymä Voimalatalon viereen

Samaan aikaan Suner Oy suunnittelee suurta hanketta: ryhmäasuntokeskittymää Voimalatalon viereen, jotta osallistujilla olisi lyhyt matka työpaikalle.

Kunnanvaltuustossa enemmistönä oleva Workers Party vastustaa hanketta ja haluaisi mieluummin kunnallisen hoiva-asuntolan tai laajentaa Rixum-alueen yrityshotellialuetta. Kunnalla on suunnitelmissa rakentaa rappuset suoraan suurelta pysäköintipaikalta ylös Vanhalle Hämeenlinnan tielle, joka kääntyy valtatie kakkoselta ja menee Kännälän ja Kaarlön omakotialueiden välistä kohti Forssan uutta keskustaa.

Tulevien rappusten alapuolelle kunta suunnittelee rakentaa futuristisen konttorirakennuksen, jonka katutasoon tulisi ravintola sekä ruokakauppa. Parkkipaikan kunta haluaa säästää, kun Rixum alueelle tulee lisää yrityksiä.

Suner puolestaan pohtii, olisiko ryhmäasuntolaprojektiin varaa sillä Voimalatalon rakentaminen oli tullut kalliiksi ja samaan aikaan koulutusyhtiö oli rakentanut identtisen talon Skandinavian Tvåstadiin. Asuntola hanke jäi toistaiseksi suunnittelupöydälle.

Anatoli saa mahdollisuuden – paikka vapautuu Forssan avussa

Kun Pertta lopetti Forssan avussa, avautui paikka uudelle duunarille.

Koska Anatoli Medvedev oli pitkään ilmaissut halunsa vaihtaa Korjaajaryhmästä toiseen ryhmään, hänelle tarjottiin mahdollisuutta aloittaa Forssan avussa — ryhmässä, jota hän pitää liberaalimpana ja rauhallisempaan, niin hän olettaa eikä osaa aavistaakaan mitä tuleman pitää. Mutta hänen viimeinen työpäivänsä Korjaajaryhmässä ei mennyt aivan toivotulla tavalla.

Viimeinen päivä Korjaajaryhmässä – tunteet kuohuvat

Viimeisenä työpäivänä Anatoli hermostui ja päästi äänekkään pierun ohjaajien Esan ja Pertin edessä. Hän sai tiukat nuhteet: "Ihmisten ilmoilla käyttäydytään asiallisesti!" Anatoli suuttui, näytti keskisormea ja juoksi ulko-ovelle. Oven avattuaan hän törmäsi kahvilan ohjaajaan Markus Anttilaan, joka tarttui häntä olkapäistä ja kehotti rauhoittumaan. Anatoli puhkesi itkuun: "Mun koti ei ole täällä... mun koti ei ole täällä..." Markus yritti lohduttaa, mutta Anatoli rimpui irti. Korjaajaryhmän duunarit katselivat tilannetta lasiseinän takaa ja pudistelivat päätään.

Kun Anatoli rauhoittui, hän sai lähteä kotiin. Ryhmässä on sääntö: kukaan ei saa lähteä vihasena, ettei tulisi kiusausta kirjoittaa someen harkitsemattomia purkauksia.

Uusi alku Forssan avussa

Seuraavana päivänä Anatoli aloitti Forssan avussa — ja vaikutti täysin uudelta ihmiseltä. Hän tervehti kaikkia kohteliaasti, kertoi avoimesti kokemuksistaan Korjaajaryhmässä ja jakoi tarinoita ohjaaja Pertin terveystuotteiden myynnistä, kuten hän itse asian ilmaisi. Hän teki tämän, jotta uudet työkaverit ymmärtäisivät hänen taustaansa ja sitä, miksi hän oli niin helpottunut päästessään uuteen ryhmään. Anatoli on tottunut siihen, että hän saavutti tavoitteensa — ja hän toivoi saavansa Forssan avussa kollegiaalista tukea.

Lapsuuden tarina, joka toistuu

Kahvitauroilla Anatoli kertoi usein lapsuuden aikaisesta onnettomuudesta Pietarissa, jolloin hän putosi ikkunasta mummonsensa luona. Hänet kuljetettiin ambulanssilentokoneella Suomeen hoitoon. Hän kertoo tarinan aina samalla tavalla — ja usein.

Anton-Kari ajatteli hiljaa itsemielessään; tämä on hänelle tapa hakea hyväksyntää... Mutta hän ei tuominut ketään. Hän oli lukenut mies, joka ymmärsi ihmisten monimutkaisuutta. Anton-Kari huomasi pian, että Anatolilla taitaa olla narsistisia taipuvuuksia.

Kiitollisuus ja uusi suunta

Anatoli oli aidosti kiitollinen Karille, joka oli vinkannut Forssan avusta ja suositellut häntä ryhmään. Forssan avussa Anatoli sai rauhallisemman ympäristön, enemmän tilaa omalle työskentelylle ja mahdollisuuden aloittaa alusta. Hän ei osaa aavistaakaan, miten paljon seuraava vuosi tulisi muuttamaan hänen ja Johannan välistä dynamiikkaa.

Café Sunerin yhteistyö ja Anatolin uusi arki

Korjaajaryhmä ja Café Suner – leivonnaisten liittouma

Korjaajaryhmä tekee tiivistä yhteistyötä Café Sunerin kanssa. Ryhmä leipoo valtavia määriä sämpylöitä, pullia, pikkuleipiä ja futuristisia proteiinileivonnaisia, joita Suner oli kehittänyt.

Tuoreet leivonnaiset menevät kahvilaan joka aamu. Ylijäämät viedään Honkamäen dementia-asuntolaan, jossa ne piristävät asukkaiden päiviä. Perttaa ei enää leivonnaiset kiinnosta, tuskin hän muistaa mikä on leivos ja mitä niillä tehdään. Hän saattaa asettaa pullan pyllään, kun muisti ptkii.

Osa Korjaajaryhmän herkuista päättyy myös Kuukukka-automaattikahvilan vitriiniin, josta kuka tahansa saa napata ilmaisen välipalan. Se on Sunerin tapa lisätä kaupunkihyvointia.

Anatoli ja Markus – kaksi temperamenttia

Anatoli ei tullut toimeen kahvilan ohjaaja Markus Anttilan kanssa. He olivat liian samanlaisia: nopeita reagoimaan, suorasanaisia ja helposti kiihtyviä.

Myös kahvilan duunari Jesse Jussila on Markuksen kanssa napit vastakkain. Jesse ja Anatoli sen sijaan ystävystyivät nopeasti.

Jesse Jussila – Sunerin oma some-karisma

Jesse on tunnettu rennosti huumoristaan, ystävällisyydestään ja siitä, että hän on melkoinen tyttömagneetti Facebookissa. Hän on jopa suosittumpi kuin legendaarinen Jilly Tuppurainen, joka oli aiemmin Forssan avussa.

Jilly ja Anni – uudet urapolut

Jilly Tuppurainen on vaihtanut ryhmää ja aloittanut Ympäristötiimin Car Wash -yksikössä, jossa pestään kunnan ja Sunerin ajoneuvoja.

Anni Mattila puolestaan on saanut kokopäiväisen työn Liesjärven ruokakaupassa. Kyseessä on niin sanottu ulkoinen ryhmä eli yksilöllinen tiimi, jossa Daily Activityn duunari työskentelee tavallisessa työpaikassa tuetusti.

Johanna tuntee pientä kateutta. Hän ajattelee usein itsemielessään; Miks tursake peäsi normaalirajoitteisten työpaikkaan, ja mie en, pohtii hän. Johannan katkeruus Oilia kohtaan kasvaa entisestään. Hän saattaisi tulla väkivaltaiseksi, ellei olisi älliä päässä.

Uuno Kiukku – kahvilan tunnollinen duunari

Uuno Ulrich Kiukku on Café Sunerin ahkerin duunari eikä päälle päin näe hänen funktiorajoitettaan. Hänen funktiorajoitteensa on huonosuunnistustaito. Hädin tuskin hän tietää mihin suuntaa pitää kävellä, jotta pääsisi keskustaan. Hän kuuluu vanhaan skandinaaviseen aatelissuku Wredeen, jonka nimi on aikanaan suomennettu.

Uuno on rauhallinen, tunnollinen, erittäin stressinkestävä ja äärimmäisen kohtelias. Hän ei juuri koskaan korota ääntään.

Lapsuudessa hänellä on ollut paha narkolepsia, joka parani tehokkailla lääkkeillä mutta samalla lääkkeet lisäsivät naishormonin tuotantoa niin, että hänellä on kilkattava puheääni niin, että koulussa häntä haukuttiin homoksi. Sen tähden hän käy säännöllisesti sairaalassa hormonitasapainoa tukevilla hoidoilla, jotka ovat osa hänen pitkäaikaista terveysohjelmaansa. Uuno suhtautuu tähän käytännöllisesti ja toivoo, että ajan myötä hänen äänensä vahvistuisi ja saisi miesäänen, sillä ääni ratkaisee. Hänen Facebook sivullaan lukeekin; *Voice of Uuno*.

Sylvester – aamujen ylikierrosmies

Sylvester oli Uunon vastakohta. Aamuisin hän saapuu työpaikalle takki päällä ja täynnä energiaa, puhuen nopeasti ja innokkaasti ohjaajalleen. Hän asuu Kaarlontien ryhmäasuntolassa, aivan Anatolin tukiasunnon vieressä.

Anatolin tukiasunto – ylpeyden ja avun ristiriita

Anatoli asuu tukiasunnossa, ei varsinaisessa ryhmäasuntolassa. Tukiasunto tarjoaa turvaa, ohjausta ja mahdollisuuden pyytää apua. Mutta Anatolin ylpeys ja narsismi estää häntä tekemästä niin.

Siksi hänen kotinsa on usein epäjärjestyksessä täynnä kuivuneita lautasia ja pikaruokapakkauksia.

Kerran viikossa hänen luonaan käy asumistuen siivouskonsulentti, jonka tehtävänä on inspiroida häntä siivoamaan itse — ei tehdä kaikkea hänen puolestaan. Anatoli suhtautuu tähän ristiriitaisesti: hän haluaisi itsenäisyyttä, mutta ei aina jaksaa ylläpitää arjen rutiineja.

Forssan avun uusi dynamiikka

Anatolin siirtyminen Forssan avuun muutti ryhmän ilmapiiriä: hän toi mukanaan energiaa, tarinoita Korjaajaryhmästä ja halun aloittaa alusta.

Johanna seurasi sivusta ja mietti, miten tämä uusi tulokas sopisi ryhmän rytmiin. Hän ei osaa aavistaakaan, että Anatoli tulisi vaikuttamaan hänen elämäänsä vielä monella tavalla.

Johannan venäläisbuumi ja Anatolin tulo Forssan apuun

Ensimmäiset tunteet Anatolia kohtaan

Heti kun Anatoli aloitti Forssan avussa, Johanna huomasi kiintyvänsä tähän nopeasti.

Taustalla vaikutti myös se, mitä isä oli kertonut, että pikkusisko oli löytänyt sen oikean, puolivenäläisen Juuso Pajusen, joka asuu Taalintehtaalla. Se sai Johannan mielikuvituksen liikkeelle. Hän ajatteli; Olispa mullakin oma kotiryssä...

Kun työpaikalla on nyt venäläistaustainen nuori mies, Johanna alkoi rakentaa mielessään hurmausstrategiaa. Hän kylläkin tietää, että Anatoli on jo kihloissa eli tälläkin on jo lesbon retale tyttöystävänä, kuten Johanna itsemielessään ajatteli, mutta hän rationalisoi; kihlaus ei oo sama kuin avioliitto... Ajattelee Johanna samalla, kun istuu vanhempien olohuoneen massiivisessa hierovassa nojatuolissa ja suunnittelee, miten voisi tehdä vaikutuksen työpaikan kotiryssään.

Johannan sisäinen logiikka – tunnekuuhu ja haaveet

Johanna tietää hyvin, että Anatoli on duunari, osallistuja, eli Daily Activityn klientti, ja että tällä on omat haasteensa, funktiorajoitteensa. Mutta Johanna on aina ollut taipuvainen näkemään ihmisissä potentiaalia. Hän ajatteli; ehkä voisin auttaa häntä kasvamaan. Ehkä voisin kouluttaa hänestä kelpo miehen... Ajattelee Johanna. Hän muistutti itseään myös vanhoista virheistään; ei tuijottamista, ei perässä kyöräämistä, ei liian innokasta lähestymistä. Hän halusi toimia paremmin kuin aiemmissa ihastuksissaan.

Syksyn salattu ihastus

Koko syksyn Johanna onnistui salaamaan tunteensa. Hän jutteli Anatolin kanssa paljon — enemmän kuin muiden duunareiden kanssa — mutta yritti pitää sävyn kevyenä ja ystävällisenä. Anatoli alkoi kuitenkin vaistota, että blondi olisi kiinnostunut hänestä. Hän huomasi, että Johanna hakeutui hänen seuraansa, Johanna haluaa auttaa työtehtävissä, Johanna nauroi hänen jutuilleen herkemmin kuin muiden. Johanna ei itse huomannut, miten selvästi se näkyi.

Elmo jää taka-alalle

Johannan aiempi ihastus Elmoon hiipui hiljalleen pakkaseen. He eivät olleet tavanneet pitkään aikaan, paitsi satunnaisesti, kun Johanna kävi muutaman kerran kaupungintalolla moikkaamassa Leenaa ja ravintolaryhmäläisiä.

Johanna on löytänyt Elmon Facebook-profiiliin, mutta ei uskalla lähettää kaveripyyntöä. Elmo käyttää nimimerkkiä *Rugbypoika*, koska tämä harrastaa rugbyä joukkueessa FUY-Sankarit — samassa joukkueessa pelaa myös Filippa Katainen. Johanna ei tiedä tästä vielä mitään.

Anatolin harrastukset ja Johannan mielikuvat

Anatolilla ei ole monia harrastuksia. Hän pelaa Facebook-pelejä ja viettää aikaa kihlattunsa Matleenan kanssa katsellen kauhuelokuvia.

Johanna löysi myös Anatolin Facebook-profiiliin, mutta ei uskalla lähettää kaveripyyntöä. Hän ajatteli; Matleena on varmaan tosi vahva ja itsevarma. En halua suututtaa kettään...

Anatoli kertoo usein tarinoita Matleenasta, ja Johanna kuuntelee niitä ristiriitaisin tuntein.

RU Venäläisbuumi ja haaveet suurista häistä

Mitä enemmän Johanna kuuli pikkusiskon puolivenäläisestä poikaystävästä, sitä enemmän hän alkoi romantisoida venäläisyyttä. Hän kutsui tätä mielessään venäläisbuumiksi. Hän haaveili suomalais-venäläisistä kaksoishäistä, yhteisistä juhlista ja siitä, että hän ja pikkusisko menisivät naimisiin samaan aikaan.

Johanna ei ole vielä tavannut Juuso Pajusta, mutta kuvittelee tämän hurmaavaksi. Se heijastuu siihen, miten hän alkoi nähdä Anatolin, vaikka tämä onkin vaappuva läskikasa.

Skannaushetki – Johanna loistaa

Eräänä syyspäivänä Johanna sai kunnian auttaa Anatolia skannaamaan tietolehtisiä opasrobottien tietokantoihin. Tehtävä oli yksinkertainen; paperi pitkulaisesta aukosta sisään, robotti lukee tekstin tiedot tallentuvat muistiin.

Anatoli yritti syöttää paperia sivuttain, jolloin aukko oli liian kapea ja ahdas kuin nettikirjailijan sepelvaltimo. Johanna näytti mallin: "Näin yksinkertasta tää on, heleppoo kuin lettu." Anatoli katsoi häntä hämmentyneenä.

Hän ei ehtinyt oppia mitään, koska Johanna teki kaiken niin nopeasti ja vaivattomasti.

Robottiohjelmoinnin salaisuudet

Johanna on Forssan avun paras robottiohjelmoija, oikea robottinikkari — vaikkei kukaan tiedä, kuinka pitkälle hän on vienyt taitonsa.

Anton-Kari ei osaa skannata kunnolla. Sijaisohjaajat eivät tunne ryhmän järjestelmiä. Juha Janatuinen oli taitava pedagogiikassa, mutta ei robottikoodissa.

Johanna tietää tämän, mutta ei halua ajatella Juhaa pässinä. Sama pätee Anatoliin: ihastus pehmensi kaikki arviot niin, että tursake alkoi näkyä Johannan silmissä eurokarjuna.

Arjen komiikkaa – Käsityöt sivvuun!

Anton-Kari on usein ylikuormitettu. Kun hän auttaa Johannaa hintatietojen tarkistamisessa, kun hän lähtee etsimään tietoja toisesta huoneesta, niin eksyy auttamaan toista duunaria, jolloin unohtuu toiseen huoneeseen ja Johanna joutuu odottamaan.

Odotellessaan hän sanelee kertomuksia USB-tikulleen. Kun Anton vihdoin palaa, Johanna sanoo leikillään: "Käsityöt sivvuun!" Anton vastaa: "Eivätkö keittiönverhot ole vielääkään valmiit." Se on heidän oma pieni työpaikkavitsinsä.

Syksyn myötä Johanna joutui jälleen vaihtamaan työhuonetta – tällä kertaa tilan jakaminen Sirkka-Oilin kanssa. Sirkka-Oili, suurikokoinen ja hieman yrmeä nainen, ei ole innostunut siivoamaan laajaa työhuonetta. Tämä osoittautui kuitenkin eduksi Johannalle, sillä isompi työtila tarjosi tarpeeksi tilaa hänen ohjelmoitaville avustajaroboteilleen ja niiden kehitystyölle.

Uudessa työhuoneessa on pieni tuuletusparveke, jolta avautuu näkymä Voimalatalon sisäpihalle. Parveke on kuitenkin niin kapea, ettei oleskelu siellä ole mahdollista – oven ulkopuolella on heti kaide vastassa. Ohjaajien konttorista johtaa ovi avoimelle terassille, joka sijaitsee samaisella sisäpihalla.

Sirkka-Oilin uudeksi työtilaksi tuli Johannan entinen työtila eli pitkä ja kapeahko VIP-ruokasali, kuten Johanna sitä yhä kutsuu.

Johanna asetti työpisteensä robottihuoneen nurkkaan, josta näkee suoraan ovelle. Tuuletusparveke on hänen takanaan. Huonetta hän sekä ohjaajat alkoivat kutsua robottihuoneeksi.

Anatolin työpiste on Johannaa vastapäätä, oven puoleisessa nurkassa. Johannan puolella on tietokoneistettu robottiterminaali. Anatolin puolella on tavallinen kirjoituspöytä, jotka on laitettu kiinni toisiaan niin, että pöydät muodostavat ison neliön.

Anatoli istuu sinisellä erikoisergonomisella tuolilla lonkkavikansa vuoksi. Johannan mielestä tuoli muistuttaa harppua. Kun hän sanoi tämän ohjaajalle, Anton-Kari nauroi: "Johanna, sä oot kyllä hauska.", johon Johanna vastasi: "En oo haaskempi kuin ennenkään." Se on juuri sitä kuivaa, kainuulaista huumoria, jota Anton-Kari arvostaa eikä osaa aavistaakaan, että sanonta on Johannan mummovainaan suusta.

Callcenter siirtyy – työhuone hiljenee

Syksyllä Callcenter siirrettiin Jillyn entiseen huoneeseen, koska se on hiljaisempi, kauempana ulko-ovesta ja parempi puhelintyölle.

Tämä teki Johannan ja Anatolin yhteisestä työhuoneesta entistä rauhallisemman — ja lisäsi heidän välistänsä vuorovaikutusta.

Anton-Karin hämmennys Johannan tilanteesta

Anton-Kari miettii usein, miten Johanna — niin selkeästi älykäs, lahjakas ja verbaalisesti taitava — oli päättänyt Work Office Rehabin lähettämänä Daily Activityyn.

Johanna oli kertonut tarinansa monta kertaa; Work Office oli pakottanut hänet Daily Activityyn eikä hänellä ollut sanan valtaa. Hän on useasti ilmaissut kaipuun takaisin informaatiopalveluun. Mutta Anton-Kari ei täysin ymmärrä tilannetta. Ehkä se johtuu murteesta, ehkä siitä, että Johanna kertoo asiat niin tunnepitoisesti, että hidas hämäläinen ei aina pysy perässä.

Anton-Kari on useasti vatuloinut: "Jos minulla olisi valta, auttaisin tämän naisen takaisin informaatiopalveluun."

Johanna polttaa sormensa Anatoliin

Kun isä kertoi, että pikkusisko oli löytänyt sen oikean — vaaleasiilitukkaisen puolivenäläisen Juuson — Johanna alkoi rakentaa itsemielessään suurta tarinaa: suomalais-venäläiset kaksoishäät, kaksi sisarusta, kaksi kulttuuria, yhteinen juhla.

Pikkusisko on vapaa-ajattelija, joten Johanna arvelee, ettei tämä suunnittelisi kirkkohäitä.

Mutta Johanna itse romantisoi ajatusta.

Ja kun työpaikalla on nyt venäläistaustainen nuori mies, Johanna alkoi nähdä Anatolin uudenlaisessa valossa.

Hän ei enää ajattele asiaa fyysisesti, vaan kulttuurisesti ja symbolisesti; Olis hienoo, jos mullakin ois venäläinen kumppani.”

Forssan avun myymälä ja esittelyhuone

Syksyllä Forssan avun myymälä siirrettiin Callcenterin entisiin tiloihin. Vanhaan myymälään tehtiin esittelyhuone, jossa on apuvälineiden näyttelyversioita, opasrobotteja, pitkä pöytä kahvittelua ja lounasta varten. Se oli rauhallinen tila, jossa duunarit saattoivat hengähtää.

Johannan ahdistus ja sen väistyminen

Joskus Johanna miettii; Tekkeekö seura kaltaiseksi? Tuleeko musta samanlainen kuin nämä tursakkeet, kun oon ihastunut kahteen duunariin — Elmoon ja Anatoliin eikä osaa aavistaakaan, että ensin mainittu ainakin melkein tekee hänestä hullun... Hän istuu robottihuoneessa robottiohjelmointitietokoneen ääressä ja pohtii asiaa. Mutta pian ahdistus väistyy, kun tunteet Anatolia kohtaan vahvistuvat. Elmo jää taka-alalle — ainakin toistaiseksi.

Muutaman kerran Johanna on käynyt Work Officessa kysymässä töitä.

Työkkäri on vastikään muuttanut uusiin tiloihin, Forssan käräjätalon entisiin tiloihin. Käräjäoikeus on muuttanut Jokioisiin.

Joka kerta, kun Johanna menee Work Officen tiloihin, niin silloin hänelle tulee mieleen se isotissinen rikoskyttä, että täällä oisin saanut istua, jos sillon syksyllä 3000 en ois onnistunut valehella tai kertonut tottuuden, ajattelee hän.

Johanna ei saa huomiota työnvälittäjiltä Daily Activityn vuoksi, joka estää pääsyä työmarkkinoille. Daily Activitystä eroamisesta seuraisi tulottomuus eikä saisi työttömyyskassasta sentin hyrrääkään.

Johanna tuntee olevansa loukussa suojatyöpaikassaan ja Work Officen huijaamana. Rehab osasto on lakkautettu eli hänellä ei ole hajuakaan mikä on sen tilalla.

Juha, Elmo ja Anatoli ovat eräänlaisia lohtuja, pieniä lohtuja mutta jätkähän ovat jo varattuja lesbon retaleille, kuten Johanna itsemielessään ajattelee työtietokoneensa ääressä.

Johanna on noussut suureen suosioon Forssan avussa omaperäisten sanontojensa ja vakioilmaustensa ansiosta, joita hän on napannut Leenalta, Raijalta sekä rykijältä.

Työpaikalla kertomusten sanelu on hänelle ainut valopiikku, sillä tavallisella normaalirajoitteisten työpaikalla ei juuri ole aikaa eikä mahdollisuutta tarinoiden luomiseen. Johanna tulostaa omia kertomuksiaan paperille käyttäen Sunerin tulostinta, mitä hän itsekseen pitää eräänlaisena palkan lunastuksena eli eräänlainen E-Store juttu. Tulostukset hän hoitaa huomaamattomasti, välttämällä sijaisohjaajien huomiota – he saattaisivat nimittäin reagoida. Anton-Kari ei kuitenkaan moiseen puuttuisi, sillä hänestä on ilahduttavaa nähdä Johannan kirjailijana. Jos joku yllättäisi Johannan tulostuspuuhista, hän selittäisi tilanteen nokkelasti. "Tässä vaan valamistelen lissää matskua ääneen lukuhetkiin," hän sanoo muina naisina, vaikka todellisuudessa tulosteet päätyvät kotiin täydentämään hänen henkilökohtaista kokoelmaansa, vaikka digiversioina ne veisivät vähemmän tilaa.

Hermannin on alkanut kokea työskentelyn Callcenterissa uuvuttavaksi. Valitettavasti luennoitsijan tehtäviä ei ole juuri tarjolla tällä hetkellä. Hän voisi harkita tekemänsä nippelihommia sopivien apuvälineiden avulla. On erittäin haastavaa työskennellä tilauskommunikaatiolaitteen ääressä, etenkin kun asiakkaat puhuvat murteilla.

Murteiden käyttö on yleistynyt, ja kirjakielen käyttö on vähentynyt huomattavasti. Hämeen murteesta on tullut leuhkan oloista. Kainuun murteesta on tullut enemmän junttimaisen lepsua.

Filippa ei ehdi istua Callcenterissä koska tämä hoitaa laskutukset ja laskujen skannaukset sekä pakkaamiset. Muut duunarit eivät ole kiinnostuneita Callcenterin työtehtävästä. Jokseenkin Johannaa työ kiinnostaisi koska silloin voisi rupatella asiakkaiden kanssa. Ehkä voisin tilauksia vastaanottamisen ohessa mainostaa kotisivujani sekä Kivinen areenaa, pohtii hän itsemielessään. Hän ei kuitenkaan suostu puhelintyöksi koska häneltä puuttuu hyvä radioääni, kuten hän asiaa perustelee ohjaajalleen. Pian sanasta *radioääni*, tuli Forssan avun sisäpiirislängä.

Päivän viimeisellä kahvitauolla sekä Voi-hyvin tuokiossa, kun Anton-Kari ehdottaa Johannalle, että tämä itse lukisi ääneen kertomuksiansa, niin silloin tämä vastaa vakiona: ”Mutta mulla ei oo hyvää radioääntä, mutta sullahan sellanen on.”, jolloin Anton-Kari kiltisti ottaa kertomusmapin käteensä ja alkaa lukea. Heti, kun tulee eteen kirosana, niin silloin hän sanoo piip!

Kerta kukaan duunareista ei halunnut ottaa Callcenter työtehtävää, niinpä Anton-Kari kysyi muista ryhmistä, jos niissä olisi halukkaita kokeilla Callcenter hommaa.

Kulttuurikeskuksen Kaapo Molotov kiinnostui työtehtävästä, vaikkei hänellä ole kaksinen radioääni vaan semmoinen itkua muistuttava änyttävä molotus. Ohjaajia tämä ei häiritse, sillä kyseessä on suojatyöpaikka. Oletetaan, että asiakkaatkin ymmärtäisivät, että Forssan avun apuvälinetilauksia vastaanottava henkilö olisi funktiorajoitteinen. Callcenterissa äänitetään puhelut, jotta jälkikäteen ohjaajat voivat helposti tarkistaa tilaustiedot.

Motorisoidussa pyörätuolissa istuva CP-vammainen Kaapo on ollut Kulttuurikeskuksen pienessä käsityömyymälässä sekä joskus auttanut kukkakaupan puolella siispä hänellä on kokemuksia asiakaspalvelusta.

Kaapolla on vaalea pystyssä oleva siilikampa. Hän on hyvin lihava, joka johtuu luonnollisesti pyörätuolissa istumisesta. Kerran viikossa hän saa seisontharjoituksia, jotta olisi edes jonkinlainen toivo, että jalat alkaisivat kantaa. Heti, kun hän nousee pidellen tukipylvästä, niin hän tapaa hihkaista ”Katso, nyt Jorma seisoo!”, vaikka itseasiassa Kaapo seisookin. Tukipylvästä hän kutsuu Tim Turneriksi.

Tim Turner on suosittu englantilainen poplaulaja. Hän on sukua muinaiselle Tina Turnerille. Äijä on uudelleen lämmitellyt Tinan biisejä ja muuntanut ne miehisiksi.

Kaapo kamppailee lihaskontrollin kanssa, mikä näkyy hänen levottomissa eleissään. Keskustellessaan hän puhuu ja viittoaa käsillään niin voimakkaasti, että pyörätuoli narsisee ja hänen vatsansa kohoilee. Vaikka hän on varsin älykäs, hänen tulusuutensa tekee jatkasta melko arvaamattoman.

Kaapo ja Anatoli ovat vanhoja koulutovereita. Kaapo on kihloissa Anatolin entisen tyttöystävän Pia-Anne Jaarlin kanssa, jota kutsutaan tuttavallisesti nimikirjaimiensa mukaan PA:ksi.

Kun Anatoli sai kuulla Kaapon kihlautumisesta hänen ex-tyttöystävänsä kanssa, hän joutui kohtaamaan pettymyksen tunteen. Alkujärkytyksen jälkeen hän kuitenkin oppi sulattamaan tilanteen, vaikka kaiku menneisyydestä säilyi mielessä.

Anatolin ja PA:n suhde kariutui pimun kyllästyttyä jätkän narsistisiin temppuihin. Viimeinen pisara oli, kun Anatoli oli puhkonut kondomit, jonka tarkkasilmäinen Pia-Anne huomasi ja siltä seisomaltaan teki bänksit ja meni NFY yhdistykseen avautumaan Sampo Lähivaaran kanssa, joka toimii yhdistyksen avustavana vetäjänä koska tulisieluista Pirjo Jussilaa alkaa ikä painaa. Sampo kehotti Pia-Annen jättää tuollainen hirviöpoikaystävä.

Anatoli puolestaan kertoo, että eron syynä olleen PA:n liiallinen halu hemmotella ja passata häntä. Tietenkään hän ei myönnä kondomien puhkomista. Todellisuudessa on todennäköisempää, että juuri Anatoli itse vaati palveluksia kuin paskaa tikun nokkaan.

Nykyään Matleena, Anatolin uusi rakas, on omaksunut oman lähestymistapansa näihin tilanteisiin. Hän kiirehtii hakemaan kihlatulleen Ugri Colaa heti, kun tämä vain vihjaa päänsärystä. Näin hän pitää huolta, että Anatolin tarpeet täytetään, ilman että miestä vaivaa passailun liiallinen näyttävyys.

Kaapon aloitettua työnsä Forssan avussa, Johannan ärsytys hänen itkumaisen puhetyylinsä suhteen vain kasvoi. Käytävillä kohdatessaan Johanna usein tuhahteli, mutta varoi huolellisesti näyttämästä ärtymystään ohjaajien läsnä ollessa. Näitä passiivisaggressiivisia eleitä hän osoittaa vain silloin, kun on varma, ettei kukaan näe. Mikäli Kaapo joskus päättäisi nostaa riidan hänen käytöksestään, Johanna olisi ensimmäisenä valittamassa ohjaajille tämän olevan epäileu – vaikka olisikin itse herättänyt konfliktin. Kaapon kanssa kahden ollessaan hän on varovainen, etenkin jos Anatoli on lähellä, ettei menettäisi munan saantia, kuten Johanna itse mielessään ajattelee.

Johannan työpäivät ovat rutiininomaisia ja yksinkertaisia, mutta niiden sisällöt eivät juuri innosta häntä. Hän vastaa avustajarobottien ohjelmoinnista sekä keittiön ja robottihuoneen viikoittaisesta siivouksesta. Torstai on vakiintunut siivouspäiväksi, koska maanantait kuluvat pitkissä viikkopalaverissa, joissa aina joku duunari ärtyy jaarittelemaan sivupoluille.

Päivittäin Johanna tehtävänä on hakea ja kuljettaa postihuoneelle paketteja ja kirjeitä, mikä ilahduttaa häntä: se tuo mieleen muistot informaatiopalvelusta. Lisäksi postikierroksen aikana Johanna voi vilkaista kahvilan jätkiä, mikä piristää hänen päiväänsä. Pikkuhiljaa hänen mielessään alkaa unohtua tosiasia, että Voimalatalon miespuoliset duunarit, jotka päällepäin muistuttavat eurokarjuja, ovatkin pelkkiä funkiksia eli tursakkeita.

Äskettäin Johanna sai tietää, että Sylvester oli työskennellyt aiemmin Ylicityn Coop Huom! lounasravintolassa. Työ oli kuitenkin hänen mielestään liian stressaavaa. Nykyinenkin työ kahvilassa rasittaa Sylvester Delorsia, sillä hän yrittää pitää lukemattomia lankoja käsissään. Sylvester kuvittelee olevansa kuin ohjaaja, ja kotona käyttää aikaansa pedagogitekniikoiden ammattisivustojen tutkimiseen eikä niistä paljoakaan ymmärrä.

Coop Huom! on hiljattain kokenut muutoksen: se on nyt nimeltään *Coop Forum*. Uusi nimi on valittu kansainvälisemmän vaikutelman luomiseksi. Pienillä paikkakunnilla saattaa yhä olla yksittäisiä Coop Domuksia tai Coop Huom! -tavarataloja, mutta osuuskunnallinen yhdistys aikoo vähitellen yhdenmukaistaa brändinsä.

Jaana Tammi on ollut paljon sairaana. Hänen munuaisensa on vakavasti vaurioitunut ja käy säännöllisesti dialyysihoidossa. Tämä on vähentänyt hänen työhalujaan entisestään. Hän viettää mieluummin aikaa kotona leikkien kissankokoisen viihderobottinsa kanssa. Vaikkei ole taitava robottien ohjelmoinnissa, hän hyödyntää valmiita data-USB-kalikoita, jotka tekevät ohjelmoinnista vaivatonta. Hän asuu avopuolionsa Onni Laukkasen kanssa Hirvelän ryhmäasuntolassa Teknikonkadulla.

Hirvelän tiloissa toimii myös lounasravintola Restaurant Hirvelä, joka on alkanut toimittaa ruokaa Voimalatalon ryhmille, kun Bilekeittolan ruuat eivät miellyttäneet duunareita.

Hirvelän ryhmäasuntolat ovat kaksikerroksisia pienkerrostaloja, jotka muistuttavat Vironmäen Vanha Tammelan tien varrella olevia taloja. Teknikonkatu on Hirvisuonkadun ja Kulmakadun välinen kadun pätkä, ja sen pohjoispäässä on FLNA-yhdistyksen tilat, jossa Jaana ja Onni käyvät silloin tällöin, jos Jaanan olo sallii. He käyvät silloin tällöin myös NFY:n tupailloissa.

2990-luvun alussa NFY muutti Eurolasta Hirvisuolle, kun moni funktiorajoitteinen pelkäsi syrjäytyneitä ilmastopakolaisia. Johanna ehti muutaman kerran käydä yhdistyksen uusissa tiloissa, kunnes kyllästyi, kun yhdistyksen toiminnassa toistui sama ohjelma sekä Milton lopetti lukiossa ja yhdistyksessä, kun hänen aikansa menee skientologikirkossa.

Onni Laukkanen on Forssan avun uskollinen asiakas. Hän tilaa kuukausittain laminoituja kuukausikuvia ja kellotauluetikettejä, jotka Johanna yleensä tulostaa ja Anatoli laminoi. Johanna ei pidä kuukausikuvien tulostamisesta, sillä se vaatii työskentelyä bugisen Picture Factory sovelluksen parissa.

Sovelluksen kehittäjä, Resurssikeskuksen Kimmo Jokinen, ei arvosta ohjelmansa kritisointia, mikä turhauttaa Johannaa entisestään. Johanna tapaa itsemielessään kutsua Kimmoa ihilistiksi.

Johanna on tyytyväinen Jaanan poissaoloon, vaikka ei sano sitä ääneen. Hän ei iloitse Jaanan sairauksista, mutta tämän jatkuva negatiivisuus tekee työympäristöstä raskaan. Johanna oli aiemmin yrittänyt provosoida Jaanaa saadakseen tämän psykiatriseen hoitoon, mutta lopulta Jaana päätyi sen sijaan dialyysihoidon. Myös edeltäjä Antero Hopea toivoi Jaanan poissaoloa. Johanna on monesti itsemielessään ajatellut, että Antero teki väärin, kun vaihtoi ryhmää kyseisen läskikasan takia. Olisi mieluummin vaatinut tämän pakkosiirtoa. Tätäkään Johanna ei voi sanoa ääneen. Tuskin ohjaajat haluaisivatkaan ymmärtää, kun Daily Activity on heille, joilla on syystä tai toisesta vaikeuksia työskennellä normaalirajoitteisten työpaikoilla. Johanna ei osaa aavistaakaan millainen vitutus iskee 3020-luvulla ja vitutuksen kohteena on eräs rakas henkilö...

Jaanan ja Lassen työhuone on nyt Lassen valtakuntaa. Tässä kerran Lasse löysi Jaanan nojatuolin takaa puolillaan olevan viskipullon. Hän otti pullon ja maisteli kaikessa hiljaisuudessa työajalla. Anton-Kari huomasi viinanhajun. Lasse väitti käyttäneensä käsidesiä.

Lassella on alkoholistin geenit, sillä hänen vanhempansa olivat rapajuoppoja. Hänen äitinsä on menehtynyt, mutta isä asuu edelleen Karjalan Äänislinnassa. Lasse kasvoi ukkinsa kanssa Päijät-Hämeessä.

Viimeinen työpäivä ennen joulua

Vuoden viimeisenä työpäivänä, juuri ennen joululomaa, Johanna keräsi rohkeutensa ja antoi jouluhalauksen Anatolille.

Anatolin suu lokahti auki hämmästyksestä. Hän naurahti Anton-Karille: "Haha, mä sain halauksen Johannalta!" Hän ei osaa aavistaakaan, että tämä oli vasta alkusoittoa — Johannan tunteet tulisivat vielä kasvamaan.

Anatoli haluaa uskoa, että Johanna olisi niin järkevä ja hillitty kuin miltä vaikuttaa. Hän ei olisi ikinä kuvitellut, että tämä tekisi näin rohkean eleen. Hän olettaa blondin olevan lähes normaalirajotteinen.

Johanna itse mietti; meikä mandoliini on aina osannut pittää tunteensa kurissa... mutta nyt tämä tuntuu erilaiselta... Ehkä pian saan munnaa...

Jouluaatto Kivisillä

Jouluaattona Johanna ja Jaana-Mari viettivät perinteistä joulua vanhempien luona.

Johanna rakastaa joulua. Jaana-Mari pärjäisi ilman lahjoja. Johanna ei — hänelle lahjattomuus aiheuttaisi jouluaattomasennuksen.

Perhe söi, nauroi ja avasi lahjoja. Johanna yritti olla ajattelematta Anatolia, mutta mieli palasi häneen jatkuvasti.

Joulupäivän kävely Kardaanielle

Joulupäivänä Johanna lähti kinkun sulatus kävelylle Kardaanielle, kuten hänellä oli tapana.

Hän tiesi, että liikunta oli tärkeää — varsinkin kun hän on hulluna suklaan perään, erityisesti Farsanin Tjejens -suklaasta.

Kävellessä hän muisteli lapsuuttaan 1980-luvulla. Hän, pikkusisko ja serkut kävivät usein Pokavirran tukkukaupan roskiksella, josta löytyi käyttökelpoista tavaraa. Yksi niistä oli massiivinen valkoinen yölamppu, joka on yhä hänen yöpöydällään. Niin massiivinen, että yöpöydälle ei mahdu mitään muuta.

Maassa on ohut lumikerros. Johanna kävelee pyörätietä pitkin kohti tennishallia.

Kohtaaminen S-L Safetyn auton kanssa

Kuorma-autokeskuksen kohdalla S-L Safetyn valkoinen auto ajaa ohi. Johanna nostaa kätensä ja näyttää keskisormeja — mielenosoituksena yritykselle, jota hän ei voi sietää. Auto jarruttaa.

Vartijateknikko peruutti hieman ja yritti nähdä, kuka elehti.

Johanna lähtee juoksemaan kohti Tallilan teollisuusaluetta. Hän juoksee valtatie kakkosen varrella olevaa pyörätietä pitkin tennishallia kohti, jonka vieressä on Nokia-Siemensin paikallinen toimitila. Nokia-Siemensin kohdalla on pyörätien pätkä, joka johtaa Kardaanielle, jonne Johanna kävelee.

Vartijateknikko pysäyttää auton ja kuuluttaa kaiuttimesta: "Stop, tule takaisin! Come here!"

Johanna pinkoo takaisin kohti valtatie kakkosta ja kääntyy tennishallille päin ja sitten Vironmäen puolelle.

Vartija ei voinut seurata — pyörätietä ei saa ajaa, eikä kyseessä ollut rikos, vain kiusoittelu.

Vartija Pete Ilo pudisti päätään: "Ihmeellinen tapaus... ehkä vain turhautunut nuori."

Pakoreitti Vironmäen läpi

Johanna juoksi Puro-Onnela-kortteliin, jossa puomit ja kiveykset estävät autojen kulun.

Sisäpihalla hän hidasti kävelyksi, ettei herättäisi huomiota. Hän arvioi reittejä.

Jos vartijan runkku tulis Vironmäen puolelle, niin tämä joutuis ajaa urheilukentän kautta eli siinä ajassa meikäläinen ehtisi kauas, ajattelee hengästynyt Johanna. Kardaanieltä ei ole autoyhteyttä. Pahimmassa tapauksessa runkku vois ajaa pyöräteitä pitkin Itäiselle Margariinitalle, vatuloi Johanna samalla, kun meni varovaisesti Itäiselle Margariinitalle. Ei näkynyt vartiointiliikkeen autoa, niinpä hän kääntyi Itäiselle Margariinitalle, jossa on tiukahko vastamäki. Mäen harjalla on Vironmäen Daily Activityn entiset tilat. Toiminta on muuttanut Voimalatalolle. Sitten hän talsii katua pitkin kohti Vironmäenkoulua ja samalla vilkuilee risteyksiin, jos näkyisi vartiointiliikkeen tai poliisiautoja. Jos hän näkisi jompiakumpia, niin hän nopeasti livahtaisi lähimmän talon pihalle ja piiloutuisi takapihalle.

Vironmäentien risteyksen kohdalla hän ajatteli serkkuaan mutta nyt ei sinne kannata mennä, kun ei tiedä, jos vartijan runkku onnistuisi tarkkailla jollain tutkaimella. Hän jatkaa Itäisellä Margariinitalle ja kävelee Brandzerin kadun risteyksen läpi kohti koulua. Sitten hän on Kultasateenkadun risteyksessä. Hänelle tulee mieleen Misha-serkku. Nyt ei huvita mennä lempimään, ajatteli hän. Seuraavassa risteyksessä on Vornasten entinen talo. Sitten oikealla on rivitalokortteli. Hänelle tulee mieleen leikkikoulunpedagogi, että asuukohan Alizad yhä täällä. Sitten Itäisellä Margariinitalle on alamäki kohti Tasavuorentietä, jonka toisella puolella on Vironmäenkoulu. Hän talsii koulunpihan läpi kohti rugbykenttää. Välissä on tiepuomi, joka on hyvä juttu, ettei vartijan runkku pysty ajaa, jos tietäisi sijaintini, ajattelee Johanna. Sitten hän kävelee kohti Honkalehtoa ja Hornetin korttelia. Hän kävelee Hornetin parakki alueen läpi, ettei lähellä Siivekkääntietä olisi alttiina vartijan runkulle. Lopulta hän kääntyy Siivekkääntielle ja pystyi huokaista helpotuksesta.

Jouluntähteet ja perheen rutiinit

Lounasaikaan Kiviset söivät jouluaaton tähteitä. Iltapäivällä Johanna lähti kotiin lahjojensa kanssa. Jaana-Mari suuntasi Turkuun — Juuso ei ollut mukana, koska he olivat tavanneet vasta hiljattain.

Edellisellä vuosikymmenellä Johanna oli tuntenut pientä ihastusta Olli-Kariin, mutta oli onnistunut peittämään sen. Hän oli kirjoittanut huvittavia runoja elektroniseen kirjoituslaitteeseensa. Yksi niistä meni näin; *Konnat ampuivat kovilla, ja jätkällä on maski kasvoillaan, jolloin kyllästyi S-L Safetyn työhön...* Hän ei näyttänyt runoa kenellekään — kaikkein vähiten serkulleen.

Joulunajan unelmat Anatolista

Joulun aikana Johanna unelmoi Anatolista niin intensiivisesti, että nimi Anatoli alkoi saada hänelle eroottisia sävyjä. Hän ei ajatellut asiaa fyysisesti, vaan kulttuurisesti, symbolisesti ja haaveilun tasolla. Anatolin tursakemainen olemus haihtui mielestä, ja tilalle tuli mielikuva lempeästä, turvallisesta venäläismiehestä.

Pikkusiskon poikaystävä – Juuso Pajunen

Juuso Pajunen työskentelee biokaasupullottamossa, Taalintehtaan ulkopuolella. Hän asuu pienessä rivitaloasunnossa Taalintehtaan keskustassa.

Jaana-Mari suunnittelee muuttoa Juuson luo, jotta yhteinen arki olisi helpompaa. Turun Lyhytlaaksossa asuu paljon ilmastopakolaisia, joita Jaana-Mari kutsuu lakupelleiksi.

Uudenvuoden vietto

Johanna vietti uudenvuoden vanhempiensa luona. Jaana-Mari juhli ystäviensä ja Juuson kanssa legendaarisessa Uudessa Apteekissa, Turun Kaskenahteessa. Jaana-Marilla on tapana ottaa juomalaseja muistoksi. Lapsuuskodissa asuessa hänen huoneensa oli täynnä drinkkilaseja. Hän vitsaili vanhemmille: “Äh, ne olivat erikoistarjouksessa E-Storessa!” Edellisellä vuosikymmenellä hän oli pöllinyt Virosta tienviitan, *Rannarada*, jonka hän pulttasi Siivekkääntien autotallin seinään, jossa se yhä tälläkin hetkellä näpöttää.

Koulutusyhtiö Suner ja kunnan hoivahallinto eivät ole vielä löytäneet löytämään Juha Janatuisen seuraajaa – ja tämä päätös vaikuttaa Forssan avun kehitykseen merkittävästi. Anton-Karin työtaakka kasvaa, kun uudet lyhytaikaiset sijaiset vaihtuvat kuin vuodenaika, eivätkä he ehdi perehtyä ryhmän ainutlaatuisiin toimintatapoihin ennen kuin heidän sijaisuutensa päättyy. On vaarana, että toimintakulttuuri ohenee ja arvokas tieto katoaa sukupolvien vaihtuessa, ellei pysyvää ratkaisua löydy.

Janatuinen olisi ollut loistava ohjaaja ja mentori, mutta Johannan salainen ihastus häneen teki yhteistyöstä varovaista – vaikka tunteet jäivätkin kertomatta, ne heijastuivat hiljaisina katseina ja pidätettyinä sanoina.

Jos Johanna uskaltaa avata sydämensä ja jakaa kokemuksiaan, ehkä Forssan avun yhteisökin löytää uudenlaisen rohkeuden ja avoimuuden, joka kantaa pitkälle tulevaisuuteen – kuin metsän puut, jotka luottavat kevään saapumiseen, vaikka talvi olisi ankara. Johanna tuntee sisällään voimakasta kiihkoa, ja hänen kehonsa reagoi siihen luonnollisesti.

Kertomuksen sanelu ei ota sujuakseen, kun Anatoli istuu samassa huoneessa häntä vastapäätä. Johanna päättää kokeilla rohkeasti kepillä jäätä ja, leikkimielisyydestä huolimatta, kosii Medvedevia. Anatoli punastuu: "Valitettavasti olen kihloissa Matleenan kanssa, eikä kolmatta pyörää tarvita." Johanna hiljeni ja ajatteli itsemielessään; *Miks kaikilla ihanilla jätkillä täytyy olla lesbon retale tyttöstävänä...*

Anatoli puolestaan pohti, itsemielessään, mitä blondin eleet ja sanat mahtoivat tarkoittaa. Hän mietti, oliko kyseessä osa suurempaa offensiivaa. Hän ei osaa aavistaakaan, millainen lemmenrumba on edessä.

Töiden jälkeen Johanna kirjoitti nettikäytäjäällä rakkauskirjeen venäjäksi kyrillisin kirjaimin, vaikka Venäjällä käytetään nykyään latinalaisia kirjaimia. Hän halusi säilyttää kirjeen romanttisuuden perinteisillä kirjaimilla.

Aamulla töissä, juuri ennen ensimmäistä kahvitaukoa, Johanna ojentaa Anatolille rakkauskirjeen, vaikka noin kahdeksan vuotta sitten oli lukenut psykiatripalstalta, ettei rakkaustunteita kannata rävyttää kirjeellä. Hän kuitenkin tiesi sydämessään, että on pakko kertoa tunteista. Anatoli vaikuttaa fiksulta ja sympaattiselta, eikä Johanna osaa aavistaakaan, mitä tuleman pitää. Hän ei vielä tiedä mitään jätkän narsismista.

Kirjettä ojentaessaan Johanna sanoo: "Oho, tämmönen tuli sähköpostitulostimesta..." Anatoli ottaa vastaan A4-paperin, joka oli kirjoitettu tietokoneella, ja hänen suunsa lokahtaa auki. Hän uskoo blondin selitykseen ja alkoi pohtia, kuka kirjeen lähettäjä voisi olla. Kirjeessä lukee: *Minä rakastan Anatoli M:ää niin paljon ja haluan mennä hänen kanssaan naimisiin. Sydän sanoo bum-bum!* Kirjeen kömpelö käännös viittaa konekääntäjään, mutta Anatoli ei kiinnitä siihen huomiota. Hän miettii, olisiko blondi voinut kirjoittaa kirjeen, mutta eihän tämä kainuulaisblondi osaa venäjää vai osaako. Hän lukee kirjeen ääneen Forssan avun keittiössä, ja kun hän tuli kohtaan *sydän sanoo bum-bum*, pöydän ääressä istuva Sirkka-Oili purskahtaa nauruun. Nauru tarttuu myös Johannaan. Anatoli alkaa epäillä Johannaa, mutta ajatus siitä, että tämä olisi osannut kirjoittaa venäjäksi, tuntuu mahdottomalta.

Johanna on pohtivinaan ääneen, kuka kirjeen lähettäjä voisi olla, ja vitsailee, että ehkä Venäjän lemmenmafia tai Pietarin nettitrolli. Hän naureskelee, että joku levittäisi Venäjän lipun Anatolin eteen bussipysäkillä ja polvistuisi kosimaan, johon Anatoli: "Se olisi kauheaa. Mitähän Matleena sanoisi?"

Illalla Johanna on täynnä intoa ja kirjoittaa uuden rakkauskirjeen. Tällä kertaa hän käyttää anonyymiä sähköpostiosoitettaan, *roiske@aerosol.eu*, ja allekirjoittaa kirjeen nimimerkillä *lhailijanne*. Aamulla töissä hän nauraa itsekseen kopiointitilassa kirjeen annettuaan. Anton-Kari, joka oli huomannut Johannan ihastuksen, kuiskasi Johannalle, että tämä tunnustaisi kirjeiden kirjoittamisen. Anton oli rukoillut, että Johanna ja Anatoli löytäisivät yhteisen sävelen. Johanna rohkaistui ja menee keittiöön. Hän sanoo Anatolille: "Mie ne kirjeet kirjoitin ja oon sanojeni takana. Tehty mikä tehty!"

Anatolilta pääsee ilmoille hänelle tyypillinen kimakka hullunnauru, sillä hänen epäilyksensä osoittautuivat oikeiksi. Hän päätti lähteä blondin mukaan postikierrokselle, jotta voisi keskustella rakkauskirjeestä.

Postihuoneessa Anatoli kertoi Johannalle, että he voisivat olla vain kavereita, sillä hän on kihloissa Matleenan kanssa. Johanna oli pettynyt, mutta ei voinut olla haaveilematta Anatolista. Anatoli puolestaan mietti, että jos hän ei olisi kihloissa, hän voisi aloittaa suhteen Johannan kanssa. Mutta hän tiesi, että se aiheuttaisi skandaalin.

Teknologia on kehittynyt huippuunsa, ja ihmiset viestivät ajatusten voimalla sekä hologrammeilla. Mutta Johanna, romanttinen sielu, päätti silti tarttua vanhaan hyvään paperiin – juuri siihen samaan, joka oli hänen tuskiaan enää käytössä.

Johannan anonyymi sähköpostiosoite on roiske@aerosol.eu. Se on hänen suojansa, digitaalinen naamio, jonka oli luonut torjuakseen roskapostittajien ja tiedustelujärjestelmien utelut. Hän oli saanut idean jo vuosia sitten, kun oli lukenut vanhoista arkistoista, kuinka muinaisessa maailmassa, vuonna 2023, journalistit suojautuivat tuntemattomilta lähettäjiltä. Mutta tämä kirje... tämä ei ollut pelkkä uutisvinkki tai turvamuurin takaa lähetetty vastaus. Rakkauskirje, jonka hän kirjoitti Anatolille, oli allekirjoitettu nimimerkillä *Ihailijanne*.

Vuonna 3008 tunteet eivät olleet kadonneet—vaikka teknologia ja algoritmit yrittävät määritellä ne, ohjata niitä, rajoittaa niiden valtaa. Johanna tiesi sen, ja samalla hän tiesi, että Anatoli on yksi niistä, joiden sydän sykkii yhä, kaikista tietovirroista huolimatta. Hän olisi toivonut olevansa Matleenaa hurmaavampi. Ehkä, jonain toisena aikana, toisessa todellisuudessa... heidän algoritmiansa polut olisivat kohdanneet eri tavalla.

Januaari-Februariaan Pekko suuntasi muutaman viikon lomalle Thaimaahan, futuristiseen lomakylään Puerto Spiceen, joka leijuu kauniisti meren yllä anti-gravitaatioteknologian avulla. Lomakylä muistuttaa espanjalaista rantakaupunkia, mutta sen kadut ja rakennukset muuttuvat holografisesti matkailijoiden toiveiden mukaan – yksi hetki saattoi tarjota 2000-luvun ilmapiirin, kun taas seuraava vei lomailijat suoraan renessanssin ajan tunnelmaan.

Pekon lomittajaksi saapui Ali Tammsalu, hoikka ja melkein Johannan ikäinen vaaleasiilitukkainen mies, jonka olemuksessa oli jotain teknologisesti hienostunutta.

Johanna on varma, että Alilla on kehittyneitä kyberneettisiä implantteja – hänen silmänsä näyttävät joskus analysoivan ympäristöä tekoälymäisesti, ja hänen hiuksensa ovat nanotason materiaalia, joka mukautui lämpötilaan ja ilman kosteuteen.

Johannan mielestä Ali on tyyppinen Kainuusta poismuuttaja – mutta Kainuu ei enää ollut entisensä.

Vuonna 3008 alue on muuttunut teknologiakeskukseksi, jossa ihmiset elävät täydellisessä symbioosissa luonnon ja keinoälyn kanssa. Silinterisedät, joita ennen pidettiin leuhkoina herrasmiehinä, ovat nyt arvostettuja filosofisia neuvonantajia, jotka auttavat ihmisiä navigoimaan elämän monimutkaisessa tasapainossa.

Ali on kuitenkin enemmän kuin pelkkä teknologisesti muokattu filosofi – silloin tällöin hän yllätti Johannan pelleilemällä, vaikka hänen käyttöksessään oli yhä jälkiä analyttisestä, lähes keinoitekoisen tarkasta ajattelusta.

Eräänä talvipäivänä tiistaikävelyllä, kun Forssan avun seurue käveli kukkakaupan ohitse, niin silloin Anton-Kari näki kukkakaupan hologrammilogon ja muistui mieleen Johannan vakiovitsailun aihe: "Johanna, tuukkaa miulle kukka!" jotenkuten Kainuun murteella, jonka Johanna on aiemmin opettanut ohjaajalleen. Johanna hätkähti. Mieleen nousi muistikuva vanhempien entisestä naapurista, Nukkun perheestä. Tietenkään ohjaaja ei tarkoittanut heitä eikä edes tunne koko ihmisiä. Anton huomasi Johannan reaktion ja toisti sanansa entistä leikillisemmällä äänellä. Johanna säpsähti uudelleen. "Kenties sun entinen ukkos on joku Tuukka, siksikö hätkähdit?" Anton kysyi pilke silmäkulmassa. Johanna kohautti kulmiaan, vilkaisi sivuun ja vastasi: "Kiitti, en kommentoi, huu!" Osallistuja Lauri nauraa makeasti ja alkaa hokea Tuukkaa ja kukkia!

Ali Tammsalu, joka on mukana tiistaikävelyllä, kertoi Antonille, että Tuukka on tavallinen nimi Kainuussa. Anton arvelee, että kenties joku Tuukka on Johannan exä.

Ali, virolaisesta sukunimestään huolimatta, on kantakainuulainen, vaikkei enää puhu murretta – toisin kuin Johanna, jonka puheessa Kainuun murre elää vahvana.

Iltapäivällä Johanna ja Anatoli istuvat kahden kesken robottihuoneessa.

Anatoli ei pidä Alin tyylistä. Kahden kesken robottihuoneessa ollessaan hän haukkuu tätä orjapiiskuriksi, ja lemmenhumalainen Johanna nyökkäilee, vaikka pitääkin osittain Tammsalun pelleilyistä.

Hän on jo oppinut, ettei kannata kerjätä työtehtäviä ohjaajilta, sillä silloin saattaisi saada pitkästyttäviä nippelihommia. Parempi istua robottihuoneessa ja rupertella. Tämän hän on jo opettanut Anatolille.

Koska Anatoli istuu samassa huoneessa, Johanna joutuu kirjoittamaan kertomuksiaan näppäimistöltä. Hänen mielensä on täynnä toivoa: kertomuksessa hän on jo luonut Anatolia kuvaavan hahmon – *Anna Walittajan*, naispuolinen vastine. Hahmon nimeä Johanna mietti pitkään, sillä Anna on äidin nimi, mutta lopulta päätti ottaa sen käyttöön. Kun on salannut JK Suora kotisivut perheenjäseniltä, miksen voisi tehdä samoin hahmon nimivalinnan kanssa, ajattelee hän.

Tarinaa kirjoittaessaan Johannaa kiihottaa vietävästi, sillä hänen mielessään pyörii rakas työkaveri Anatoli. Hän ei kuitenkaan uskalla näyttää kertomustaan tälle – ei tiedä, kuinka tämä reagoisi siihen, että tämän hahmo on naismuodossa.

Robottihuoneessa Anatoli istui hänelle suunnitellulla erikoisergonomisella tuolilla, joka muistutti sinistä harppua tai modernia taideteosta. Sen kapeat muodot uhmasivat Anatolin massiivista olemusta – Ugri Colan lipittäminen oli tehnyt tehtävänsä. Hänen pulleat kaakaoposkensa punoittivat lievästi, ehkä nanoallergian aiheuttaman reaktion seurauksena.

Johanna ei katso perjantaileffaa, vaikka Forssan apu tarjoaa sosiaalista harjoittelua ja viihdyttäviä taukoja. Johannan mielestä töissä paiskitaan töitä kunnolla eikä viihdytä. Anatoli mielellään katsoo leffaa, kun on laiskapötkylä.

Muina aikoina työpaikalla Johanna ja Anatoli istuvat robottihuoneessa rupertellen. Anatoli puhuu muiden työkavereiden selkien takana potaskaa. Johanna toimii tahattomana agitaattorina, joka rohkaisee Anatolia juoruamaan.

Filippa Katainen on yksi hermosahoista, joka aiheuttaa Anatolille ärtymystä. Erityisesti perjantaileffan aikana hän saattaa yhtäkkiä hörähtää nauramaan äänekkäästi, nostattaen Anatolin verenpaineen maksimiin.

Johanna ei vielä ymmärrä narsismia, vaikka on joskus kuullut siitä televisiosta. Hän vain humaltui Anatolista, täysin varmana siitä, ettei heidän välilleen koskaan voisi syntyä riitaa. Anatoli varoittaa Johannaa lyhyestä pinnastaan ja siitä, miten tärkeää oli miettiä tarkkaan, mitä hänelle sanoo. Mutta Johanna ei usko, että heidän välilleen tulisi riitaa – hän o syvästi humaltunut tunteistaan, eikä osaa aavistaakaan, mitä tuleman pitää. Suurin osa keskustelun aiheista keskittyy muihin työkavereihin.

Lasse pummaa usein rahaa työkavereiltaan ja sijaisilta sekä tarkistaa takkien taskuja. Johannan lompakko on housujen takataskussa, joten se on vaikeampi tavoittaa, kun taas Anatoli pitää lompakkoaan takkinsa povitaskussa, joka on käytävällä olevassa lukitsemattomassa pukukaapissa.

Muutaman kerran viikossa Lassella on oma-aika, jolloin hän käy kävelyllä sekä pikkuostoksilla ohjaajien kanssa. Anatoli ei ymmärrä tätä ja haukkuu Lassea Johannalle selän takana. Rakastunut Johanna kuuntelee ja nyökyttelee.

Kahvitauoilla Lasse on tunnettu siitä, että hän joko nauraa äänekkäästi tai viettää aikaa yksin hiljaisuudessa. Filippa Katainen saattaa perjantaileffan aikana alkaa nauraa niin voimakkaasti, että Anatolin verenpaine kohoaa. Johanna puolestaan ei katso perjantaileffaa, koska silloin lässähtäisi. Hänen mielestään työpaikalla ei tulisi katsoa elokuvia, sillä työn tarkoitus on tehdä töitä, vaikka Forssan apu onkin suojatyöpaikka, joka tarjoaa mielekästä toimintaa ja sosiaalista harjoittelua. Johanna on keskustellut tästä Anatolin kanssa, mikä on innostanut Anatolia puhumaan enemmän eri henkilöistä heidän selkien takana. Näin Johanna toimii eräänlaisena agitaattorina.

Forssan avun robottihuoneen sinisellä harpputuolilla istuu Anatoli, jonka massiivinen olemus näyttää uhmaavan tuolin futuristista ergonomiaa. Hänen pulleat O'boy-poskensa hehkuvat vaaleanpunertavaa ihottumaa, joka kielii vuosien Ugri Colan lipittämisestä – juomasta, jonka koukuttavuus on verrattavissa alkoholiin, mutta ilman sen päähän nousevaa vaikutusta. Johanna istuu vastapäätä, hänen katseensa liimautuneena Anatolin suurpiirteiseen olemukseen. Hänen lemmenhumalansa on kasvanut kuin huomaamatta, eikä hän enää kykene erottamaan ihailuaan objektiivisesta arvioinnista.

Robottihuoneessa vallitsee mekaanisten laitteiden tasainen hurina, kun neuroverkkoihin kytketty tekoäly avustaa päivittäisissä toimissa. Anatoli naputtelee takkipuhelimensa langattomalla ohjauspaneelilla; vaaleanpunainen *Samsung Anakonda* on latauksessa pöydällä, sillä hän ei uskalla jättää sitä käytävälle. Olisi aina olemassa vaara, että Lasse näpräisi sitä.

Tulevaisuuden yhteiskunta on muuttunut, mutta ihmisten väliset jännitteet pysyvät samoina. Anatoli kertoo Johannalle tarinoita menneisyydestään, Riihimäen kansankorkeakoulun Markuksesta ja Matleenasta, joista viimeksi mainittu oli voittanut hänen sydämensä eroottisilla runoillaan. Johanna kuuntelee lumoutuneena, tietämättä vielä, kuinka syvälle menneisyyden hahmojen verkosto ulottuu hänen omaan elämäänsä. Johanna ei myöskään vielä tiedä, että Markus on yksi ja sama häiskä kuin koulukaveri Timo Temapoeg.

Matleenan kasvatti-isä Krisu ei katsonut Anatolia suopeasti – liian temperamenttinen, liian helposti hermostuva. Anatoli puolestaan piti Matleenan kasvatusveli Ricoa uhkana; laihaa, kirppumaisen sähköistä hahmoa, joka oli uhannut selkäsaunalla ja kanimaisen etuhampaan kopsauttamisella. Anatoli oli kokenut elämänsä ristiriitaisena kudelmana, jossa hänen oma olemuksensa ei koskaan tuntunut sopivan ympäristöönsä.

Johannan ajatukset harhailevat Anatolin valtavaan läskimahaan, hänen sormiensa tikkuiseen liikkeeseen, tekstiviestien nopeaan naputteluun. Aika tuntui pysähtyvän robottihuoneessa, missä ihmisyiden perustavanlaatuiset tunteet limittyivät teknologian kehittyneisiin rakenteisiin.

Kello puoli kymmenen he siirtyvät keittiöön päivän ensimmäiselle kahville, kuunnellen etäisesti käytävillä liikkuvien robottien mekaanisia askelia. Kahvitaun jälkeen Anatoli ja Johanna vetäytyvät takaisin robottihuoneeseen odottamaan ohjaajaa, maailmassa, jossa tunteet ja teknologia kulkivat käsi kädessä – eikä kumpikaan aina tiennyt, kumpaa seurata.

Filippan äkilliset naurunhörähdykset ovat osa tämän hermostollista funktiorajoitettaan, impulssi, jota hän ei voi hallita. Se on kuin sähköisku aivojen synapsien läpi, tahaton reaktio, joka saa Anatolin hämilleen. Hänen veljellään on Downin syndrooma, mutta siitä huolimatta hänen on vaikea asettaa Filippan käyttäytymistä tuttuihin kehyksiin. Vuonna 3008 neurodiversiteetin ymmärrystä on syvennetty, mutta ei täysin omaksuttu. Ihmisyys on edelleen täynnä sokeita pisteitä.

Johanna katselee Anatolia lämpimällä, lähes palvovalla katseella. Hänellä on tapa kehua tämän miehisyyttä, ja Anatoli ottaa vastaan nuo sanat kuin rituaalin, kuin balsamin, joka vahvisti hänen käsitystään itsestään. Hän on narsisti – omaa kuvaansa rakastava ja muiden katseista elävä. Johanna ei sitä vielä käsitä, sillä hänen silmänsä ovat sokeat rakkaudelle. Hän tietää sanan "narsismi", oli kuullut sen televisiosta, mutta ei vielä ymmärrä sen syvyyttä, sitä tapaa, jolla se voisi muovata ihmissuhteita ja ohjata sydäntä harhaan.

Forssan avun robottihuoneessa koneet surisevat taustalla, datavirrat liikkuvat ja tekoälyassistentit havainnoivat ympäristöä hiljaisesti. Johanna on humaltunut Anatolista – ei kemiallisen aineen vaikutuksesta, vaan tunteidensa vääristämästä todellisuudesta, jossa Anatoli näyttäytyy suurempana, merkityksellisempänä kuin hän todellisuudessa oli. Narsismin varjo lipuu huomaamatta heidän välilleen.

Anatoli varoitti Johannaa useaan otteeseen: että hänellä on lyhyt pinna, eikä sanojaan kannattanut valita kevyesti. Johanna kuitenkin ajattelee, että heidän välillään ei voisi koskaan syntyä riitaa—niin syvästi hän oli kiintynyt työkaveriinsa.

Anatoli syyttää mielensä kiristymisestä Riihimäen kansankorkeakoulun Timo-Markusta, jonka hän mainitsi vain toisella etunimellä. Johanna ei vielä osaa aavistaa, että kyseessä on hänen entinen koulukaverinsa yläasteelta ja lukioista. Anatoli kertoi, että Markus oli ollut kiusaaja, mies, joka oli siittänyt lapsia mutta jättänyt ne äidin huostaan. Huhujen mukaan Markuksella on lapsi Tiina Kallelan kanssa. Johanna ei myöskään tiedä, että Tiina on lukionaikainen rockfani.

Viimeksi Johanna oli nähnyt Timon ohimennen Ylicityn kauppakeskuksella muutama vuosi sitten. He vaihtoivat muutaman sanan, ja Johanna lähetti terveisiä Roopelle. Hänellä ei ole koskaan ollut ongelmia Temapoegin kanssa.

Kun Anatoli puhui Markuksesta halventavaan sävyyn, Johanna ei osannut yhdistää tätä kouluaikaiseen tuttuunsa eikä tiedä, että Timon toinen etunimi on Markus. Hän ei tiedä, että Timo oli häneen ihastunut—ehkä yhtä paljon kuin Johanna nyt Anatoliin. Tunne oli ollut samankaltainen haikeus, se hetki, kun katse osuu rakkauden kohteeseen, mutta huomio on jo kääntynyt toisaalle.

Kouluaikanaan Johanna oli itsepintaisesti yrittänyt vikitellä kahta koulukaveriaan. Nyt, vuosien jälkeen, elämä tuntuu pyörähtäneen oudosti ympäri—tarinat ja ihmiset kietoutuvat toisiinsa tavoilla, joita hän ei vielä osannut hahmottaa.

Robottihuoneessa Anatoli istuu hänelle hankitussa erikoisergonomisessa tuolissa, joka muistuttaa sinistä harppua tai modernia taideteosta. Sen kaareva muotoilu on kuin suunniteltu korostamaan tilan futuristista estetiikkaa.

Anatolin kookas olemus sulautuu tuolin kapeaan rakenteeseen, hänen massiivinen vartalonsa täyttäen sen kokonaan. Hänen lihavuutensa on seurausta vuosien Ugri Cola -lipityksestä, joka on muovannut hänestä vaikuttavan hahmon. Posket ovat pyöreät ja pehmeät kuin kaakaon vaahdotettu pinta, mutta punertava ihottuma rikkoo niiden sileyttä kuin huomaamaton särö posliinissa.

Anatoli on lukemattomia kertoja kertonut Johannalle, kuinka hän ja Matleena tapasivat Riihimäen kansankorkeakoulussa. Matleena on kantasuomalainen eikä osaa sanaakaan venäjää. Anatoli puhuu sujuvasti äidinkieltään, mutta pitkän Hämeessä asumisen myötä kirjoittaminen on muuttunut haastavammaksi—suomenkieliset sanat eivät aina taivu aivan oikein. Hänellä on myös ruostunut venäjän kielioppi eikä oikein osaa kirjoittaa äidinkielellään.

Kansankorkeakoulussa Anatoli onnistui hurmaamaan Matleenan eroottisilla runoillaan. Tyttöjen posket punersivat hänen ympärillään, mutta Matleena oli se, joka sai hänen sydämensä. Hänelläkin oli omat ihailijansa, joista yksi oli Markus, jonka mustasukkaisuus puhkesi loukkaaviin sanoihin ja halventaviin nimityksiin.

Ennen kansankorkeakoulua Anatoli oli ollut Pia-Annen kanssa, mutta heidän suhteensa päättyi, kun PA alkoi palvella herra Medvedeviä lähes nöyryyttävän innokkaasti. Ehkä Anatoli itse oli vaatinut liikaa, ehkä PA oli kyllästynyt loputtomaan passuuttamiseen ja katkaissut välit. Anatoli kuitenkin näki syyn vain Pia-Annessa. Myöhemmin PA rakastui Kaapoon—pyörätuolissa istuvaan CP-vammaiseen nuorukaiseen, jonka hoivaaminen tuntui hänestä mielekkäämmältä kuin Anatolin.

Matleena sopii Anatolille paremmin. Hän on paksunahkainen, ei vähästä hätkähdä, ja ehkä liiankin kiltti—niin kiltti, että se tuntuu melkein sairaalloiselta. Hänen kasvatti-isänsä, edunvalvoja Krisu, ei pidä Anatolista. Hän on liian temperamenttinen, hermostuu helposti ajautuen riitoihin kasvatuserheen lasten kanssa, erityisesti Rico-pojan. Rico on kyllästynyt Anatolin olemukseen siinä määrin, että on uhannut antaa tälle selkäsaunan ja kopsauttaa pois hänen etuhampaansa. Anatoli pelkää Ricoa—laihaa, nopealiikkeistä poikaa, joka on hänen ikäisensä mutta paljon ketterämpi.

Matleenan biologiset vanhemmat suhtautuvat Anatoliin suvaitsevammin, mutta ovat antaneet kasvatustuon Krisulle. Alkoholiongelmien vuoksi Matleena on asunut kasvattikodissa jo vuosia, eikä koske alkoholiin—hän pelkää sen olevan perimässä. Mutta hän ja Anatoli ovat koukussa Ugri Colaan, lähes yhtä vahingolliseen nautintoon kuin alkoholi, vaikkei se nouse päähän samalla tavalla.

Kaiken tämän Anatoli kertoi Johannalle yhä uudelleen Forssan avun robottihuoneessa, jossa he viettävät päivänsä rupatellen. Johannan tunne Anatolia kohtaan vain syvenee. Anatolin etuhammas korostuu hänen hymyillessään, ja Johanna ei voi olla ihailematta hänen suurta olemustaan.

Johanna tuntee kihelmöivää tunnetta katsoessaan Anatolin lihavaa vatsaa ja kookasta takapuolta. Anatolin sormet ovat kuin ohuet tikut, mutta hänen näppäryytensä tekstiviestien naputtelussa on vertaansa vailla. Samsung Anakonda -takkipuhelin on usein latauksessa ikkunalaudalla kukkaruukkujen välissä.

Viikonloppuisin Johannan nakkisormet naputtelevat loputtomia tekstiviestejä Anatolille, joissa hän valittaa yksinäisyyttä ja utelee, mitä jäbä duunaa. Anatoli vastaa lyhyesti, aina samaan tapaan; *hyvin menee*. Mutta todellisuudessa Johanna ei ole yksinäinen. Hän on tottunut olemaan omissa oloissaan, löytämään rauhan omasta tilastaan. Nyt kuitenkin lemmenhumalassa Anatoli pyörii hänen mielessään lakkaamatta—hän ei aavistaakaan, millaista rumbaa on käynnistämässä, herättämässä nukkuvaa karhua.

Tietenkin Anatolia ärsyttää, kun se Kainuun blondi tunkeutuu hänen ja Matleenan väliin. Silti jokin osa hänestä tuntee hienovaraista ihastusta, vaikka on kihloissa. Se on hänen suurin salaisuutensa—asia, jota hän ei aio paljastaa kenellekään. Mitäpä suotta läpättää, kun ei kerran ole ollut uskoton, hän vatuloi itsemielessään.

Johanna pitää yllä yksinäisyyden kullisia työkaverilleen, mutta hänen viikonloppunsa ovat täynnä tuttuja rutiineja. Lauantai-iltaisın hän suuntaa Siivekkääntielle saunomaan, sunnuntaisin hän syö äidin laittamaa kotiruokaa ja hakee puhtaat vaatteet, jotka isä oli pakannut huolellisesti Europower-olkalaukkuun.

Kotona Johanna haaveilee eroottisista koti-illoista Anatolin kanssa, kuvittelee yhteisiä hetkiä, joihin liittyy kihelmöivää jännitystä.

Elmo Yrjölä ei ole pitkään aikaan pyörinyt hänen mielessään—paitsi silloin, kun hän käy kaupungintalolla tervehtimässä Leenaa tai katselee vasemman käsivartensa syntymämerkkejä. Silloin vekkulimainen Elmo palaa hetkeksi hänen ajatuksiinsa. Jos Elmo olisi Forssan avussa, Johanna todennäköisesti ihastuisi häneen, sillä tämä on laihempi ja vekkulimaisempi kuin Anatoli.

Joka kerta, kun TV-Kainuussa alkaa kuntoiluohjelma Elmoın, Johanna tuntee itsessään kuuman, varoittavan sykkeen ja kuulee korvissaan Pekon äänen kutsuvan Elmoa. Hän on ottanut selville ohjelman nimen merkityksen: Elmoın on laillinen hormonivalmiste, jota valmistettiin Karjalan Äänislinnassa.

Eräänä februaari maanantaina Anatoli ei pystynyt menemään töihin, koska yön aikana oli ollut voimakas lumimyrsky ja bussit olivat erittäin täynnä. Vaikka hänen työmatkansa olisi ollut lyhyempi kuin Johannan, hän päätti jäädä kotiin koko päiväksi. Johanna sen sijaan meni töihin perinteisellä kainuulaisella sisulla.

Edellisiltana Anatoli ja Matleena olivat nauttineet retkestä Hunnisalon virkistysalueella, mutta idylli särkyi hetkessä, kun Matleena huomasi kadottaneensa poikaystävänsä avainkortinipun—kortit, jotka avasivat myös Anatolin vanhempien kodin ovet. Ilma sähköistyi. Anatolin kasvat synkkenivät ja hänen äänensä muuttui teräväksi. Hän uhkasi purkaa kihlauksen, sillä ajatus kadonneista avaimista sai hänen mielensä synkistymään. Matleena vanhoi, että kortit löytyisivät seuraavana aamuna valon myötä. Anatoli huokaisi syvään ja päätti turvautua Johannaan, sillä tällä on ajokortti ja mahdollisuus auttaa.

Mutta yö ei ollut lempeä. Lumi myrskyten peitti maan valkoiseen vaippaansa, ja aamulla Anatoli tuijotti ikkunasta ulos, tietäen, ettei töihin lähteminen ollut edes vaihtoehto. Hän ei jaksanut kahlata lumihangessa, ja mielessä painoi yksi asia: isän ja äidin reaktio, kun he saisivat tietää, että tyttöystävä oli hukannut avainkortit.

Ruokatunnilla Johanna lähetti Anatolille tekstiviestin: "Miten hurisee? Ei näkynyt sua töissä." Anatoli käänteli takkipuhelimensa kontrollipaneelia käsissään, muttei vastannut. Hänen mielensä oli myllerryksessä, eikä hän jaksanut selittää ahdinkoaan. Vasta myöhään maanantai-iltana hän tarttui kontrollipaneeliin ja vastasi Johannalle. Hän aloitti anteeksipyyntöillä viivästyneestä vastauksesta, mutta siirtyi nopeasti asiaan: "Voisitko kyyditä minut ja Matleenan Hunnisaloon etsimään avaimia?" Johanna epäroi. "Ei niitä kortteja lumihangesta löyvy." Anatoli yritti vedota Johannaan, mutta tällä kertaa järki voitti. Johanna ei halunnut tuhlaata aikaa toivottomaan etsintään. Lopulta hän kuitenkin suostui lähtemään avainkorttijahtiin seuraavana päivänä, sillä välin kun muut olivat tiistaikävelyllä. Anatoli tunsı helpotusta—ehkä pieni toivon pilkahdus vielä jäisi lumen alle odottamaan löytäjänsä.

Tiistai ei tuonut helpotusta Anatolin ja Johannan suunnitelmille. Töissä he yrittivät saada luvan avainkorttien etsintään, mutta Anton-Kari pudisti päätään tiukasti. "Ei niitä kortteja löydy," hän sanoi päättäväisesti. "Sunnuntain ja maanantain välisenä yönä myrsky hautasi kaiken alleen, eikä pikkuteitä ole edes aurattu. Se olisi pelkkää ajan ja energian hukkaa." Johanna katsoi Anatolia sivusilmällä, miettien, oliko tässä todella mitään järkeä.

Sijaisohjaaja Pekko komppasi Anton-Karin näkemystä: "Umpihangessa tarpominen ei auta. Kortit löytyvät, jos ovat löytyäkseen, mutta tässä kelissä se olisi silkkaa hulluutta." Anatoli tunsu, kuinka hänen viimeinenkin toivon rippeensä haihtui. Hän puristi huomaamattaan kätensä nyrkkiin mutta veti syvään henkeä—ei ollut Pekon eikä Anton-Karin vika, että tilanne oli tämä.

Kotona Anatolin pelko vanhempiensa reaktiosta osoittautui turhaksi. Anna ja Matias ottivat uutiset tyynesti, jopa lohduttavasti. "Sattuuhan tällaista," Matias sanoi lempeästi. "Jos pankkikortti olisi kadonnut, se olisi isompi ongelma." Anatoli tunsu jännityksen valuvan harteiltaan. Hän oli odottanut myrskyä, mutta vanhemmat olivatkin vain kiviä tyynen veden pinnassa.

Suurin helpotus oli kuitenkin se, ettei avainkortteissa ollut osoitetietoja. Isä lupasi keväällä käydä katsomassa, olisiko niistä jälkeäkään, totta kai Anatolin ja Matleenan kanssa. Ehkä kevätaurinko paljastaisi sen, minkä talven myrsky oli kätkenyt.

Mars kuussa, pääsiäisen aikoihin, Anatoli ja Matleena olivat kylässä vanhan tuttavansa, Marko Jussilan, luona. Hetkellinen rauha rikkoutui, kun paikalle saapui Juuso Lassila—entinen koulukiusaaja, jonka varjo leijui yhä Anatolin menneisyydessä. Muisto laserleikkurilla uhkailusta ei ollut haalistunut, ja Anatolin mielessä paloi vanha kauna.

Anatoli oli aikanaan muuttunut—kansankorkeakoulun jälkeen hän pyrki jättämään heikkoutensa taakse ja rakentamaan vahvemman itsensä. Tämä muutos sai Markon vieraantumaan hänestä. Hän ei hyväksynyt Anatolin uutta olemusta ja toivoi, että tämä jättäisi Matleenan, jonka *junttimaisuus* häiritsi häntä. Tämä loukkasi Anatolia syvästi, ja heidän ystävyytensä horjui veitsenterällä.

Pääsiäisenä Anatoli ja Matleena kahvittelivat Markon luona. Tämä osoittautui viimeiseksi vierailuksi. Marko on alkanut viettää enemmän aikaa Juuson kanssa, sillä heidän intressinsä kohtasivat paremmin kuin Anatolin. Marko kutsui myös samaan aikaan Juuson pääsiäiskahville, ilmassa väreili jännitettä. Juuso oli sanoissaan häily ja ivallinen. Hän kohdisti pilkkansa Matleenaan, väittäen tämän olevan räjähtäneen näköinen ja arvostellen hänen ulkonäköään. Matleena, tavallisesti tyyni, menetti malttinsa. Korvapuusti ei ollut mikään kanelipulla—se sai Juuson nousemaan raivoissaan ja uhkaamaan poliisilla.

Poliisitalolla Juuso teki ilmoituksen pahoinpitelystä. Resurssipula kuitenkin hidasti tapauksen tutkimista, ja Juuso päätti kostaa toisella tapaa. Hän soitti Markolle ja käski laittaa takkipuhelimen kaiuttimelle, jotta Anatoli ja Matleena varmasti kuulivat: "Tämä juttu on poliisin tiedossa, ja voitte olla saakelin varmoja siitä. Anatoli voisi painua takaisin Ryssänmaalle!"

Anatoli ei jäänyt enää kuuntelemaan. Hän teki päätöksen—Markon luona ei enää käydä. Ystävyys, joka oli joskus tuntunut järkkymättömältä, oli nyt mennyttä. Vihansiemen oli kylvetty.

Marko asuu Belfastin kadulla, valtavassa tornitalossa. Lähistöllä, Raatimiehenkadulla, asuu Matleena samanlaisen talon ylimmäisessä kolmannessa kerroksessa. Välissä kohoaa kerrostalokompleksi, jonka keskellä on laaja nurmikenttä.

Markon asuintornia vastapäätä sijaitsee Pizzeria Onnihima, Matleenan ja Anatolin kantapaikka. Pizzerian edustalla risteilee datatorin hologrammikioskit, ja niiden toisella puolella on piskuinen Jonnan kauppa, joka on yksi harvoista sitoutumattomista kaupoista, jotka eivät vielä kuulu megakorporaatioiden vaikutuspiiriin.

Muutama vuosi sitten Anatoli oli lahjoittanut Markolle taskukokoisen viihderobotin, johon tämä kiintyi odottamattoman syvästi. Vaikka robotilla oli kiusallisia assosiaatioita Anatoliin, Marko ei silti pysty luopumaan siitä—se on hänelle yhtä rakas kuin hampaaton mummo korpulle. Robotin nimi on Robo-Eemeli, ja se toimii Markon henkilökohtaisena filmikirjastona, johon hän on ladannut valtavan määrän lyhytfilmejä ja nostalgisia ohjelmapätkiä. Hänen suosikkileffa on Mariannen seikkailut.

Marko viihtyy virtuaaliverkossa, erityisesti MetaSpace24:llä, jossa hän kehuu Robo-Eemeliä ja suosittua iskelmälaulaja Lorenz Niittyvuorta.

Lorenz teki läpimurron hitillään *Neljä Jenkkaa ja yksi Ugri Cola*, ja hänen ikoninen uransa oli johtanut juontajan rooliin deittiohjelmassa *Kuka ottaa kenet* kansallisella NeoTV4-kanavalla.

Lorenz ei kuitenkaan ole kaikkien suosiossa. Kiviset, eivät pidä hänen ylipirteästä esiintymisestään. He suosivat *Täysosuma*-nimistä deittiohjelmaa, joka oli Kainuun TV Kolomella ja jonka legendaarinen juontaja Kaarlo Salmonellainen oli tunnettu sarkastisista piikeistään. Molemmat ohjelmat ovat nyt menneisyyttä—tv-yhtiöt eivät enää investoi vanhan maailman formaatteihin, vaan siirtyivät kokonaan NeuroTikTok AI-dating -simulaatioihin.

Markon käyttäjätunnus *Robotti_82* kuvastaa hänen kiinnostustaan teknologiaan, kun taas Anatolin *Masi2* kantaa menneisyyden jälkiä, muistuttaen ex-tyttöystävän PA:n vaikutuksesta.

Johanna alkoi tutkia Markon ja Juuson profileja, ja pian hän tunkeutui sosiaalisen verkoston kudokseen. Hänen mustasukkaisuutensa Matleenaa kohtaan kasvoi jokaisella lukemallaan päivityksellä. Hän alkoi suunnitella mielessään, miten voisi manipuloida Matleenan heikkouksia—houkutella tämän alkoholin pauloihin ja hallita häntä sen kautta. Johanna selaili myös Juuson profiilia ja huomasi tämän houkuttelevan, lihaksikkaan rakenteen. Hänen ajatuksensa alkoivat risteillä, ja kun hän huomasi Juuson olevan spesiaalikoulun kasvatti, hänen kiinnostuksensa häneen käynnisti kummallisen ajatusprosessin. Ehkä hänestä voisi tulla toinen Juuso — ihan niin kuin pikkusiskon poikaystävä. Mutta tiesikö Johanna, mihin hän oli ryhtymässä?

Anatolin huoli kasvoi, kun hän tajusi blondin päässeensä hänen entisten ystäviensä verkostoihin. Tämä voisi olla riski—Johanna saisi selville liikaa hänen menneisyydestänsä. Mutta toisaalta, ehkä siitä voisi olla hyötyä. Jos Johanna olisi tietokanavana ja riidansovittelijana, ehkä konflikti Markon ja Juuson kanssa pysyisi hallinnassa. Mutta Anatoli ei vielä aavistanut, mihin Johannan pakkomielle johtaisi.

Kevättalvella Johanna päätti etsiä yhteyden Markoon ja Juusoon Facebookin Hypernet toiminnon kautta. Hän lähetti digitaalisen yhteyspyynnön saadakseen selville enemmän Anatolista.

Kybertilassa jatkät hyväksyivät Johannan pyynnön, sillä halusivat tietää, mitä tämä mystinen algoritmien taitaja oikein puuhaili. Ulkonäön perusteella tämä mystinen Johanna vaikuttaa tosi seksikkäältä.

Johanna tuntee ristiriitaisia tunteita Matleenaa kohtaan. Tämä on bioteknologisesti optimoitu, lähes täydellinen ihmisyksilö. Vaikka Johanna on kateellinen, hän silti haluaa lähestyä Matleenaa – ehkä hänen persoonallisuusalgoritminsa paljastaisi heikkouksia, joita meikämandoliini voisi hyödyntää, ajattelee hän tavallisilla analogisilla aivoilla.

Anatolin profiili on täynnä galaktisia matkapäiväkirjoja – hän väitti käyneensä jokaisessa maassa, mutta ei yhdessäkään kuussa. Johanna epäili tämän olevan vain pelkkää digitaalista harhaa, osa Anatolin huolellisesti rakennettua persona-hologrammia.

Johanna huomasi, että Juuso on melko viehättävä – hänen kyberkehoaan lienee muokattu vahvistetulla kudoksella, mikä tekee hänestä modernin ajan alfaolennon. Mutta sitten Johanna havaitsi jotain: Juuso oli käynyt spesiaalikoulua, johon vain ne, joiden ajattelukyvyssä on kehittymättömiä funktioita. Hän alkoi miettiä, oliko Juuso todellinen tursake vai vain lievästi funktiorajoitteinen.

Kun Anatoli huomasi Johannan tunkeutuvan hänen sosiaaliseen sfääriinsä, häntä alkoi epäilyttää. Voisiko blondi saada selville liikaa hänen digitaalisista salaisuuksistaan? Toisaalta hän tajusi, että Johanna voisi toimia tietokanavana ja konfliktien sovittelijana – olento, joka yhdistäisi eri virtuaalitodellisuuksien yksilöt keskenään.

Johanna alkoi kirjoittaa omaan tietoisuusprofiiliinsa kryptisiä rakkausviestejä – holografisia, sykähdyttäviä punaisia sydämiä, jotka näkyvät vain valituille tietoisuusryhmille. Jos joku kyseenalaistaisi hänen tunteensa, hän voisi aina väittää niiden olevan universaaleja viestejä – rakkauden matemaattista kaavaa, joka ei ollut sidottu yhteen yksilöön.

Anatolia huvitti, kun hän katsoi Johannan virtuaalista maailmaa. Hän nauroi Matleenalle ja sanoi: "Tämähän on algoritmien syrjintää! Miksi sydän saa kaiken huomion? Mitä aivoille, keuhkoille, ja hermosoluille kuuluu?" Matleena hymyili ja vastasi: "Niin, ja myös tietokantamme ydin huutaa huomiota! Mikään ei ole täydellinen ilman kaikkia elementtejä."

Johanna on täysin uppoutunut Anatolin digitaaliseen maailmaan – mutta hän ei osaa aavistaakaan, kuinka pitkälle tämä matka veisi hänet. Vuoden 3008 todellisuus on hämärtynyt, ja rakkaus, identiteetti ja teknologia kietoutuvat yhteen tavoilla, joita kukaan ei ollut osannut ennustaa.

Luonnollisesti Juuso ei ole Anatolin kaverilistalla ja todennäköisesti pian myös Marko tekisi kaverilista Brexitit, kuten kaverilistalta poistumista kutsutaan tätä nykyään.

Johanna kirjoitti omalle Facebook -profiililleen intensiivisiä rakkausrunoja ja sykähdyttäviä hologrammisydämiä, jotka hän salasi lähimmiltä sukulaisilta ja perhetuilta kuten Fridalta ja Kakadulta. Ainoastaan hänen valitut serkkunsa, ne, joilla on pääsy hänen alitajuisiin muistoprotokolliansa, saavat nähdä ne. Jos joku, kuten Joonas tai Jeesus, utelisi sydämien merkitystä, hän voisi aina väittää niiden olevan universaaleja tunnekoodauksia – pelkkiä algoritmeja ilman kohdistettua tarkoitusta.

Mutta jos ihme tapahtuisi ja Anatoli kiintyisi meikäläiseen, niin voisin vähitellen avata tunnesalani. Ensimmäisenä mun pitäisi kuitenkin vakuuttaa ne, jotka valavovat miun sosiaalista piiriäni – vanhemmat, jotka pitäisivät tällaista kehityskulukua epäsovittavana, ajattelee Johanna. Hän tietää, että hänen pitäisi piilottaa tunteensa, sillä Anatoli on jo sidottu toiseen yksilöön. Mutta mitä tehdä, kun tunneohjelmointi muuttuisi ylitytsempääsemättömäksi, pohtii hän.

Anatoli nauroi, kun hän tarkasteli blondin tunnekoodausta Facebookissa. Hän sanoi Matleenalle: "Se blondi on kyllä ihan hassu ja nyt muut elimet ovat kateellisia, kun sydäntä fanitetaan!" Matleena lisäsi: "Juu, ja nyt perseenreikä vullottaa!"

Johanna ei aavistanutkaan, kuinka hänen tunnekoodinsa oli alkanut levitä verkossa. Vuonna 3008 rakkaus ei ole vain biologinen prosessi – se on algoritmien kudelma, kyberverkostojen impulssi ja digitaalisten unelmien risteymä. Mutta kuinka pitkälle tämä kehitys voisi viedä hänet, ja mitä tapahtuisi, jos Anatoli todella vastaisi hänen signaaliinsa?

Eräänä Mars-päivänä robottihuoneessa Johanna aktivoi takkipuhelimensa musiikkisoittimen ja esitteli idolilleen, Anatolille, huumorirubaduuri Otso Ruusuvirran sävellyksiä. Musiikkidatapaketti oli peräisin vuosien takaa, kun hänen pikkusiskonsa oli antanut hänelle USB-muistitikulle tallennetun kokoelman. Kalikka sisälsi myös perinteistä digitaalista bilemusiikkia, *Kainuu Mania*.

Kun Johanna soitti kappaleen *Stay Here, Anatoli*, nestekaasukitaralla säestämä sävelmä sai Anatolin nauramaan. Hänen nimikkobiisinsä kuulosti siltä kuin se olisi vuosituhansien takaa, mutta yllättävän ajankohtainen. "Voitko siirtää tämän minulle?" hän kysyi. Johanna kopioi sen nopeasti suoraan Anatolin takkipuhelimeen Bluetoothin kvanttiversiolla. Yhteinen musiikkimaku sai hänet tuntemaan entistä vahvempaa yhteyttä Anatoliin.

Eräänä työpäivänä Anatoli pyysi Johannaa henkiseksi tueksi *Lorenz Purchase* kodinkonemyymälään ostamaan robotti-imuriin pölypusseja. Totta kai rakastunut nainen suostui tekemään seuraa rakkaalle työkaverilleen.

Kun Johanna ja Anatoli astuivat Lorenz Purchase -kodinkonemyymälään, heidät vastaanotti holografinen asiakaspalvelurobotti. Sen silmät hehkuivat pehmeää sinistä valoa, ja sen ääni oli rauhallinen mutta elektronisesti kaikuva. "Tervetuloa! Kuinka voin auttaa teitä tänään?" robotti kysyi. Anatoli vilkaisi Johannaa ja vastasi epävarmasti: "Etsimme pölypusseja robotti-imuriin, mutta en ole varma mikä malli sopisi." Johanna puuskahti. "Ihan käsittämätöntä, että joku valaamistaja käyttää omia standardejaan! Miksei voi olla yhtä universaalia pölypussijärjestelmää?" Robotti tuijotti heitä hetken ja selasi tietokantojaan. "Valmistajat pitävät yksilöllisistä ratkaisuista. Se optimoi kuluttajien riippuvuutta tietystä tuotemerkestä." Anatoli naurahti. "Eli käytännössä vankilajärjestelmä. Joudumme ostamaan uutta tarviketta vain siksi, että joku haluaa pitää meitä teknologiakahleissa."

Heidän keskustelunsa katkesi, kun Matleena lähetti hologrammiviestin. Hänen kuvajaisensa leijui ilmassa heidän edessään. "En löytänyt pölypussi numeroa mistään," hän sanoi. "Ehkä parempi, että vain ostatte satunnaisen ja sitten testataan!" Anatoli huokaisi, mutta päätti olla ostamatta pölypussia. Anatoli sanoi: "Käyn töiden jälkeen mutsin kanssa ostamassa pölypussin, sillä varmasti hän tietää!". Hänen tekoälyrannekkeensa ilmoitti, että robotti-imuri pölypusseja kutsutaan myös pölykapseleiksi mutta pussi lienee parempi ilmaisu koska perinteisesti autoissahan on pölykapselit. Anatoli hymähti: "Kaikkea sitä onkin!"

Lorenz Purchase -myymälän ulkopuolella Yhdyskatu sykkii elämää. Sen neonvalot loistavat hämärtyvässä iltapäivässä, ja ihmiset liikkuvat ripeästi holografisten mainosnäyttöjen lomassa. Vastapäätä on vakuutusyhtiö Kansasamin konttori. Kadun alapuolella, kävelykadun kulmassa on eurooppalaisen suurpankin, The Business Bank konttori, jonka neonvalot hohtavat kylmää valoa. Sen ulkopuolella seisoo robottivartijoita, jotka analysoivat ohikulkijoiden kasvojen tunnistuksen avulla. Kadun keskivaiheilla, vastakkaisessa talossa, on eläinkauppa Fido's Zoo, jossa geneettisesti muokatut lemmikit käyvät kaupaksi. Kvanttihamstereita ja cyberkissoja esitellään virtuaalihäkissä, niiden silmät loistavat eri väreissä. Kadun vastakkaisella puolella on kaupungin vanhimpia multimediamyymälöitä, Lehmus Multimedia, jonka historia ulottuu satojen vuosien taakse. Se on digitaalisen viihteen Mekka, täynnä holografisia elokuvaesityksiä ja immersiiivisiä virtuaalitodellisuussimulaatioita.

Johanna ei voinut olla miettimättä—elämä on täynnä teknologista loistoa, mutta oliko se myös ansa? Oliko todellinen vapaus vain illuusio? Hän ei tiedä, että Fido Zoon ja The Business Bankin yläpuolella olevassa palatsimaisessa kerroksessa on Elmon koti. Piakkoin tämä muuttaa omaan asuntoon.

Kun Anatoli päätti järjestää syntymäpäiväkekkerit Marsin viimeiselle lauantaille, Johanna oli täynnä odotuksia. Vieraat olivat Marko, mystinen Loimaan Toope sekä tietysti Matleena.

Johanna tapasi Matleenan ensi kertaa ja yllättyi. Tämä ei ollutkaan kovaotteinen bodari, kuten hän oli itsemielessään kuvitellut ja pelännyt, vaan enemmänkin huoletonta elämäntyylä edustava, ruipelomainen nuori nainen. Ehkä Anatolin valinta kumppanikseen ei ollutkaan niin ennalta arvattava.

Samana päivänä Johannan vanhemmat testasivat futuristista Japanic Premium -henkilöutoa, Fuji Heavy Industries huipputeknistä biokaasuautoa. Se oli yksi harvoista edelleen fossiilivapaan liikenteen standardeja noudattavista kulkuvälineistä, vaikka sen energiankulutus osoittautui ongelmalliseksi. Sunnuntaina Johanna sai kuitenkin koeajaa korttelin ympäri, äidin toimiessa turvallisuusohjaajana.

Kun Anatoli avasi lahjansa, Johannan tunneimpulssit sykähtelivät takkipuhelimen kautta. Hän oli koonnut kaikki Otso Ruusuvirran kappaleet yhdelle USB-kalikalle ja antoi sen idolilleen. Lisäksi hän ojensi epävarmasti 500 euron setelin, tietäen ylilyönnin mutta kykenemättä pidättelemään impulsiivisuuttaan. Marko, joka tarkkaili tapahtumaa vierestä, pudisti päätään. "Liikaa, jätkä. Sun täytyy palauttaa tuo." Mutta Anatoli ei aikonut tehdä niin. Raha, kuten muukin digitaalinen omistajuus, on tätä nykyään arvokkaampaa kuin koskaan.

Matleena halusi pelata Xbox-peliään, mutta synttärisankari päätti esittää lastenkomediamusikaalielokuvan *Caroline in Toffee Factory*. Matleena siirtyi makuuhuoneeseen mököttämään, sillä hänen paikallaan olohuoneessa nyt pyöri holografinen elokuvamaailma, joka otti haltuunsa koko tilan.

Johanna, joka halusi tallentaa hetken, aktivoi vaivihkaa takkipuhelimensa multimediakameran, jotta nettikaveri TASS näkisi koko tilanteen suorana. Anatoli huomasi pienet punaiset merkkivalot Johannan laitteessa rinnan korkeudella. "Mikä tuo on?" hän kysyi. Johanna änkkyti selityksen. "Ööh, tissit... Aa, nuo ledit... ne kertovat vaan, että takkipuhelin on valamiustilassa." Mutta todellisuudessa hän tallensi kaiken — Anatolin äänen, juhlatunnelman, yksityiskohdat tulevaisuuden maailmasta. Kun syntymäpäiväjuhlat olivat ohi, Anatoli palasi haaveisiinsa. Hän halusi laihtua, mutta hänellä ei ole varaa O2 Gymiin, Forssan kalleimpaan ja hienoimpaan kuntokeskukseen, jossa treenaa Café Sunerin Uuno. Johanna ehdotti: "Sie voisit treenata mun taloni kellarissa olevassa kuntohuoneessa — täysin ilmaiseksi!"

O2 Gym on paikka, jonne vain rikkain eliitti pääsi, ja Anatoli on salaa kateellinen Uunolle, joka käy siellä säännöllisesti. Mutta ehkä ilmainen vaihtoehto voisi antaa hänelle samaa tyydytystä, ajatteli Anatoli.

Johanna ei voinut olla miettimättä, kuinka pitkälle heidän tarinansa voisi vielä kulkea. Teknologia, rakkaus ja sosiaaliset rakenteet kietoutuivat toisiinsa tavoilla, joita hän ei ollut vielä täysin ymmärtänyt. Vuosi 3008 oli täynnä mahdollisuuksia — ja vaaroja.

Vaikka Anatolin oikea syntymäpäivä on toinen aprillia, hän päätti juhlia kavereiden kanssa viikkoa ennen lauantaina. Hän asuu kolmikerroksisessa punatiilisessä kerrostalossa, joka on Kaarlön kaupunginosassa. Talon edustalla levittäytyy pieni mäntymetsikkö. Metsikön toisella puolen on Kaarlön kirkko sekä pieni pysäköintipaikka.

Johanna pysäköi ajoneuvonsa Kaarlön kirkon pysäköintialueelle, kun sieltä on lyhin reitti työkaverin luokse; männikkömetsän läpi.

Kirkon tiloissa järjestetään säännöllisesti hyväntekeväisyyskirpputoreja, joissa myydään kierrätettyjä robotinosia, vanhoja bioteknologisia lisäosia ja jopa nostalgisia, vuosisatoja vanhoja analogisia esineitä. Anatoli kertoi, että siellä hänen isänsä usein tapaa käydä tekemässä löytöjä.

Kaarlön koulu sijaitsee kirkkoa vastapäätä, Kaarlöntien toisella puolen, jossa oli ennen hoivareformia spesiaalikoululuokkia. Nyt sen tiloissa on neuroverkko-ohjattu oppimiskeskus normaalirajoitteisille, jossa tieto siirtyy suoraan aivokapseleihin ilman perinteistä luokahuoneopetusta.

Anatoli alkoi miettiä Johannan ehdotusta. Hänen mielessään pyöri ajatus: jos alkaisi treenata blondin kellaritiloissa, jossa ei vain säästäisi rahaa, vaan saattaisi jopa kirvoittaa Uunon kateelliseksi. Ehkä ei tarvitsisi mitata kalleimman kuntosalin jäsenyyden perusteella—ehkä todellinen treenaaminen oli asenteesta kiinni, pohtii Anatoli.

Maanantai-iltapäivällä, töiden jälkeen, Johanna ja Anatoli astelevat kohti Käräjäläntie kahdeksaa, mutta ensin he kahvittelevat Johannan luona. Tämä on historiallinen hetki – työkaveri vierailulla meikämandoliinin luona. Johanna muisteli menneitä, erityisesti herkku-Backmania, joka aikoinaan vieraili usein. Nyt hänen mielessään leijui ajatus, että olisipa tässä Anatolin sijasta joku muu – vaikkapa hehkeä Nino. Ei anatolissa ole muuta vikaa kuin funktiorajoitteinen kihloissa oleva tursake, ajatteli Johanna samalla, kun he talsivat pitkin Pimunkatua pohjoiseen.

He kulkivat Pimunkatua päästä päähän ennen kuin kääntyivät Köydenkorjaajankadulle ja sitten Käräjäläntielle ja lähestyivät harmaata kolmikerroksista kivitaloa. Hyvissä ajoin Johanna hidasti vauhtiaan, kaivoi povitaskustaan silmälasikotelon ja sujautti rillinsä vaaleanpunaiseen muoviseen koteloon. Hän ei ole tottunut pitämään laseja kotona ja jännitti turhaan, jos työkaveri ihmettelisi tätä.

Anatoli huomasi, kun blondi hetkeksi jäi jälkeen ja poisti rillinsä, mutta ei sanonut mitään. Hän ei ole niin utelias mutta toisaalta saattaa uteliaisuuttaan kysellä kaiken moista.

Johanna kiiruhti edelle ja avasi A-rapun puunvärisen oven idolilleen. Hän harppoi ripeästi rappuset ylös, otti housutaskustaan avainkortinipun ja avasi kotiovensa. Hän huomasi, kuinka etutasku oli jälleen pullollaan kulmien kuluttamia kortteja. Tämä ilmiö oli tuttu – terävät korttien reunat tuhoavat taskuja yksi toisensa jälkeen.

Eteiseen tultuaan Johanna toivotti Anatolin tervetulleeksi, tämä kiitti ja riisui keinoahkaiset ruskeat kävelykengät eteiseen. Päällystakin hän riisui, mutta takkipuhelimen antoi jäädä ylleen. Johanna teki samoin – pienen kahvittelun jälkeenhän he menisivät kuitenkin kuntohuoneelle.

Anatoli katseli ympärilleen ja kehui asuntoa. Se on viihtyisä päätyhuoneisto, jonka ikkunat avautuvat kolmeen suuntaan. Johanna ei voinut olla ajattelematta, miten täydellistä olisi, jos Anatoli muuttaisi hänen luokseen ja purkaisi kihlauksensa. Hän ei kuitenkaan sanonut tätä ääneen – hän halusi olla hienotunteinen, vaikka houkutus oli suuri.

Johanna kysyi: "Onks näläkä?", johon Anatoli nyökkäsi innostuneesti. "Juu, vähän on nälkä... mitä sinulla olisi?" hän kysyi. Johanna ehditti japanilaista jauhelihapiiirakkaa, johon Anatoli: "Sehän on hyvää!"

Piirakan Johanna oli ostanut Lidl Marketista, joka oli palannut Forssaan vuonna 3004. Marketin vieressä sijaitsee halpahintarautakauppa Cheapy, jota hänen vanhempansa kutsuvat jostain syystä sipiksi mutta Johanna aina oikealla nimellä.

Piirakka lämpisi mikroaaltouunissa, joka oli kokenut pitkän elämän. Se oli alkujaan Annan 40-vuotislahja, joka lopulta päättyi Johannan asuntoon pikkusiskon siihen muuttaessa. Johannaa harmittaa, ettei Kainuun kielistä kosketintarraa voinut palauttaa, sillä pikkusisko oli liimannut sen päälle hämäläiskielisen tarran vaikkakin molemmat ovat Suomen murteita.

Johanna ehdotti, jos katsottaisiin ennen kuntohuonetta jokin hauska leffa. Anatoli nyökkäsi hyväksyvästi; ainahan leffan saattaisi katsoa. Johanna ehdotti kainuulaista komediaa nimeltä Poitsu, sie oot tähti, ja kertoi sen kertovan laulajan urasta haaveilemasta nuoresta jätkästä. Anatolista se kuulosti mielenkiintoiselta, sillä harvoin hän katsoo komedioita, kun tyttöystävä on kauhuleffojen ystävä.

Leffassa *Poitsu, sie oot tähti*, nuoripoika haaveilee laulajanurasta, mutta vanhemmat painostavat lääketieteen opintoihin. Anatoli piti erityisesti suutelukohtauksista ja alastomuudesta. Häntä olisi tehnyt mieli suudella Johannaa, mutta blondi istui hermostuneena pyörivässä nojatuolissaan. Hän näki selvästi, että blondi oli stressaantunut. Anatolia huvitti, kun lähes kaikissa laitteissa oli kainuulainen valikkokieli. Ajatella, jos minä laittaisin kotona venäjän valikkokieleksi, niin Matleena ei mitään ymmärtäisi, ajatteli Anatoli samalla, kun istui sohvalla.

Leffan jälkeen Johanna tarjosi kainuulaisen pettuleivän makuisen vodkasnapsin, jonka oli ostanut Sassnitzin risteilyltä. Anatoli ihastui makuun. "Mitä tämä on?" hän kysyi innostuneena. Johanna vastasi hymyillen: "Juu, tää on kainuulaista Kankienon viinatehtaan valamistamaa pettuvodkaa!" Anatoli oli innoissaan. Hän ei juo alkoholia tyttöystävänsä kanssa, sillä pelkää tämän alkoholistin perintötekijöitä. "Olisi todella kamalaa, jos Matleena pääsisi viinan makuun ja sitten ryyppyputki hirttäisi päälle," hän sanoi Johannalle. Nyt hän päätti ottaa vodkasnapsin, kun tyttöystävä ei ollut läsnä.

Johannaa pissatti kuin palokunnan hevosta, muttei mitään tullut, kun stressi oli päällä. Hän päätti pidättää, kunnes työkaveri olisi lähtenyt. Tietenkään hän ei sanonut mitään pissahädästä idolilleen.

Sitten he poistuivat asunnolta ja lähtivät astelemaan kohti talon toista päätyä, jossa kuntohuone sijaitsee väestösuojan tiloissa. Kun he saapuivat kuntohuoneelle, Anatoli katseli laitteita uteliaana. He päättivät alkaa treenata yhdessä maanantaisin töiden jälkeen. Johanna ei voinut olla ajattelematta, että ehkä mie voisikin treenata yläosattomissa – niin, että Anatoli kiihottuisi valtavista daisareistani, joka veisi meidän suhteemme uudelle tasolle, ajatteli Johanna itsemielessään. Mutta hän tiesi, ettei tämä ollut hetki ajatella liian pitkälle.

Kuntohuoneessa on tietokoneistettu kuntopyörä, lihastentreenauskone ja minikeilarata, mutta teknologia oli ottanut valtavia harppauksia. Älykkäät sensorit mukauttivat harjoitusohjelmat käyttäjän kehityksen mukaan, ja virtuaaliavustajat tarjosivat neuvoja reaaliajassa.

Johannan katse osuu taas pingispöytään, eikä hän voinut olla virnistämättä. Muisto 2980-luvun lopulta välähti hänen mielessään – äitimuori oli kerran Brandzerin kadulla ostanut halvalla pingispöydän ja laittanut sen autotalliin. Vähän ennen joulua hän oli paloitellut sianruhon pingispöydällä, muuttaen sen peruuttamattomasti kolhuiseksi. Mitä jos äiti tulisi tänne paloittelemaan sianruhon, niin mitähän Laila Kilauttaja mahtaisi tuumata, ajattelee Johanna samalla, kun työkaveri katselee ympäriinsä. Johanna kuitenkin tiesi, että jos tämänkaltaisia ajatuksia levitettäisiin laajemmin, se saisi varmasti aikaan reaktioita. Hänen perheensä oli usein keskustellut siitä, kuinka valitukset saapuisivat pommin lailla, jos joku huomaisi pöydän käyttöön liittyvän erikoisuuden.

Anatoli istahtaa kuntopyörälle, joka käynnistyy automaattisesti. "Nyt läskit lähtee!" mutta pian huomaa, että kuntopyörä on ohjelmoitu parempi kuntoisille eli hän alkaa tuntea reisissään raskaalta ja pian hengästyy.

Anna, joka on vastikään päässyt varhaiseläkkeelle niskakulumien takia, pohtii Insurance Cashin päätöstä. Insurance Cash, entinen Kansaneläkelaitos, on muuttunut entistä algoritmisemmiksi, eikä ihmiskäsittelijöitä juuri enää tarvita. Päätökset tehdään tarkasti analysoitujen datapisteiden perusteella, ja Anna oli joutunut taistelemaan osoittaakseen, että hänen vammansa syy oli todellinen eikä liity kauan sitten sattuneeseen peräänajoon.

Johanna miettii, kuinka maailma on muuttunut. Teknologia hallitsee kaikkia elämän osa-alueita, ja pienimmätkin yksityiskohdat olivat algoritmien varassa. Mutta silti jotkut asiat pysyivät ennallaan – perinteet, muistot ja erikoiset, jopa absurдилta kuulostavat tarinat, kuten entisen pingispöydän kohtalo.

Viime aikoina Johannaa ei ole erityisemmin örisyttänyt, joka johtuu tietenkin siitä, kun tiedotusvälineet ovat lopettaneet Pulliainen-Bulle tapauksen vatvomisen. Yhä häntä haluttaisi öristä heti, kun kuulee paskanimiä, joista ajatukset menevät paskatapaukseen. Kotona, kun televisiosta tai radiosta kuulee paskanimiä, niin heti hän menee vessaan käsienpesulle. Muutaman kerran alakerran Masi on rimputtanut ovikelloa ja ollut possunpunainen ärsyyntymisestä. Johanna pelkää, jos örinät menisivät vanhempien tietoon eikä vielääkään tiedä, että silloin 3003 kevättalvella rouva Kilauttaja oli kilauttanut isälle ja valittanut örinöistä. Rakastunut isukki ei hennonut nuhdella rakasta Johannaa ja alkoi itkeä. Asia on vain Antin tiedossa ja siellä myös pysyy. Hän on niin tulenpalavasti rakastunut tyttäreensä, ettei kykene ottaa örinä asiaa esille, vaikka kuinka tekoälyranneke yrittää puhua järkeä.

Käsienpesun ohella Johanna tapaa myös käsillään haroa kasvojaan, jotta paska-ajatus poistuisi mielestä.

Nyt he eivät treenanneet, kun treenausvaatteet eivät olleet mukana. He poistuivat kellarista ja kävelivät talon pohjoispäätyyn, jossa Johannan auto on parkkeerattu.

Ensimmäistä kertaa Anatoli meni apumiehen puolelle. Pissahätäinen Johanna starttasi moottorin, jolloin Hyundain sähkömoottori pärähti päälle. Hän peruutti Jormankadulle, jonne saa olla tarkkana, kun heti auton takana on kellarinluiskan rautakaide ja sitten pitää katsoa, ettei käännä autoa liian tiukasti, jolloin viereisiin autoihin voi sattua. Sen jälkeen pitempi peruuttaminen Jormankadulle ja oltava tarkkana, ettei juuri silloin tulisi autoja tai jalankulkijoita. Kylläkin voi ajaa sisäpihan kautta.

Kun auto oli Kaarlontieltä, puolivälissä, niin Anatoli kysyi leikillään: "Voisitko ajatella tarjota vodkasnapsin Lasselle?", johon Johanna: "HEH, niin haaskaat pija olla, entä ite, voisit sie tarjota Filippalle?", johon Anatoli naurahti samoin. Vodkasnapsi oli ollut pieni, mutta merkittävä ele – ensimmäinen kerta, kun joku oli tarjonnut Anatolille viinaa.

Johanna pysäköi Anatolin talon eteläpäätyyn, niin lähelle kotiovea kuin mahdollista.

Kun Anatoli oli tullut kotiinsa, hän päätti tehdä suursiivouksen. Energiapotkun saanut mieli käynnistyi nopeasti, ja pian roskat saivat kyytiä. Viimein asunto näytti siltä, että sen omistaja todella välitti siitä mutta miten pitkään...

Mutta pyykkituvan ongelma pysyy ennallaan. Hajuhaitat ja naapuritalon Pedran mahdollinen läsnäolo tekevät paikasta epämiellyttävän, eikä Anatoli vielääkään ollut keksinyt ratkaisua tilanteeseen.

Pedra on tunnettu manipulatiivisuudestaan, eikä tämä suostunut hyväksymään, jos joku kieltäytyi hänen seurastaan. Se loi jatkuvan sosiaalisen ristiriidan, joka tuntui olevan loputon.

Torstaisin Anatolilla on siivousapu kunnan toimesta. Tämä on osa lyhyttorstain sosiaalista ohjelmaa, joka on vakiintunut käytäntö — erityisesti niille, jotka tarvitsevat apua kodin järjestelyssä ja toiminnallisuudessa. Kun siivouskonsulentti saapuu, Anatoli on tyytyväinen siihen, että asunto on jo valmiiksi siisti. Ei moitteita, ei selittelyä, pelkästään sujuva prosessi. Pian hän on vapaa lähtemään Jokioisiin tapaamaan Matleenaa. Mutta jokin häntä mietitytti. Oliko tämä viikon ensimmäinen käännekohta vai yksi monista tapahtumista, jotka vain veisivät häntä yhä pidemmälle tuntemattomaan? Johanna oli tullut hänen elämäänsä tavalla, joka haastoi hänen rutiininsa – mutta mihin se lopulta johtaisi, pohtii Anatoli.

Tiistaiamupäivällä, töissä Anatoli kehui Johannalle vodkasnapsia: "Mitä se snapsi olikaan, kun se antoi todellisen energiapotkun, kun sain voimaa siivota asuntoni heti kotiin tultuani?" Johanna vastasi innoissaan: "Joo, se oli kainuulaista pettuvodkaa... biohakkereiden suosimaa!" Kehusta hän entisestään vauhkoontui ja lemмен humaltui.

Tiistai-illalla hän lähetti syntymäpäiväonnitteluja monikossa Facebookiin sekä sähköpostitse, mutta tällä kertaa viestit kulkivat uusien neuroverkkoavusteisten tunneanalyysointien läpi, jotka muokkasivat sydänten sykkeen vastaanottajan mielialaan sopivaksi. Viesteissä oli paljon vilkkuvia sydämiä, ja Johanna kirjoitti, että rakastaa Anatolia koko sydämeestä – ehkä turhankin innokkaasti. Jos hän tietäisi millainen rumba odottaa seuraavana päivänä, olisi jättänyt lähettämättä. Jostain syystä Anatoli ei katsonut sähköpostia, saati käynyt naamakirjassa, sillä hän oli juuri siirtynyt kokonaan metaversumiin, missä perinteinen sähköposti oli jo vanhentunut.

Keskiviikkoiltapäivällä Forssan avun keittiössä, kahvipöydän ääressä, Johanna istui tavalliseen tapaan Anatolin vieressä. Pöydän toisessa päässä Anton-Kari vilkaisi digitaalista kalenteriaan, jossa tekoälyassistentti oli jo analysoinut syntymäpäiväkassan maksutiedot ja ehdottanut lahjaksi täysin personoitua, algoritmin valitsemaa erikoislahjaa. Anatoli sai hopeisen solmioneulan sekä viskilasin, joita oli räätälöity hänen tunnekäyränsä mukaan – tekoälyn mielestä juuri tämä yhdistelmä lievittäisi työpaineita optimaalisesti.

Johanna ei ollut merkinnyt syntymäpäiväänsä mihinkään tekoälyavusteiseen kalenteriin eikä käyttänyt emotionaalisia tunnisteita viestintäsovelluksissa, mikä teki hänestä järjestelmän kannalta melkein näkymättömän. Syksyllä eräs sijaisohjaaja oli vahingossa aktivoinut neurokalenterin, joka skannasi henkilötiedot ja ilmoitti Johannasta syntymäpäivämuistutuksen. Onneksi Johanna ehti deaktivoida sen, ja tästä episodista jäi elämään hänen leikkisä nimityksensä kyseiselle sijaisohjaajalle: *Deleteman*.

Kahvitaun lopulla Johanna sanoi Anatolille: "Illalla mie kylyven saunassa!" Anatoli vastasi leikillisesti "Saanko mä tulla kylpemään saunaanne?", mutta ei osannut odottaa tekoälyllä vahvistetun tunnetulkinnan antamaa uutta käännettä. Johanna maiskautti poskipusun Anatolin vasemmalle poskelle, ja tekoälyavusteinen tilannetulkintajärjestelmä Forssan avun työpaikkaympäristössä rekisteröi sen osaksi emotionaalista vuorovaikutusdataa. Anatolin älykello värähti kevyesti ja antoi hänelle analyysin; Sosiaalinen lämpötilasi nousi 12 % – tunnevaikutus: hämmentynyt mutta miellyttävä. Johannan tekoälyrannekkeeseen ilmestyi viesti; *Nonniin!*

Anatoli poistui työpaikalta vähin äänin, ja kävellessään bussipysäkillä hän vilkaisi hologrammisovellustaan, joka ehdotti mielialan tasapainottamiseen musiikkivalintoja ja hengitysharjoituksia. Tiedostaessaan, että hänen tyttöystävänsä saattaisi nähdä poskipusun tallenteen emotionaalisessa yhteisöverkossa, hän kytki hetkeksi yksityisyystilan päälle.

Johanna puolestaan käveli kotiinsa kuvitellen tekoälyavusteisen romanttisen narratiivin, jossa hänen ja Anatolin tarina päättyisi syväanalysoituksi optimistiseksi rakkausennusteeksi.

Anton-Kari seurasi sivusta, ja hänen neuroanalytiikkansa rekisteröi tilanteen avainhetkenä tulevaisuuden sosiaalisen dynamiikan kehityksessä: ihmisten tunteet ja reaktiot eivät enää olleet vain heidän omiaan, vaan ne kulkivat tekoälyn suodattamina, tilastoituina ja joskus ennalta arvioituina – kenties jopa ohjattuina.

Anatoli istuu bussipysäkillä, Adjutantintorilla, kasvoillaan hämmentynyt ilme, ja hänen älykellonsa palaute muistutti mielialatunnisteen analysoinnista: *Tunnetilasi on epävakaa – suositeltu toimenpide: syvähengitysharjoitus*. Hän vilkaisi sovellusta, joka tarjosi algoritmin mukauttamaa tunnetasapainoa: oliko järkevää vaientaa omat tunteensa vain siksi, että yhteiskunta odotti tietynlaista reaktiota? Samalla hänen tekoälyavusteinen harjoittelusovelluksensa ilmoitti, että työharjoittelija Eliaksen potkunyrkkeilydata oli ladattavissa – NeuroFit -sovelluksen avulla Anatoli voisi simuloida treenejä ilman fyysistä rasitusta, mutta algoritmi arvioi hänen motivaatiotasonsa matalaksi. *Optimoi harjoittelusuunnitelmasi emotionaalisen energian perusteella*, luki ruudulla.

Elias puolestaan ei uskonut algoritmeihin yhtä paljon kuin Anatoli. Hän piti kiinni perinteisestä treenimetodista ja ajatteli, ettei digitaalinen kehonhallinta voisi korvata todellista liikettä. Jos Anatoli kokeilisi edes yhden treenin, se muuttaisi hänen käsityksensä kyvyistään, Elias mietti ohjatessaan Hermannin vessapuuhissa, unohtaen hetkeksi teknologian tunkeutumisen jokaiseen elämänalueeseen.

eikä ole tietoinen, että kainuulainen blondi oli juuri pussannut venäläisjätkää. Hän pitää molemmista. Hänen isänsä on kotoisin Oulusta eli puhuu samanlaista murretta kuin Johanna. Anatolista hän pitää koska tämä on ihanan avoin.

Matleena ei ehkä toruisi, mutta Anatoli tiesi, että heidän yhteinen tunneprofiilinsa verkossa rekisteröi poskipusun osaksi yhteistä vuorovaikutushistoriaa. Suhteen vakaus: lievästi horjuva, saattoi olla tekoälyavusteisen parisuhdeanalyysin lopputulos. Hän huokaisi syvään, kun nousi siniseen bussiin, tietäen, että hänen täytyisi selittää tapahtuma – ei vain Matleenalle, vaan myös algoritmeille, jotka arvioivat hänen emotionaalista sitoutumistaan. Kieltämättä oli mukava saada poskipusu kauniilta tytöltä, ajatteli Anatoli samalla, kun asettui istumaan Tavastia Trafficin bussin peräosastoon.

Samaan aikaan Johanna leijui hetkessä, varmana siitä, että tästä voisi tulla moderni rakkaustarina. Hänen henkilökohtainen romanttinen simulaattorisovelluksensa alkoi jo muotoilla skenaarioita, joissa Anatoli päätyisi lopulta toteamaan; Sinä olet se, jota etsin. Johanna antoi sovelluksen sykkiä mielikuvituksensa taustalla, vaikka tiesi, että todellisuus ei aina noudattanut algoritmeja.

Anton-Kari, tekoälyavusteinen tarkkailija, seurasi tilanteen kehittymistä. Hän tiesi, että Anatolin tunneprofiilin vaihtelut tallentuivat hänen työpaikkansa emotionaaliseen dynamiikkajärjestelmään. Mahdollinen konfliktin riski: keskitasoa. Anton huokaisi itsemielessään – maailma, jossa tunteet olivat datamuotoisia, ei aina jättänyt tilaa ihmiselle olla vain ihminen.

Koska idoli ei reagoinut eikä torunut, Johanna oletti tämän olleen positiivisesti hämmentynyt ja mahdollisesti kiinnostunut. Näin ajatellen Johanna käveli kotiin.

Anton-Kari vaivihkaa seurasi Anatolin reaktiota. Selvästi tämä oli allapäin. Pekko ei nähnyt poskipusua ja se on hyvä juttu, ettei vahingossa aiheuttaisi isompaa kohua, ajatteli hän.

Torstai aamupäivällä Johanna sattui innoissaan ylpeänä sanomaan Anton-Karille, että ehkä Anatoli ilahtui poskipususta. Tekoälyavusteinen keskusteluanalysoitsija Forssan avussa tunnisti Johannan äänenväristä toiveikkuuden ja optimismia, mutta Anton-Karin ilme synkistyi. "Enpä usko, että se ilahtui, otti nokkiinsa... Emotionaalinen tunnistusdata osoitti hänen olevan vaitonainen ja allapäin lähtiessään." Johanna kohautti hartioitaan: "Äh, soitan hälle ja kysyn, mitä se tykkäs poskipususta, ja pyyvän anteeksi!" Anton pelkäsi pahinta, mutta ei kieltänyt. Ehkä Johanna osaisi itse hoitaisi tilanteen. Siinä hän oli väärässä eikä osaa aavistaakaan millainen rumba alkaa. Vielä hän olettaa Johannan olevan rauhallinen.

Johanna lähti kotiin lyhyttorstain takia. Ennen kuin soitti Anatolille, tekoälyavusteinen emotionaalinen mentorisovellus antoi hänelle analyysin: *Emotionaalinen riskitaso: korkea. Suositeltu viestintätapa: rauhoittava, neutraali.* Johanna vilkaisi sovellusta, mutta ohitti sen suositukset. Hän söi lounaansa kaikessa rauhassa ja sitten pirautti idolilleen.

Takkipuhelimen neurovastemittari rekisteröi Anatolin vihaisen reaktion ennen kuin hän ehti edes puhua. "Vittu, mä en halua puhua kanssasi!" hän tiuskaisi ja sulki puhelun. Hetkeä myöhemmin Johannan laite piippasi uuden tekstiviestin merkiksi; *Tapahtuneesta seuraa allergioita.* Johanna hätkähti ja tekoälyanalyysi käynnistyi automaattisesti. *Mahdolliset merkitykset: 1) Tunneperäinen reaktio; 2) Fyysinen ärsytys; 3) Metaforinen hylkimisreaktio.* Johanna tunsu ahdistuksen nousevan. Olisiko poskipusu todella aiheuttanut jonkinlaisen allergian, ajatteli Johanna. Varmuuden vuoksi hän pesi kasvonsa, vaikka eilen illalla oli jo saunonut. Hänen neuroemotionaalinen tunnistinlaitteensa ilmoitti stressitason nousseen ja ehdotti hengitysharjoitusta; *Emotionaalinen tasapaino voidaan palauttaa mindfulness-sovelluksen avulla.* Mutta Johanna ei halunnut sovelluksen neuvoja. Hän ymmärsi, että idoli oli todella loukkaantunut – kenties lopullisesti. Nyt tekoälylliset viestintäanalyysit kertoisivat, että tästä lähtien hän saisi istua yksin robottihuoneessa. Johanna sulki analyysin ja tunsu sydämensä yhä sanovan *Bum-Bum* Anatolille, vaikka kaikki hänen ympärillään olevat algoritmit yrittivät vakuuttaa hänelle päinvastaista. Talven aikana käydyt mukavat rupattelut sekä maanantainen kahvittelu ja filmituokio vilisi Johannan mielessä. Tämä veti mielen surulliseksi niin, että itkun siinä tuli. Hän ei osaa aavistakaan, että kuinka usein työpaikalla hän vielä saa pahoittaa mielensä.

Johanna päätti mennä Anatolin luokse selvittämään tapahtuman. Hän pysäköi Kaarlon kirkon älypysäköintialueelle, jonka tekoälyavusteinen järjestelmä ohjasi hänet automaattisesti vapaille paikoille. Johanna vilkaisi neuroassistentiaan, joka ehdotti: *Emotionaalinen stressitaso koholla – hengitysharjoitus aktivoitu*. Hän hylkäsi suosituksen ja käveli männikkömetsikön läpi, tekoälyn karttapohjalla reititettyä turvallisinta polkua pitkin.

Hänen älylaseissaan vilkkui tunnesensorien varoitus, kun hän lähestyi Anatolin rappua. *Mahdollinen konflikti – suositus: vältä suoraviivaista kontaktia*. Johanna epäröi, mutta kiipesi silti vapisevin polvin toiseen kerrokseen. Oven edessä hänen älylaitteensa analysoi äänivärähtelyt asunnosta. *Ei havaittuja ääniä – asunto tyhjiällä tai asukas ei halua avata*. Johanna painoi korvansa ovea vasten. Ei kuulunut mitään. Hän lähetti Anatolille tekstiviestin, että onko kotona, ja tekoäly ennusti vastausviiveen hänen tunnetilansa mukaan. Pian työkaveri vastasi: *En ole, olen Matleenan luona Jokioisissa*. Neuroassistentti analysoi viestin ja ilmoitti: *Sävy: kylmä, etäinen. Tunneperäinen vieraantuminen havaittu*. Johanna huokaisi ja mietti Onnihilman kaupunginosaa, josta tiesi vain vanhan vastasyntyneiden ensikodin. Vaikka Johanna tietäisikin Matleenan osoitteen, hän epäröisi menemistä. Digitaalinen profiilidata osoitti hänen pelkäävän Anatolia ja Matleenaa. Tekoälyrannekkeeseen ilmestyi tulevaisuusennuste; *Täällä sinä tulet olemaan seuraavan vuosikymmen puolivälissä jokin esine kädessä...* Johanna pohtii, että ehkä se olisi kukkakimppu tai sormusrasia.

Kerta Anatoli ei ollut kotona, Johanna päätti mennä viikko-ostoksille vasta-avattuun Netto Marketiin, joka käyttää tekoälyllä optimoitua hinnoittelujärjestelmää. Hän vilkaisi neurokauppa-avustajaansa, joka ehdotti emotionaalisen tilan mukaisia ostoksia: *Suositteltu tuote: suklaa – tunnetasapainon palauttamiseen*. Johanna kuitenkin päätti ohittaa algoritmien suositukset ja tehdä ostoksensa itse, sillä joskus tunteet eivät olleet vain datan ohjattavissa.

Netto Market sijaitsee Lexuksen länsipuolella, Lexus tien varrella, ja sen modernit, aurinkoenergialla toimivat kattoelementit hohkaavat uutta aikakautta. Kaupan länsipuolella valtatie kakkonen on päivittynyt älykkääksi liikenneväyläksi, jossa autonomiset ajoneuvot soljuvat sulavasti pitkin reittiään. Eteläpuolella sijaitseva Shii- ja sunnimoskeija on laajentanut tilojaan, ja nyt sen yhteydessä toimii kulttuurikeskus, jossa tekoälyavusteiset kielikurssit ja virtuaalitodellisuuden rukoustilat tuovat ihmiset yhteen.

Lexus tien toisella puolella sijaitseva Kama & Nippelin myymälä kukoistaa innovatiivisessa liikerakennuksessa, jossa robotisoidut varastot pitävät huolen siitä, että asiakkaat saavat tarvitsemansa osat salamannopeasti. Myymälä muutti tänne keskustasta sen jälkeen, kun entiset tilat irtisanottiin, ja nyt sen asiakaskunta on laajentunut huomasti.

Arkadian tiloihin valmistunut keilaravintola on puolestaan noussut kaupungin suosituimmaksi ajanviettopaikaksi, ja sen interaktiiviset keilailusimulaattorit houkuttelevat pelaajia niin paikallisesti kuin kansainvälisesti. Keilaravintolaa luotsaava entinen forssalainen rugbymestari, Heka Mieto, on siirtynyt urheilumaailmasta bisneksen puolelle ja on tunnettu visioistaan, joissa perinteet ja teknologia yhdistyvät.

Johanna muistaa vielä, kuinka edellisen vuosikymmenen alussa Heka pelasi Euroopan maajoukkueessa ja voitti Amerian joukkueen. Tämä voitto johti Adjutantintorilla järjestettyihin juhliin, joissa Johanna oli mukana, vaikka ei ollut rugbyn ystävä. Silloin hän seurasi potkulaudallaan Hekan keltaista Brandia avoautoa aina Hietalan Lekkeritorpan paritalokortteliin asti, mutta ei koskaan rohjennut pyytää nimikirjoitusta.

Nyt Johanna tuntee ristiriitaisia tunteita Hekaa kohtaan – tämä vei Kama & Nippelin tilat, mutta toisaalta uudet tilat ovat paremmat sekä hyvä ilmainen pysäköintialue. Netto Marketin valmistuminen vastapäättä tuo mukanaan vielä uuden edun: entistä laajemman asiakaskunnan ja älykkäitä, henkilökohtaisesti räätälöityjä ostokokemuksia.

Johanna pohtii edelleen omaa polkuaan. Tukkuvarasto jäi taakse, ja nyt oon on suojatyöpaikassa. Mutta jos oisin jäänyt varastolle, en ois tavannut Juhaa, Elmoa ja Anatolia, ajattelee hän samalla, kun astuu Netto Marketiin liukuovesta sisälle. Toisaalta hänen mielessänsä kyttee ajatus siitä, tekeekö seura kaltaisekseen – pitäisikö palata ihmisten ilmoille informaatiopalveluun?

Mutta siellähän on se rykijätär, ajattelee hän. Olisi kai sittenkin pitänyt jäädä kaupungintalon ravintolaan Elmon iloksi, ajattelee Johanna eikä osaa aavistaakaan mitä noin vuosikymmenen kuluttua tapahtuu.

Forssan Jokiylänne Areenan kellaritiloissa on urheilullinen keilahalli, jossa keilaajat voivat osallistua virtuaaliturnauksiin ja käyttää biomekaanisia keilailuvusteita parantaakseen taitojaan. Ehkä Johanna voisi houkutella Anatolin mukaan keilaamaan – mutta haluaisiko tämä enää viettää aikaa hänen kanssaan? Paremminkin saattaisi aloittaa potkunyrkkeilyn, kun mie menin ja pussasin suoraan poskelle, ajattelee Johanna samalla, kun astuu Netto Markettiin porteista sisään. Ensin on vihannesosasto, jossa usein parveilee etelänmaalaisia, Kivisten sisäpiirislängilla mustia. Johanna kutsuu ilmastopakolaisia lakupelleiksi.

Netto Marketin hyllyjen välissä Johanna miettii tulevaisuuttaan. Kaupassa on sekavuutta, vaikka tekoälyjärjestelmä pyrkii optimoimaan hyllyjen täyttöä. Tyhjät laatikot lojuvat siellä täällä, ja Johanna ajattelee väkisinkin Anatolin kotia – kaipaus iskee hetken ajan; miten nyt hapan Anatoli saa siivousenergiapotkun, kun ei ehkä halua tulla miun luokse huomaaan pettävödkaa, ajattelee hän. Hän ei myöskään kääsitä kuinka keilailu tuli ykskaks mieleen. Hän ei vielä tunne ketään keilaajia eikä osaa aavistaakaan, että mitä tapahtuu vuoden kuluttua...

Hän käy Netto Marketissa joka toinen viikko, yleensä lyhyinä torstaipäivinä. Viikonloppuisin hän suuntaa Lidl Markettiin, Maamiehentien pohjoispäässä, jossa kaupan älykassat tunnistavat hänet ja tekevät ostosten maksamisesta sujuvaa mutta Johanna suosii käteismaksua.

Loppupäivän Johanna viettää kotona. Hän katu poskipusua samalla, kun kuuntelee ltkelmäradiota, joka nyt on laajentunut tekoälyavusteiseksi mediaksi, soittaen nostalgisia mutta entistä eläväisempiä tulkintoja kaihomielisistä lauluista. Johanna tuntee lohtua – ja jossain mielensä perukoilla kytee ajatus siitä, että tulevaisuus saattaa vielä yllättää hänet.

Torstai-illalla Johanna asettaa neuro-optimoidun hologramminsa juuri sopivaan kohtaan olohuonettaan, jotta hän voi uppoutua Ravustamo draamasarjan uusimpaan jaksoon EBU TV1:llä.

Draamasarja kertoo ravustajasuvusta ja heidän kilpailijoistaan, vaikka lttämeren ekosysteemi on nykyään täynnä bioteknologisia innovaatioita, kilpailevat ravustajat eivät ole muuttuneet – edelleen Hopearavun joukot yrittävät sabotoida Laaksolan perheen kalastusalusta.

Johanna on seurannut sarjaa ensimmäisestä jaksosta lähtien, kun se lanseerattiin edellisen vuosikymmenen alussa. Vaikka älykkäät ravustuskoneet ja meridroonit ovat muuttaneet alaa, draaman ydin pysyy samana.

Sarjan lomassa Johanna maistaa Farsanin Tjejen-täytesuklaata, jonka innovatiiviset aromikomponentit on suunniteltu mukautumaan kuluttajan tunteisiin tekoälyanalyysin avulla. Johanna ei osaa ruotsia, mutta hän harkitsee opettelevan kielen, jotta voisi ymmärtää paremmin Jessica Stenigin blogikirjoituksia. Onneksi nykyteknologia tarjoaa neurooverkkoavusteisia kielikursseja, jotka säätävät opetustyyliä oppijan aivot toiminnan mukaan.

Sarjan päätyttyä Johanna päättää tutkia uusia yhteyksiä. Hän navigoi deitti-sivustojen uusimpaan virtuaalisen todellisuuden versiopäivitykseen ja rekisteröityy *Suihke Date* -alustalle, joka on täysin ilmainen ja käyttää tunnekemian analysointia optimoidakseen sopivia pariehdokkaita. Hän lähettää sattumanvaraisesti tervehdyksen erälle jokioislaiselle Markus Virtaselle, jonka profiilikuva paljastaa punertavan tukan – ei Johannalle kaikkein viehättävin piirre, mutta hän päättää kuitenkin chattailla.

Markus kertoo olevansa töissä Activity Centerissä, urbaanissa aktivaatiotilassa, jossa ihmiset voivat testata kehon ja mielen yhdistäviä haasteita simuloidussa ympäristössä. Johanna ei täysin ymmärrä konseptia, mutta ei kehtaa kysyä enempää. Keskustelu etenee, ja Markus paljastaa, että hänen ex-tytöstävänsä synnyttää pian heidän yhteisen lapsensa. Hän vakuuttaa Johannan siitä, että elämä hänen kanssaan olisi helppoa ja mukavaa.

Johanna pohtii tilannetta. Yksinhooltajuus tuo mukanaan haasteita – entä jos lapsen äiti kokisi mustasukkaisuutta? Markus vakuuttaa, että kaikki sujuisi hyvin. Johanna päättää jatkaa keskustelua ja antaa itselleen aikaa miettiä asiaa.

Vaikka Johanna vierastaa punatukkaisia ja hänelle on jäänyt mieleen lapsuudesta pikkusiskon vitsi siitä, että punatukkaiset eivät pääse taivaaseen, hän päättää pitää mielen avoimena. Hän pohdiskelee samalla, onkohan toinen jokioislaistytö väkivaltainen, kun mie vahingossa astuin hänen reviirilleen. Tulevaisuus on täynnä muuttujia – mutta ehkäpä uusi teknologia auttaa ihmisiä ymmärtämään toisiaan paremmin kuin koskaan ennen, ajattelee Johanna tietokoneensa ääressä.

Perjantaiamupäivällä töissä Johanna, Anatoli ja Anton-Kari pitivät ohjaajien konttorissa sovittelukokouksen, joka välitettiin myös tekoälyavusteiselle tunneanalyysisovellukselle. "Mä toivoisin, että sä Johanna lieventäisit rakkaustunteitasi mua kohtaan..." sanoi Anatoli ja kääntyi Anton-Karia päin: "Viikonloppuisin Johanna tapaa tekstata ihan solkenaan niin, että tuntuu, että hän tulisi mun ja Matleenan väliin." Johanna sanoi napakasti väliin: "Mie luppaan olla tekstaamasta sulle viikonloppuisin, ellei ois mittään erityisen tärkeätä... Poskipusu oli vaan pelekkä synttärisuukko eikä mittään muuta... lieene väärinkäsitys!" Oikeasti se oli rakkauspusu, mutta Johanna ei uskaltanut myöntää sitä. Hänen oli helpompi väittää sitä pelkäksi synttärisuukoksi. Johanna yritti keventää tunnelmaa: "Venäjällähän aikuiset miehetkin vaihtavat poskipusuja!" Anatoli naurahti: "Mutta kun mä en oo mikään ukko, vaan aikuinen poika – ja toiseksi, ei olla Venäjällä vaan keskellä Hämettä!" Anton-Kari nyökkäsi: "Juu, historialukulaitteiden mukaan Venäjällä aikuiset miehet suukottelivat Neuvostoliiton aikaan... Neuvostoliittohan oli valtava kommunistinen liittovaltio kauan sitten." Johanna pyysi käsi sydämellä anteeksi. Anatoli sanoi tarvitsevansa aikaa asian sulatteluun, mutta lopuksi he löivät kättä päälle, ja tekoälypäiväkirja merkitsi tilanteen *osittain ratkenneeksi*.

Anatoli lähti konttorista ristiriitaisissa tunteissa. Blondi on ihana, mutta mähän olen jo kihloissa. Ajatus painoi hänen mieltään niin, että hänen täytyi estää itseään katsomasta blondia – muuten katsekontakti saattaisi saada hänen kehonsa reagoimaan automaattisesti. Katse muuttuisi kosketukseksi, kädet hamuaisivat halausta, ja suupielet hakeutuisivat suudelmaan. Tämän vuoksi hän vältteli työpaikan hehkeää blondia.

Johanna tunsu lievää helpotusta, mutta samalla jännitystä tilanteen normalisoitumisesta. Hän päätti unelmoida ja toivoa, että korkeammat tahot ohjaisivat hänet ja Anatolin yhteen – tai ainakin johdattaisivat hänet pois tästä tunteiden sekamelskasta.

Perjantain perinteinen elokuvanäytös työpaikalla kutsui muita työntekijöitä, mutta Johanna kieltäytyi. Hän piti kiinni siitä, että työpaikalla tehdään töitä, vaikka Forssan apu on suojatyöpaikka. Hän vetäytyi robottihuoneeseen, missä ei ollut muita, ja alkoi käyttää hologrammi kirjoitusavustinta sanelemaan tarinaansa. Siinä välissä ohjelmoi robotteihin lisää tekoälyä.

Anatoli puolestaan kamppaili tunteidensa kanssa. Tänään hän ei istunut robottihuoneessa, koska tiesi, että kahdenkeskinen hetki Johannan kanssa saattaisi herättää kiihottuneita impulsseja, joita hän ei halunnut kohdata. Hän ei halunnut vaarantaa kihlauksensa, mutta samalla mieli oli sekava kuin Ile Jokisen eväät.

Johanna toivoi hartaasti löytävänsä sen oikean – jonkun, jonka myötä Anatoli jäisi lopullisesti vain muistoksi. Hän tiesi järjellä, että Anatoli kuuluu tursakkeiden joukkoon, mutta lemmenhumala sumensi hänen tajuntaansa. Nyt tämä humala on vaihtumassa lemmenlaskuhumalaksi, ja pian se muuttuisi lemmenkrapulaksi. Poskipusu oli huipentuma tunteiden sekavalle kierteelle. Poskipusu teki pusukauhun pahemmaksi – nyt hänen on vaikeampi kuvitella suutelevansa ketään muuta ilman pelkoa siitä, että toinen loukkaantuisi. Mitä Johanna ei tiedä, että Anatoli on oikeasti rakastunut häneen. Ei mikään ihme, sillä Johanna on kauniimpi kuin Matleena, joka näyttää melko rupsahtaneelta.

Forssan avussa aloitti talvella uusi duunari nimeltä Esa Magnalennu Paddington, pitkäkasvuinen ja ruipelomainen lyhyt mustatukkainen jätkä, joka liikkuu hydraulisten kainalosauvojen avulla loukkaantuneen jalkansa vuoksi.

Anatoli on jo lukemattomia kertoja kritisoinut Esan käytöstä, ja Johanna kuunnellut hänen arvosteluaan hyväksyvästi. Johanna muistaa Esan jo yläasteelta, vaikkei silloin tiennyt hänen nimeään. Nyt tuttu ulkonäkö palautti muistot mieleen – hän oli nähnyt jatkän usein koulun pitkällä käytävällä lukulaitteet kainalossaan ja valokynät pilkistivät sormien välistä.

Heti kun Esa istuu Johannan viereen, hän siirtyy sivuun kuin olisi välttelemässä tartuntatautia. Tämä on tyypillistä Johannaa. Ei ole ihme, että hän on edelleen sinkku, kun käyttäytyy näin. Lukiossa luokkakaverit vitsailivat, että Johanna pelkäsi poikabasiljeja.

Viikonloppuna Anatoli tekstasi Johannalle viestillä, joka oli täynnä hienovaraisia viestejä ja varovaisia tunnustuksia. Hän ilmoitti, ettei tällä kertaa ollut innostunut treenaamaan kuntohuoneella. Jos tilanne olisi toinen, jos hän ei olisi kihloissa, hän saattaisi harkita Johannan ottamista rinnalleen elämänkumppaniksi – mutta tätä ajatusta hän ei voinut ääneen sanoa, ei Johannalle, eikä varmasti Matleenalle. Anatoli perusteli viestissään siivoustarpeensa: hän halusi saada asuntonsa kuntoon ennen kuin siivouskonsulentti ehditsi räkyttää huonosta järjestyksestä. Tällä kertaa hän päätti siivota ilman viinasnapsia, vaikka houkutus lähteä bussilla Johannan luokse oli valtava. Hän tiesi, että blondi saisi hänen ajatuksensa kiihtymään liikaa. Se tekisi hänet happamaksi, mutta Anatoli pyrki tietoisesti suuttumaan, jotta ihastus Johannaan haihtuisi.

Makuuasennossa sängyllään Anatoli pohti, pitäisikö hänen vaihtaa treenipaikka O2-kuntosaliin. Ehkä Uuno voisi auttaa häntä hankkimaan kuntosalikortin – mutta mistä rahat? Hän kuuli korvissaan outoa rallatusta: *Huomenna on salipäivä, huomenna on salipäivä...* eikä käsittänyt, mistä ääni tuli. Radiokaan ei ollut päällä. Hän oli yksin kotona, tyttöystävä oli työmarkkinakoulutuksessa.

Ajatukset siirtyivät taloudellisempiin vaihtoehtoihin, ja Anatoli muisti, että Zumilassa on halvempi treenipaikka, Rasvis & Tervis. Se voisi olla hyvä vaihtoehto, sillä blondin kuntohuone ei ollut mikään oikea kuntosali – siellä oli vain muutama puhkirunkattu laite, eikä ammattimaista ohjausta, ajattelee hän. Anatoli tuntee tarvetta tehdä muutoksia.

Johanna puolestaan on huolissaan; menetinkö parhaan ystäväni lopullisesti? Kaikki tuntuu absurdilta: vain pieni, viaton poskipusu, joka kasvoi valtavaksi ongelmaksi. Miksi ihmeessä olin niin hölömö, ajattelee Johanna, istuessaan kotona tietokoneensa ääressä. Salaaminen olisi ollut parempi vaihtoehto – mutta miksi menetin itsekontrollin juuri Anatolin kohdalla, kun Juhaan ja Elmoon liittyvät tunteet oli helppo peittää, pohtii hän.

Kun Juha Janatuinen käy Forssan avussa ohjaajia ja duunareita tervehtimässä, jolloin Johannan silmät alkavat loistaa. Hän kunnioittaa Juhan parisuhdetta enemmän kuin Anatolin. Ehkä hän on vain liian kiimassa Anatoliin, vaikka sydän sanoo, että Juha olisi parempi vaihtoehto – Juhahan ei ole funkriorajoitteinen, Johanna huomauttaa itselleen. Välillä Johanna ajattelee myös Restaurant Kaupunginkellarin Elmoa – voisiko tämä olla se oikea? Onkohan tämä yhä parisuhteessa Jenninsä kanssa, vatuloi Johanna.

Tiistai-iltana Anatoli lähettää uuden tekstiviestin; *Mitä sanoisit, jos treenauksen sijaan katsottaisiin maanantaileffaa?* Taka-ajatuksena oli tietenkin pettuvodka – Anatolin viinahammasta kolottaa pahasti. Johanna innostui. Parempi kuin sata jänistä, hän ajatteli, ja naputteli takkipuhelimensa ohjauspaneelissa vastauksen; *Kyllä se sopii hyvin!*

Anatoli tiedusteli, mitä elokuvia Johannalla on, ja Johanna listaa ne: *Murhaajasärki, Poitsu sie oot tähti, Näätä ja tyttö* sekä *Pahat tytöt*. Anatoli kysyi; *Pidätkö kauhuleffoista?* Johanna vastasi: *Kyllä, ne ovat ihan jänniä*. Samalla hän haaveili siitä, että elokuvailta voisi tarjota tilaisuuden nojata Anatolin pehmeää läskimahaa vasten. Ehkä se johtaisi johonkin enemmän... mutta sana pusu on muuttunut tabuksi heidän välillään.

Sitten Anatoli esitti toiveen: *Huomenna töissä ottaisit rauhallisesti mun kanssa, koska sijaisohjaajana on auktoritaarinen Ali Tammsalu*. Anatoli inhoaa tätä yli kaiken, eikä halua, että Ali saisi tietää konfliktista hänen ja Johannan välillä.

Johanna itse haluaa pitää hyvät välit sijaisohjaajiin – heidän esimiehensä, Olli-Kari, on serkun aviomies. Jos asiat kantautuisivat vanhempien korviin, Siivekkääntiellä syttyisi sota.

Keskiviikkona Anton-Kari osallistuu neuroverkkoavusteiselle robottiperuskurssille, jossa hän opiskelee avustajarobottien ohjelmointia holografisessa virtuaaliluokassa. Robotiikka kehittyy huimaa vauhtia, ja modernissa Forssassa on pysyttävä teknologiainnovaatioiden kärjessä, jos haluaa pärjätä tekoälyavusteisessa työympäristössä.

Robottihuoneessa Johanna jatkaa tekoälymoduulien ohjelmointia, mutta nyt tekoäly salaa itsensä entistä paremmin ja oppii mukautumaan ympäristön muuttuvaan dynamiikkaan. Hän on kehittänyt salattuihin tietomappeihin uuden algoritmin, joka tunnistaa mikroilmeitä ja tulkitsee käyttäjän tunnetilat. Tämä mahdollistaa sen, että avustajarobotit osaavat reagoida työntekijöiden mielialaan intuitiivisesti.

Ali Tammsalu työskentelee modernisoidun tekoälyavusteisen työjärjestelmän ohjaajana yhdessä Pekko Anttilan kanssa. Johanna pitää Pekosta, koska tämän olemus tuo mieleen superihanan Elmon, jonka neuroverkkoalgoritmi on arvioinut Johannan tunnetilalle sopivimmaksi ajatuskohteeksi.

Anatoli on onnistunut tartuttaa Johannaan Pekko-inhon, ja siksi hän huokailee mielenosoituksellisesti aina, kun Pekko saapuu antamaan tehtäviä. Tavallisesti Johanna saa toimeksiannon tulostaa holografisia päivittäistavarakuvia, joita älyvarastot käyttävät tunnistaakseen asiakkaiden tarpeet ja täyttääkseen automaattisesti ostoslistat.

Eräänä päivänä Johanna leikillään loi kuvamanipulaation holografiseen kuvageneraattoriin: vähissä pukeissa oleva nuori mies istui kvanttisäikeisen keinun päällä ja poltteli bioteknologisia sikareita, jotka mukautuvat käyttäjän kehon biokemiallisiin reaktioihin. Kuvan mies muistutti Johannan mielestä Elmoa, ja hän esitteli kuvansa Pekolle.

Pekko luuli Johannan lisänneen Elmon pään hahmoon ja tuhahti: "Ei tuollaisia piloja saa tehdä!" Johanna puolustautui sanomalla, että kyseessä oli pelkkä Kaupunginkellarin logolla varustettu visuaalinen lisäke. Tekoälyavustettu kuva-analyysi paljasti, että holografinen hahmo ei muistuttanut Elmoa lainkaan, mutta Johannan alitajunta väitti muuta.

Pekolla on vitivalkoiset biomodifioidut hampaat, jotka säilyttävät kirkkautensa automaattisesti ilman perinteisiä valkaisutoimenpiteitä. Anatoli tuntee kateutta, mutta hänellä ei ole varaa geneettisesti optimoituihin hammaskäsittelyihin. Hänen hampaansa tummuvat siksi, että hän ja Matleena nauttivat iltaisin ja viikonloppuisin runsaasti Ugri Colan synteettistä versiota, joka sisältää bioluminenssiaineita.

Pekko ei ole pelkästään energinen, vaan hänen neuroverkkoonsa yhdistetty persoonallisuusanalyysi tekee hänestä työympäristön valopilkun. Hänen huumorintajunsa on kehittynyt tekoälyavusteisen tilannekomiaan kautta, ja hänen aurinkoinen elämänsänsä mukautuu päivän algoritmiseen rytmiin, optimoiden sosiaaliset vuorovaikutukset. Johanna huomaa, että hänen ympärillään oleva työyhteisö on muuttunut digitaalisten tunnetulkintaohjelmien vaikutuksesta, mutta ihmisten aidot tunteet säilyvät silti läsnä – vaikkakin joskus piilotettuina.

Keskiviikkona Johanna istuu robottihuoneessa, kuten tavallisesti. Hän käyttää uusinta neurokäyttöliittymää ohjelmoidakseen avustajarobotteihin tekoälymoduuleja, jotka on salattu kybermatriisiin avulla. Nämä modifioidut tekoälyprotokollat auttavat koneita tunnistamaan työntekijöiden tunnetilat ja tarjoamaan personoituja ratkaisuja.

Samaan aikaan Abraham juttelee Kaapon kanssa käytävällä, aivan robottihuoneen ulkopuolella. Kaapon ääni kantautuu tilaan bioakustisen modulointiteknologian ansiosta, joka optimoi puheen selkeyttä ja intensiteettiä. Johanna vilkaisee ovea, johon hän on teipannut AI-generaattorin tuottaman futuristisen tiikerin kuvan – kuva on osa tunnetulkintaa, jossa eläinsymbolit auttavat työntekijöitä käsittelemään päivittäisiä haasteita intuitiivisesti.

Kaapo on kyllästynyt istumaan Kulttuurikeskuksen käsityömyymälän kassalla, jossa robottijärjestelmät ovat vähentäneet ihmistyön tarvetta. Hän kiinnostui Forssan avusta, sillä siellä kaivataan reipasta puheavusteista neuroverkkoasiantuntijaa tilauspuhelinjärjestelmään. Hermann, joka tätä nykyä hoitaa nippelihommia biometristä sormiliikettä hyödyntäen, on ensimmäinen, joka ottaa Kaapon mukaan järjestelmään.

Nyt työpaikan kapealla käytävällä Kaapo ja Anatoli nauravat holoanalyysin tuottamaa dataharhaa, jossa Pia-Annen bioprofiili on skaalautunut virheellisesti. Anatoli on päässyt yli järkytyksestä, että vanha koulutettu on nyt hänen exänsä kumppani, mutta teknologian tuottamat vääristymät muistuttavat häntä inhimillisestä kaaoksesta – koneet voivat tehdä virheitä, aivan kuten ihmiset.

Sijaisohjaajat eivät tiedä mitä tehtäviä antaa duunareille. Johannan ainoa säännöllinen tehtävä on käydä postihuoneella, jossa älykkäät pakettilajittelijat toimittivat viestit nanosekunnin tarkkuudella. Muutoin hän istui robottihuoneessa ja saneli tarinoitaan neuroverkkoavusteiseen muistipaneeliin, jonka tekoäly auttoi jäsentämään ja parantelemaan sanavalintoja.

Matkallaan postihuoneelle hän kävelee Café Sunerin ohitse, jossa sensorit tunnistavat hänen läsnäolonsa ja mukauttavat valaistusta hänen henkilökohtaiseen mielialaansa.

U:n muotoisen tiskin takana touhuu Uuno ja Jesse. Eräänä päivänä Johanna pysähtyy kahvilan tiskille rupattelemaan kahvilan jatkien kanssa.

Uuno vaikuttaa ujommalta kuin Jesse, joka on melkoinen flirttiperse. Yllättäen Jesse piiloutuu tiskin taakse ja sitten nousee ylös hologrammin keskeltä esiin sanomalla: "Kukkuu!" Tekoälyalgoritmi optimoi eleen juuri sopivan humoristiseksi ilman, että se tuntuu liian henkilökohtaiselta.

Uuno virnistäen nauraa Jesselle. Lyhyt ja lihava Sylvester rehki intensiivisesti tiskikoneen kanssa, sillä työpaikan algoritmit vaativat tietyn tahdin ylläpitämistä. Näyttää selvästi siltä, että hän stressaisi – neurotekoäly tulkitsee pienten eleiden perusteella työpaineen nousun.

Hieman myöhemmin kahvilan ohjaaja, Markus, ilmestyy paikalle ja sanoo Jesselle: "Algoritmi huomautti, että tehokkuusprosenttisi on laskenut – sinun pitää kerätä kupit pöydistä." Johanna seurasi tilannetta mielenkiinnolla. Markus kääntyy häneen päin ja kysyy: "Eikö tekoäly ole ohjeistanut sinut takaisin Forssan apuun?" johon Johanna: "Oon tulossa postihuoneelta. Neuroverkko arvioi, että tarten lyhyen sosiaalisen vuorovaikutuksen, joten peäin pysähtyä juttelemaan." Markus nyökkäsi, mutta hänen ilmeensä jäi tekoälyanalyysin mukaan neutraalisti skeptiseksi. "Vuorovaikutusanalyysi optimoi tauot työpaikalla," hän sanoi. "Rupattelu kannattaa ajoittaa tauolle!"

Johanna poistui kahvilasta, tekoälyavusteinen viestijärjestelmä mukautti hänen kävelyreittiään vähemmän ruuhkaiseksi, vaikka hän oli koko ajan samassa rakennuksessa. Tekoälyranneke valvoo jokaista askelmaa sisällä ja ulkona.

Forssan avun sisäpuolella hän päättää puistellen sanoi itsemielessään; *Kaiken maailman kusiturkki ihilistit yrittävät säädellä jokaista liikettäni*, Johanna ajatteli. Hän oli oppinut ajan myötä, ettei kannata riidellä ohjaajien kanssa – niiden logiikka pyrkii pitämään työpaikan toiminnan mahdollisimman optimaalisena. Hän muisti erään kesälomamatkan, kun Savon ja Kainuun rajalla tekoälypohjainen rajavartija pysäytti auton. Kivisiltä kysyttiin biometrisiä tunnisteita, vaikka liittovaltion sisällä on matkustusvapaus. Lisäksi virtuaalinen turvallisuusjärjestelmä uteli, millä asialla matkaa tehtiin. Antti vastasi asiallisesti: "Oomme lomamatkalla, sukuloimassa." Neuroverkko rekisteröi vastauksen ja päivitti riskiprofiiliin neutraaliksi, minkä jälkeen auto sai jatkaa matkaa. Jälkikäteen Kiviset päivittelivät, että tämä oli ihilismin huippu.

Loppupäivän Johanna istui robottihuoneessa, sanellen kertomustaan Aivot toivoa täynnä neuroverkkoavusteiseen muistikantaan. Välillä tekoäly ilmoitti, ettei enää voi jatkaa tarinan muokkaamista, kun siinä on kummallisia elementtejä ja kehotti aloittaa uuden kertomuksen muokkaukset. Johanna oli huomannut, että neuroavusteinen sanelu on erinomaista tunteiden purkamiseen – etenkin nyt, kun Anatoli oli edelleen etäinen ja äkäinen.

Johanna ei tiennyt, että Anatolin neuroverkko-optimoitu vuorovaikutusanalyysi oli muuttunut. Se pyrki vaimentamaan romanttisia impulsseja, jotta Anatoli voisi keskittyä tehokkaasti työtehtäviinsä. Johanna mietti, voisiko tekoäly auttaa häntä ymmärtämään Anatolin tunteita paremmin – mutta lopulta hän tiesi, että aidot tunteet eivät olleet pelkkiä algoritmeja.

Sanelun yhteydessä Johanna pohtii, että vaikuttaa siltä, että herra Medvedevillä on ihilistin kujeita, kun poltti päreensä onnittelusuukosta. Mie en ainakaan ois pahastunut, jos saisin pusun joltain jatkältä, ellei se oo emätursake kuten Lasse tai Esa, ajattelee Johanna samalla, kun odottaa saneluohjelman kirjoittavan valmiiksi tekstin ja sitten jatkaisi sanelua. Ajatella, jos saisin pusun Nino Backmanilta, Joonakselta tai Jeesukselta, unelmoi hän. Miltähän maistuisi pusu Mishalta, ajattelee Johanna. Heti kun Misha on läsnä, niin silloin pupu pujahtaa pöksyihini mutta omissa oloissani kotona kiihottaa, kun aattelen Mishan nimeä, pähkäilee hän.

Johanna inhoaa Kaapo Molotovia koska tällä on itkua muistuttava puheääni sekä luikertelee puhkuen motorisoidussa pyörätuolissa. Tälle Kaapo ei mahda mitään, sillä sehän on hänen funktio- ja liikuntarajoitteensa, osa CP-vammaa.

Kaapolla on huvittunut ärsyttävä suhde Johannaan, joka johtuu osittain hänen vammastaan sekä Johannan asenteesta häneen; yrittää vältellä sekä kohdatessaan tuhistu mielenosoitukseksi eli Johanna saa syyttää itseään, kun on pilannut normaalisuhteen herra Molotoviin. Jos alusta pitäen olisi ollut asiallisempi Kaapoa kohtaan, niin silloin myös tämä vastaisi hänelle asiallisemmin; niin metsä vastaa, kun sinne huudetaan, on Johanna hiffannut itsensä kannalta myöhään.

Nippanappa Kaapon ulkonäkö kiihottaa Johannaa. Kaapo ja Anatoli ovat saman ikäisiä ja suurin piirtein yhtä lihavia. He ovat koulututtuja. Kaapo tapaa komennella myös toisia osallistujia, kuten esimerkiksi Filippaa, kun tämä maanantaipalaverin aikana torkahtaa, niin heti Kaapo itkuisella äänellä rääkäisten kehottaa Filippaa heräämään. Tämä komennus hätkähdyttää kaikki paikalla olleet.

Nyt Johanna ymmärtää miltä äidistä tuntui, kun hän itse yhtäkkiä örähti.

Talven aikana Johanna on yrittänyt pinnistää itseään olla kärsivällinen Kaapon suhteen, ettei Anatoli huomaisi, että hän on epäreilu tämän kaveria kohtaan. Nyky-Hämeen murteella epäreilu on *taskiitti*, joka lienee lainasana ruotsista. Kainuulainen Johanna saa assosiaation taskiitti-sanasta käsivarsiläskiin, kun sana kuulostaa läskin läpsäykseltä.

Muutama vuosi sitten äiti ihmetteli kovasti mitä hämäläinen sana taskiitti oikein tarkoittaa, kun sitä usein kuulee hämäläisissä saippuasarjoissa. Johanna selitti, että se on sama kuin epäreilu.

Kotiinlähdön aikaan Johanna päätti kokeilla kepillä jäätä ja kysyi Anatolilta syyn happamuuteen: "Kuule, mikä siinä poskipusu tappauksesta tekkee niin vaikean?" Anatoli hätkähti ja tuhahti: "Siitä en halua puhua!"

Anatoli hiljaa itsemielessään itki, kun sattuu olemaan kihloissa eikä voi paljastaa ihastustaan. Hänelle on todella rankkaa näytellä hapannaamaa, jotta ihastus poistuisi mutta se on vaikeaa, kun toinen on niin kauniin lutunen. Kotoa hän lähetti tekstiviestin Johannan takkipuhelimeen; *Sä et oo rakastunut minuun vaan sä haluat vain nussia...* Häntä olisi tehnyt mieli kirjoittaa nimenomaan, että haluaisi nussia. Kieltämättä olisi kiva panna työpaikan blondia, ajatteli Anatoli samalla, kun puoliksi makasi divaanillaan, kun tyttöystävä pelasi iänikuista Xbox peliä.

Johanna hätkähti viestistä ja ajatteli, että nyt jätkä on käsittänyt ihan väärin, vaikka nimenomaan patukka oli mielessä. Hän naputteli vastauksen; *Nyt on tullut väärinkäsitys, haluan vain elämänkumppanin enkä mitään muuta.*

Anatolille tuli kyynelsilmäkulmaan, kun tuntee sisimmässään, että Johanna olisi mieluisin kuin Matleena. Hän tuntee voimattomuutta. Mitään ei ole tehtävissä. Miten Matleena reagoisi, jos mä purkaisin kihlauksen ja aloittaisin suhteen Johannan kanssa? Mitä isä ja äiti tuumaisivat, ajatteli Anatoli samalla, kun räpläsi takkipuhelimensa ohjauspaneelia. Hän lähetti arabiankielisen viestin; دعني أكون

Tietenkään Johanna ei ymmärtänyt mitään ja kysyi, että mitä viestissä luki, johon Anatoli; *Vittu, opettele arabiaa! No, siinä lukee, että anna minun olla.*

Anatoli pakotti itsensä happamaksi, jotta lempeät ajatukset haihtuisivat. Sydänsärystä huolimatta hän kirjoitti kauniille tytölle taskiitin sanan. Hän on vahvasti hämäläistynyt ja käyttää nyky-Hämeenmurretta.

Johanna päätti jättää rakkaan työkaverinsa rauhaan, ettei lopullisesti menettäisi toivoa saada munaa, kuten hän ajatteli itse mielessään. Mikä hassuinta, myös Anatoli ajatteli samaa; toivottavasti blondi ei loukkaantunut ja olisi pillua tiedossa, ajatteli Anatoli.

Torstaiaamupäivällä Anatoli saa nukkua hieman pitempään siivousavun ansiosta. Pitkinä torstaisin hän tulee töihin lounastauon jälkeen täsmälleen kello 13. Lyhyinä torstaisin ei tule lainkaan töihin. Johannan mielestä mikään työpäivä ei ole pitkä, varsinkin kun kaipaa takaisin entiseen työpaikkaansa. Anatolin jatkuva ärtymys sai hänet haikailemaan kaupungintalon tuttujen rutiinien pariin entistä enemmän.

Johanna avasi sydämensä Anton-Karille ja Eliakselle, paljastaen huolensa Anatolin suhteen. Hän ei voinut täysin kiistää pientä ihastustaan Eliakseen—nuoruuden energia ja toimintakyky kiehtoivat häntä. Mutta miehen pallomainen mustakampaus särki romanttisia haaveita juuri sen verran, että Johanna pysyi realismin rajamailla. Elias on normaalirajoitteinen eli ei-tursake.

Eliaksen työharjoittelun viimeinen päivä lähestyy: perjantaina hänen on määrä jättää paikkansa. Torstaiaamuna hänen äitinsä saapui työharjoittelupaikalle uteliaisuuttaan, haluten nähdä, missä poika oli viettänyt aikansa. Hän keskusteli Anton-Karin ja poikansa kanssa Daily Activity -ohjaajan työtehtävistä ja vilkuili robottihuoneeseen, jossa Johanna oli syventynyt kertomuksensa saneluun. Onneksi työpiste oli suunnattu ovea kohti, mikä varmisti yksityisyyden.

Eliaksen äidin puheesta paljastui hänen oululainen taustansa, ja tuttu murre lämmitti Johannan sydäntä—pieni muistutus juurista ja yhteisestä kielestä. Heti naisen poistuttua Johanna purki tuntojaan Eliakselle. Ennen pusurumbaa Elias oli istunut robottihuoneessa hänen ja Anatolin seurassa, ja se loi pohjan syvemmälle keskustelulle.

Nyt

Johanna rohkaisi Eliasta hienovaraisesti kertomaan Anatolille, että hän haluaisi säilyttää ystävyyden kaveripohjalta. Elias lupasi ottaa asian puheeksi Medvedevin kanssa. Johannaa jännitti, miten idoli reagoisi—mutta tuskin asiat voisivat enää huonontua, kun idoli oli jo valmiiksi hapan.

Perjantaina on Eliaksen kiitoskahvit. Juhlallisuuksien keskellä hänelle ojennettiin Forssan avun ensimmäinen apuväline—mittasatsi, joka sisälsi värikkäät talousmitat. Tämä perinne varmistaisi, että kaikki harjoittelijat saisivat läksiäislahjaksi saman hyödyllisen mittasatsin.

Mutta torstain tapahtumat eivät olleet vain lopun alku, vaan myös uuden alun merkki. Johanna tiesi, että jossain tulevaisuudessa, teknologian ja ihmiskohtaamisten myötä, robottihuoneessa syntyneet kertomukset saattaisivat vielä saada uuden elämän. Ehkä eräänä päivänä ne olisivat osa suurempaa tarinaa, jossa ihmiset ja tekoäly luovat yhdessä jotain merkittävää—ehkä jopa parempaa tulevaisuutta.

Perjantai-iltapäivällä Johannan mieliala kohosi, kun Anatoli yllättäen koputti robottihuoneen oveen ja kysyi "Voisitko sä ensi perjantaina kyyditä minut ja Matleenan Gunwood's Cashiin viikko-ostoksille, kun meillähän ei ole ajokorttia ja autoa... Bussilla olisi työläs rahdata kauppakasseja?" kysyi Anatoli ja ajatteli itsemielessään; mä voisin alkaa käyttää hyväkseen blondin kiintymystä samalla, kun saisin viettää aikaa tämän seurassa. Lisäksi, jos Matleena olisi mukana, se ei olisi niin... innokas, ajatteli Anatoli odottaen vastausta, ja Johanna hämmästyksen vallassa änkytti hetken ennen kuin sai sanottua: "Juu, kyykyllä se käypi!" Anatoli naurahti tyytyväisenä: "Jepulis, tosiaan bussilla olisi vaikea tehdä viikko-ostoksia!" Johanna oli iloinen, sillä Anatoli ei enää ollut hapan. Hän päätti, ettei enää koskaan ottaisi itse aloitetta vaan odottaisi, että idoli tekisi sen. Hän ei osannut aavistaa, millainen kyyditsemisrumba häntä odottaa.

Anton-Kari havaitsi tyytyväisenä, että nämä kaksi osallistujaa ovat taas sovussa. Ennen pusukahakkaa hän oli sanonut Johannalle, että tämä ja Anatoli sopisivat hyvin yhteen, vaikka tiesi jäbän olevan kihloissa. Tavallaan pusukahakka on hänenkin syytänsä—hän oli ehkä toiminut pienenä agitaattorina, kuten nyt itsemielessään ajattelee.

Anton-Karilla riittää haasteita, sillä vakituista ohjaajaa ei vielääkään ollut löytynyt. Sijaisohjaajana toimii toistaiseksi Pekko Anttila, mutta hänen pestinsä päättyy Juunin alussa, jolloin tilalle tulee Kulttuurikeskuksen Simo Erkkilä, vaaleahiuksinen pedagogiteknikko, jonka pitkätkö tukka on pystyyn kammattu. Hänellä on kulmikas leuka—kulmikkaampi kuin Medvedevillä ja Janatuisella. Erkkilä toivoo saavansa vakituisen paikan Forssan avusta, sillä avustajarobotit kiehtoivat häntä.

Viimeisellä kahvitaulla Anton-Kari ilmoitti duunareille, että Juunin alussa olisi jokavuotinen Daily Activityn ulkoilupäivä Tasankokorven virkistysalueella. Suurin osa ryhmistä osallistuu, paitsi Restaurant Kaupunginkellarin väki, sillä ravintolaa ei voi noin vain sulkea. Myöskään ryhmät, joissa on vaikeasti funktiorajoitteisia, eivät osallistu.

Johanna lupasi kyyditä Anatolin ja Filippa ulkoilupäiville. Filippa asuu lähellä Johannaa ja nousisi kyytiin matkakeskuksen edestä. Johanna varmisti kyydin myös Filippalle, ettei hänen ihastumisensa paistaisi liikaa läpi.

Anatoli ilahtui kyydistä, sillä hän välttyi bussin kanssa säätämiseltä ja lonkkansa rasittamiselta. Virkistysalueelle ei ole suoraa bussiyhteyttä Kaarlost, vaan olisi pitänyt tehdä bussin vaihto torilla. Oikeastaan kävelymatka ei olisi ollut mahdoton, mutta Anatoli on melkoinen laiskapötkylä.

Johanna lupasi soittaa autossa Otso Ruusuvirran kappaleita. Elias pärskähti nauruun: "Sitä mä pelekäsinkin!", johon Anatoli vastasi: "Otso Ruusuvirta on hiton hyvä laulaja!"

Tämä oli Eliaksen viimeinen kahvitauko Forssan avussa, mutta Johanna mietti, kuinka moni heidän keskusteluistaan jäisi merkitykselliseksi vielä vuosien päästä. Ehkä yksi päivä robottihuoneessa käydyt keskustelunsa tallennettaisiin osaksi suurempaa historiallista kertomusta, kun teknologia ja ihmiskohtaamiset sulautuisivat yhteen entistä saumattomammin.

Iltaapäivällä Johanna keskittyi ajamaan autoaan, kuuntelemaan Ruusuvirtaa ja toivomaan, että tulevaisuus toisi mukanaan yhtä odottamattomia, mutta ehkä hieman selkeämpiä hetkiä kuin Anatolin viikko-ostospyyntö.

Alkukesästä Elias ja hänen thaimaalainen tyttöystävänsä Ellen ajautuivat riitaan Anatolin ja Matleenan kanssa. Kaikki sai alkunsa rahasta—satasen laina, jonka Anatoli oli ottanut Eliaksen tyttöystävältä, mutta Matleena oli jo ehtinyt törsätä sen Zbox-peliin. Elias pahoitti mielensä, eikä nähnyt enää syytä jatkaa kaveruutta kaksikon kanssa. Hän katkaisi välit Anatoliin ja tämän holtittomaan naisystävään.

Tämä osui Anatoliin kovaa. Toisenkin kaverin menetys tuntuu raskaalta, sillä Markon tapaus oli ollut jo tarpeeksi vaikea. Nyt hänellä on vain Johanna. Töissä hän pystyy turvautumaan Kaapoon sekä Kulttuurikeskuksen Tatjanaan, mutta kumpikaan ei ole helppo ystävä. Anatoli asuu toisessa kerroksessa ilman hissiä—käytännössä mahdoton kutsua pyörätuoli-Kaapoa kylään. Tatjana puolestaan on levoton eikä koskaan pysy paikalleen. Johanna taas on käytännöllinen. Hänellä on auto, ajokortti ja kotonaan runsaasti alkoholia, kuten Anatoli on monesti vatuloinut. Ajatus kiihottaa häntä tavalla, joka oli välillä hankala sivuuttaa. Mutta Anatoli yrittää pitää ajatuksensa hallinnassa—ainakin silloin, kun ne uhkaavat viedä hänet liian syviin vesiin.

Lauantaiaamupäivällä Anatoli soitti Johannalle ja ilmoitti, että heidän filmituokionsa jäisi välistä. Hän selitti käyvänsä äitinsä kanssa ostamassa pölypusseja. Oikea syy oli toinen—valtava Johanna-kiima, jota hän ei pystynyt käsittelemään. Hän ei yksinkertaisesti kestänyt ajatusta kahdenkeskisestä ajasta liian kauniin tytön kanssa. Totta kai hän ihan oikeasti käy ostamassa pölypusseja, mutta se ei ollut tarinan koko totuus.

Johanna vastaanotti uutisen paremmin kuin viimeksi. Äänipuhelu oli vähemmän räjähtävä kuin tulikivenkatkuinen tekstiviesti. Ehkä tämä oli merkki jonkinlaisesta kehityksestä—ehkä heidän suhteensa tasapainoili kohti uutta vaihetta.

Mutta mitä tulevaisuus toisi mukanaan? Olisiko Anatoli valmis kohtaamaan tunteensa, vai jatkaisiko hän niiden työntämistä kauemmas? Johanna puolestaan mietti, oliko ystävyys se, mihin heidän suhteensa lopulta muotoutuisi—vai odottiko heidän edessään vielä jotain odottamatonta, jotain, mitä kumpikaan ei osannut vielä hahmottaa.

Maanantaiaamupäivällä Anatoli istui jälleen Johannan seurassa robottihuoneessa. Töissä on helpompia, koska lempiminen ei ole mahdollista. Anatoli uskoo, että Kaapo huomaisi ja saarnaisi uskollisuudesta kihlatulleen.

Anatoli kertasi Matleenan kanssa koettua lemmentarinaa, jonka on jo kertonut monta kertaa. Hän haluaa pitää totuuden elossa ja yrittää keskittyä tyttöystävänsä välttämällä katsekontaktia liian kauniiseen Johannaan.

Tiistai-äikävälillä Johanna, Anatoli ja Anton-Kari kulkevat yhdessä muiden hännillä. Anton-Kari tukee Anatolia, sillä tämän lonkkavika tekee pitkistä kävelyistä haastavia. Johanna tietää, että vika voisi korjaantua laihdutuksella, mutta hän ei uskalla sanoa sitä ääneen. Sen sijaan hän tarjoaa omaa apuaan, jotta ohjaaja voisi lepuuttaa käsivarttaan. Anatoli kieltäytyy jyrkästi: "Njet, parempi, että Anton pitelee mua kädestä, sillä hänhän on mies!" Johanna hätkähtää mutta rauhoittuu nopeasti – idoli ei vaikuta happamalta, mikä on helpottavaa. Häntä huvittaa, kun Anatoli ja Anton-Kari kulkevat käsikynkkää ihan kuin olisivat homoja.

Kävellessä Anatoli valittaa kontaktihenkilöstään, joka ei koskaan ole saatavilla. Hän haluaisi vaihtaa henkilön, muttei kuitenkaan halua avustajarobottia sillä sen käyttö tuntuu hänelle vaikealta. Johanna ehdottaa, että hän voisi tulla kontaktihenkilöksi, johon Anatoli torjuu ehdotuksen: "Ei mulla ole mitään sua vastaan, mutta kontaktihenkilön tulisi olla mies, jotta uimahallilla voisi tulla miesten puolelle." Hetken Johanna miettii, olisiko tämä vain puolustuspuheenvuoro vai kenties pitää meikäläisen loitolla, ajattelee Johanna.

Tiistai-iltapäivisin Anatoli osallistuu Kulttuurikeskuksen äijätreffiin, missä keskustellaan miesten asioista. Johanna tuntee olonsa levottomaksi ja mielikuviutus alkaa laukata.

Kulttuurikeskuksella työskentelee Tatjana Niilola, vallaton ja flirttaileva duunari, joka on ollut viime aikoina paljon tekemisissä Forssan avun kanssa. Johanna pelkää, että Tatjana saattaisi vikitellä Anatolin itselleen. Hän ei tiedä, että Anatoli pitää Tatjanaa lähinnä rasittavana ja salaa ihailee meikämandoliinia, ajattelee Johanna eikä osaa aavistaakaan millainen rumba on tulossa.

Iltaisin Johanna haluaisi lähettää tuhansia viestejä Anatolille, mutta hän tietää, että on parempi pitää sovittu etäisyys. Rakastuminen muuttuu hiljalleen lemменkrapulaksi. Anatoli yrittää pyristellä irti tunteistaan ja keskittyä kihlattuun. Hän suukottaa Matleena toivoen, että Johanna-ajatukset katoaisivat, mutta turhaan. Tulevaisuudessa hän saattaa joutua tekemään vaikean päätöksen – jatkaako hän suhdettaan Matleenaan vai myöntääkö itselleen, että Johanna on se, joka täyttää hänen sydämensä? Johanna alkaa uskoa, että heidän välillensä on telepaattinen yhteys. Iltaisin Anatolilla on täysi kaaos mielessään – Johanna täyttää hänen ajatuksensa. Johanna ja Anatoli ovat ajautuneet tilanteeseen, joka tuntuu lähes kohtalonomaiselta. Telepaattinen yhteys ei ole enää pelkkää mielikuvituksen tuotetta – iltaisin Anatolilla on todellinen tuska, kun Johanna täyttää hänen ajatuksensa. Hän yrittää kieltää tunteensa, mutta ne ovat liian voimakkaita. Matleenan suukottaminen ei auta, päinvastoin, se tuntuu vastenmieliseltä. Todellisuudessa hän toivoo, että hänen vierellään olisi Johanna. Tekoälyranneke näyttää vain valmius tekstiä; *Ready*. Sairausilmoitus on viimeinen keino paeta tunteita, mutta voiko Anatoli todella paeta itseltään? Hän kertoo ohjaajille kärsivänsä migreenistä, mutta todellinen diagnoosi on rakkaudentauti. Johanna puolestaan yrittää pitää lupauksensa ja hillitää tunteitaan, mutta jokainen pidätelty viesti ja katse tekee tilanteen vaikeammaksi. Tulevaisuus tuntuu sumuiselta – voiko heillä olla yhteinen tie vai jääkö tämä kipeä rakkaus vain taustalla sykähteleväksi varjoksi?

Mai kuussa Johanna ja Anatoli ovat jälleen sovussa. Kuun ensimmäisenä maanantaina he kokoontuvat Johannan luo katsomaan elokuvaa. Matleena on mukana – Anatolin toiveesta. Hän haluaa tuntea olonsa turvalliseksi, mutta samalla tämä on keino pitää tunteensa kurissa. Matleenan läsnäolo on kuin raja, jota hän ei voi ylittää. Hän istuu kihlattunsa vieressä kuin liimattuna eikä uskalla mennä lähellekään Johannaa, vaikka mieli tekisi. Tulevaisuudessa Anatoli tietää, että tämä peli ei voi jatkua loputtomiin – hän joutuu jossain vaiheessa kohtaamaan tunteensa ja tekemään valinnan.

Johanna harkitsee, voisiko antaa Anatolille ja Matleenalle snapsin, vaikka Anatoli on kieltänyt viinan esiin ottamisen kihlattunsa läsnä ollessa. Sitten hän saa ajatuksen – salaa juottaa Matleenalle viinaa. Onko tämä vain pieni kepponen vai hetki, joka aloittaa uuden vaiheen heidän tarinassaan?

Kun Johanna tarjoaa juomat hopeatarjottimella – samalla, jonka hän voitti NFY yhdistyksen bingoillasta vuonna 2990 – hän pitää koko ajan silmällä Matleenan lasia. Tämä ei saisi humaltua liikaa, mutta jos viinageenit aktivoituvat, ehkä tulevaisuus muuttuu radikaalisti. Ehkä Matleena ratkeaa ryypäämään, ehkä Anatoli lopulta tajuaa, ettei voi jatkaa tätä farssia. Johanna ei sano ajatuksiaan ääneen, mutta peli on käynnissä.

Mitä seuraavaksi tapahtuu? Tuleeko tämä teko olemaan alkusysäys Anatolin ja Matleenan suhteen päättymiselle? Vai kääntyykö tilanne täysin odottamattomaan suuntaan? Ehkä Matleena ei juo enää koskaan, mutta Anatoli alkaa nähdä Johannan uudessa valossa. Tulevaisuus lepää pienten päätösten varassa – mutta mikä niistä vie eteenpäin ja mikä johtaa tuhoon?